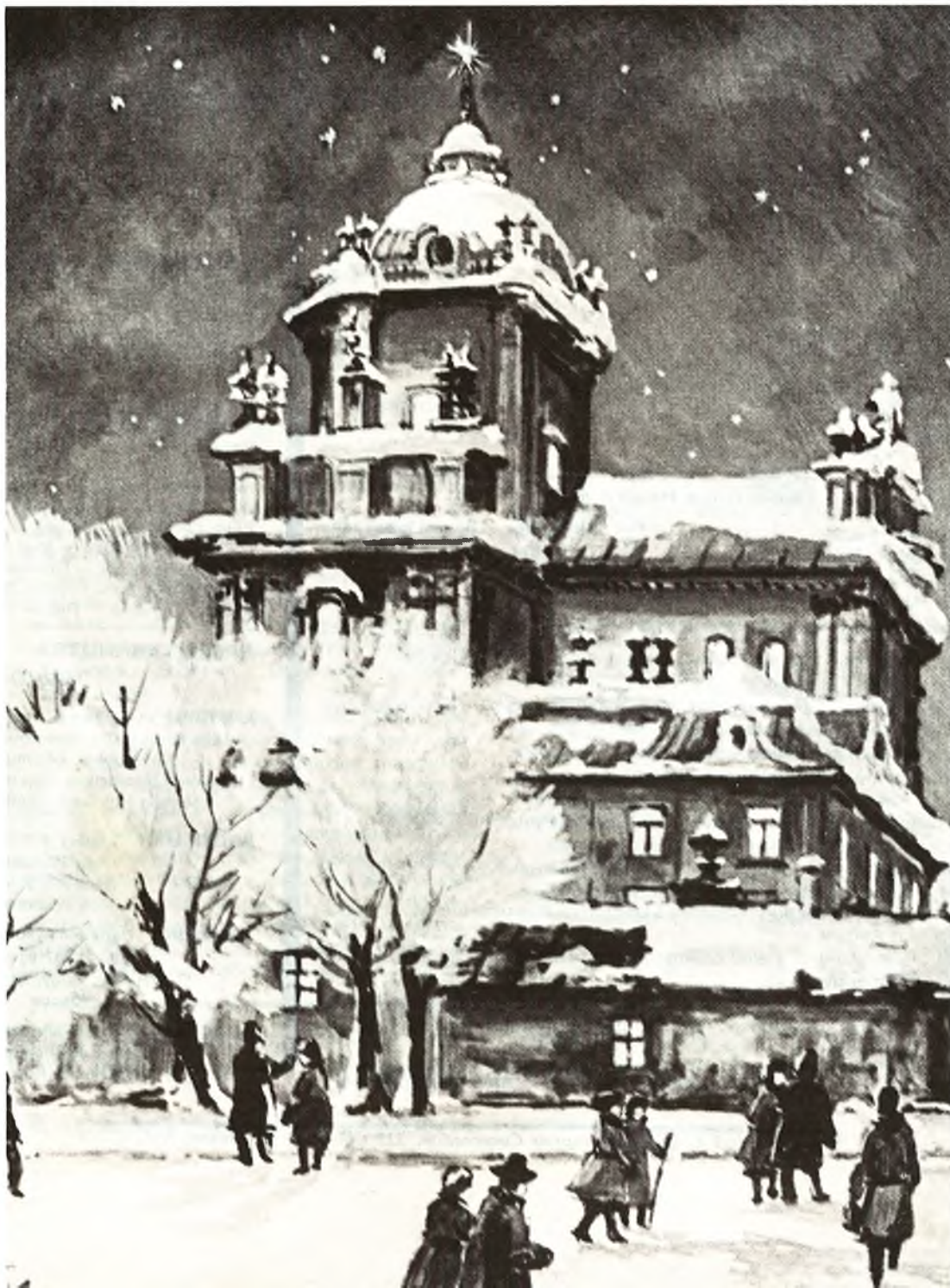

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

Христос родився, О. Бердник : 1 Січня 1914. Зіронька	1
У. Любович : Огляньмося назад, погляньмо у майбутнє 1978 — дві пропам'ятні річниці	1
Вітаємо довголітню редакторку Н. Ж.	2
В. Симоненко : Ти знаєш, що ти людина	2
Л. Бурачинська : Із розмов і згадок (О. Лотоцька)	3
М. Савчак : В УМ відкрито виставку Никифора	4
Виспід конкурсу на оповідання	4
М. Рідна : Таке то було Різдво	5
Український Музей	6
Якщо на твій клич (за Р. Тагором)	7
О.П. Небуденні гості	7
Наша обкладинка Катерина Кричевська-Росандіч	8
І. Чайківська : Зустріч з Канадою	10
Розмовляю з ред. журналу "Жіночий Світ"	12
У. Ільницька : Організація праці в Associated Press	13
Д-р. Р. Мороз : Модерна хвороба	15
О-ка У них, а в нас	16
Л. Гладка : Про 18 конвенцію СУА	16
І. Руснак : Український Музей — очима союзянки	17
Тільки між нами і телефоном. Л. Калинович	18
Зміст річника XXXV	19
Калейдоскоп жіночого життя. С. Андрушків	25
М. Галун-Блак : Тітка Америка	26
З. Когут : Дорогі Друзі!	27
Вісті з Централі	29
СФУЖО	30
Наші градуантки	32
М.Б. 15 літ галерії О. Соневицької	32
М.Б. Українці Атланти в обороні прав	33
Our Life	34
Наше харчування. Л. Гриців . Свіже печиво	38
Вишивка . Зимова сукня	39
Посмертні згадки	40
Нашим малцям	43
Замість квітів	41, обкл

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.

New York, N. Y. 10003

тел. (212) 533-4646

Our Life Editor **Uiana Llubovych**

тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любович

Редакційна колегія: Світлана Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець, Марта Тарнавська.

"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.

Мовна редакція — Наталя Лівницька-Холодна.

Передплата в США і Канаді: річна...11.00 дол. піврічна... 6.00 дол.

Поодинокі число 1 15 дол.

Річна передплата: в Англії... 2' ф. ст. в Австралії... 5 а. д. у Франції... 20 фр., в Німеччині... 20 н. м., в Бельгії...250 б. фр.

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. Monthly publication except August.

Subscription in the United States of America and Canada 11 00 per year, half year 6 00; single copy \$1 15.

In England 2' pound sterling per year; in Australia 5 Austr. dollars per year; in France 20 fr. per year; in Germany 20 d. m. per year; in Belgium 250 b. fr. per year

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N.J., 07011

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова

Олександра Різник — заступниця голови

Люба Волинець — заступниця голови

Христина Навроцька — заступниця голови

Марія Томоруг — заступниця голови

Ірена Чайківська — протоколярна секретарка

Марія Савчак — кореспонденційна секретарка

Олександра Кіршак — касирка

Іванна Ратич — фінансова секретарка

Оля Гнатейко — вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Кіндрачук — організаційна

Дарія Маркусь — культурно-освітня

Ірина Руснак — музейна — мистецька

Ірина Лончина — виховна

Теодозія Савицька — суспільної опіки

Ірина Качанівська — суспільної опіки стипендій

Олена Процюк — пресова

Марта Терлецька — зв'язків

Люїза Сакс — статутова

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова

Поля Книш — член

Надія Попель — член

Евгенія Новаківська — заступниця

Оксана Микитин — заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірина Кашубинська — Огайо

Марія Юзефович — Чикаго

Наталія Даниленко — Філадельфія

Лідія Гладка — Нью Джерзі

Рома Дигдало — Дітройт

Олександра Кіршак — Нью Йорк

Іванна Мартинець — Північний Нью-Йорк

Ірина Скочдополь — Нова Англія

Теодозія Кушнір — Південний Нью-Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ: Myroslawa Rudenska

245 Wigman Rd. Bilborough Estate

Nottingham, England

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens

Notting Hill Gate, London W 2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"

16a Prospect St

Gleroy, W9, Victoria

Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych

c/o N. 7 887 93 de Paris

26 rue de Tercy, Paris 18-2,

France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband

Haus der Begegnung

8 München 5, Rumfordstr 21

ХРИСТОС РОДИВСЯ ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

ОЛЕСЬ БЕРДНИК

1 СІЧНЯ 1974

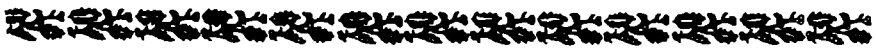
Надходять свята Різдва Христового та Нового Року! У ці дні наші думки й почування линуць до усіх наших земляків, в Україні і поза нею. Особливі сердечні наші бажання для усіх тих, кому не можемо їх передати особисто, для тих, яких доля, або насильство розлучили з рідними та близькими.

Бажаємо щастя, успіхів та витривалости. Нехай Господь через Новонародженого Ісуса і Його Матір зішле Вам своє благословення та ласки.

Успіхів і щастя в особистому та громадському житті бажаємо Окружним Управам, Відділам і членкам Союзу Українок Америки та їх найближчим.

Нашій почесній голові та голові СФУЖО Лідії Бурачинській бажаємо всяких благ та сил і витривалости у її праці.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ОГЛЯНЬМОСЯ НАЗАД, ПОГЛЯНЬМО У МАЙБУТНЄ.

1978 рік зближається до кінця. Мабуть, майже кожний з нас має таке почуття, що цей рік проминув дуже скоро. Так недавно тому ми його зустрічали, думали, мріяли, що він принесе нам багато доброго, плянували, що ми багато дечого зробимо і що наступний рік привітаємо особистими успіхами суспільними досягненнями, спогадами про гарні, цікаві й вартісні переживання.

А він, цей 78-ий, проминув так швидко! Декого розчарував, іншим приніс здійснення, як не всіх то частини задумів чи мрій.

Для Союзу Українок Америки він записався XVIII Конвенцією, яка крім конечних, організаційних справ, як вибір нової Головної Управи та ухвалення резолюцій, яких виконання є завданням усіх членок тощо, мала у своїй програмі цікаві панелі та доповіді, у яких активну участь брали молодші жінки. Дитячий конкурс на тему "Хто ми і чії ми діти", це теж не абиякий успіх, який завершився знаменитою виставкою не тільки праць дітей учасників конкурсу, але теж праці світличок. Очевидно, це перерахування далеко не повне.

Є ще багато ділянок, в яких заангажований СУА, і про які можна б тут говорити: це Український Музей, який, хоч став окремою одиницею, то все ще спирається у великій мірі на СУА та його членок; про Суспільну Опіку та її досягнення гворить видана з нагоди XVIII Конвенції книжечка. Не слід теж забувати про успіхи окремих Округ в різних ділянках їх діяльності. Не тут місце їх перераховувати. Треба б тільки подумати на цьому закруті між старим і новим роком, чи все, що можна, було зробити, зроблено і чи не можна б ще краще і успішніше працювати.

35-ліття журналу "Наше Життя" відзначено, дякуючи ініціативі Союзу Українських Журналістів, "зустрічю

Щасливих Свят!

Щасливих Днів!

Радійте всі, бо Час наспів!

В далекім Небі чути Спів

Коханих Зоряних Братів!

З Новим Роком, з Новим Віком!

Зірочка впала з неба.

На землі народився синок,

На сумній, непривітній землі.

Рушить буря хатини,

Виринає дерева з корінням,

Палить блискавка ліс,

Поглинає рибалок вода,

Забирає невидима смерть вояків

На сумній, непривітній землі...

Терпнуть руки в тяжкому труді,

Ломить спину від болю,

Серце плаче від страху

Перед грізним вогнем з нєбес.

Та немає страху для матері,

Бо упала з неба радість,

Небесна, яскрава зоря.

На землі народився синок,

На сумній непривітній землі.

Ти радій, виростає,

Ясне сонце стрічай,

Підеш в зоряний край

По сумній, непривітній землі...

Щоб засяяти знову зорею

У молочній дорозі небес...

Зі збірки "Блакитний коваль".

Вид. Смолоскип 1975

журналісток", яка відбулася напередодні XVIII Конвенції. Можливо, що деякі Округи присвятили цьому ювілеєві якусь увагу. Нам відома тільки знаменита імпреза влаштована Чикагською Округою, яка не тільки зацікавила ширше громадянство, але теж принесла матеріальну користь, яка для існування журналу дуже і дуже потрібна.

Та хоч свій 35-ий рік журнал завершує у цьому 1978 році то було б добре, якби з початком наступного періоду, який розпочинається у січні 1979 року, розпочати акцію привітів та побажань для нашого журналу, пов'язаних з відповідними датками на Пресовий Фонд "Нашого Життя" Бо хоч у такій статті, якою прощаємо минулий рік, краще було б не говорити про такі "доземні" справи, як гроші, але без них важко, а то й неможливо вести нашу працю.

Який би не був цей рік, прощаємо його з усміхом, а з надією очікуємо наступного року, бажаючи усім нашим читачам, співробітникам, членам редакційної Колегії успіхів і гарних осягів у їхньому приватному та суспільному житті.

Уляна Любівич

Редактор "Нашого Життя"

Наша обкладинка. Катерина Кричевська-Росандіч. Св. Юр у Різдвяну Ніч

On our cover — "St. George's Basilica on a Christmas Night" by Kateryna Krychevska-Rosandich.

1978 — ДВІ ПРОПАМ'ЯТНІ РІЧНИЦІ

У 1978 році наш нарід відмічував особливо дві пропам'ятні річниці: 60-ту річницю проголошення самостійности України та 45-ту рчницю голоду в Україні.

Ця перша річниця це рiшальне слово, яке сказав наш нарід. Вона лишила зобов'язання для майбутніх поколінь, які усіма силами повинні і мусять змагати до того, щоб воля народу бути господарем на своїй землі, здійснилася. Це зобов'язання простягається на всі майбутні покоління, які родилися і росли вже після 1918 року. Зобов'язує воно всі покоління і всі прошарки нашої суспільности, де вони не жили б. Їхнім завданням вивчати історію, яка попередила й, яка пов'язана з тим роком, зобов'язана досліджувати усі обставини, які спричинили успіхи й неуспіхи наших змагань за свободу. Пізнати їх треба з повною об'єктивністю на те, щоб не повторювати минулих помилок, а не на те, щоб обезцінювати те, що було. Бо в даних умовах наші батьки чи діди зробили незвичайне діло. Про цю річницю слід говорити не тільки врочистим святкуванням, але теж вчинками. Про змагання України до самостійности треба не тільки згадувати, треба про них розказати світові.

Другу трагічну річницю голоду в Україні ми відзначили і про неї старалися розказати світові.

Ті дві дати це два видимі знаки, про які не можемо забути, але теж мусимо про них заговорити, кажучи словами Лесі Українки:

"щоб зорі почули

Щоб люди вжахнулись на сльози мої"

ВІТАЄМО ДОВГОЛІТНЮ РЕДАКТОРКУ "НАШОГО ЖИТТЯ" З ЇЇ 75-ЛІТТЯМ.

ЛІДІЯ БУРАЧИНСЬКА, ГОЛОВА СФУЖО І ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА ЗАКІНЧИЛА 75 ЛІТ СВОГО ЖИТТЯ. З ЦІЄЇ НАГОДИ РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ "НАШОГО ЖИТТЯ", ЯКОЇ ЧЛЕНКОЮ Є ПАНІ ЛІДА ДО СЬОГОДНІ, ПЕРЕСЛАЛА ЇЇ СВІЙ ПРИВІТ.

Нью Йорк, грудень 1978 р.

Високоповажана Пані
Лідія Бурачинська
Філадельфія, Па.
Дорога Пані Лідо!

Вибачте, що звертаємося до Вас не додаючи до Вашого імені усіх тих титулів, які Вам належаться. Це не тому що ми їх легковажимо, а тому, що хочемо підкреслити наше особливе відношення до Вас. А воно якраз міститься у тому слові "дорога" Тим словом хочемо висловити наш подив до Вас і наше прив'язання. Ми вдячні, що Ви хоч обтяжені різними громадськими обов'язками не покинули співпраці з Редакційною Колегією "Нашого Життя" і взяли на себе обов'язок вести такі відповідальні ділянки, в яких Вас ніхто не зумів би заступити. Ми знаємо, що громадські пости Ви взяли не для титулів, а для того, що Ви вважаєте, що для добра громади, треба інколи зрезигнувати з того що Вам любе. Але всетаки сьогодні, коли ми відзначаємо таку неправдоподібну річницю Ваших 75 літ, ми віримо що Ви знайдете можливість взяти за перо й писати у ділянках, у яких вже небагато знавців, як народне мистецтво, а теж

спогади з Вашого повного змісту життя, в часі якого Вам довелося зустрічати стільки визначних людей. Ми всі ждемо на Ваше писане слово Дорога Пані Лідо!

Висловлюючи нашу приязнь, подив і любов, бажаємо Вам багато щасливих, творчих літ.

Редакційна Колегія "Нашого Життя"

Марія Барагура
Наталія Холодна
Любов Волинець

Уляна Любич
Світлана Андрушків
Марта Тарнавська

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

Ти знаєш, що ти — людина.
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина.
Очі твої — одні.

Більше тебе не буде.
Завтра на цій землі
Інші ходитимуть люди,
Інші кохатимуть люди —
Добрі, ласкаві й злі.

Сьогодні усе для тебе —
Озера, гаї, степи.
І жити спішити треба,
Кохати спішити треба —
Гляди ж не проспи!

Бо ти на землі — людина,
І хочеш того чи ні —
Усмішка твоя — єдина,
Мука твоя — єдина,
Очі твої — одні.

ІЗ РОЗМОВ І ЗГАДОК

(У третю річницю смерті Олени Лотоцької)

Весняний ранок. Сонце ллє своє проміння на клаптик нашого городу. Пані Олена натягнула рукавички до роботи; її постать похилена над круглою клямбою по середині травника. Воно досить трудно впахати в землю цеглини, що мали б її городити. Але пані Олена вперто продовжує своє діло. Врешті клямба обгороджена, і вона підводить з-над неї своє спітніле обличчя.

— Подивіться, чи не гарне воно? — питається. Земля на клямбі перекопана і чекає розсади, яка недалеко в кошику. — Зараз буду розсаджувати оту зеленину.

— А на віщо вам того обрамування? Та ж це вас змучило

— Я хочу, щоб воно нагадувало мені галицьке приходство. У моїх батьків була саме така клямба по середині травника.

І коли ми літніми вечорами виходили на город — нас завжди вітала ця клямба своєю кольоровою гамою серед травника і переносила до приходства у Любичі Княжому де виростала пані Олена.

У новому Домі СУА була біля кухні невелика кімната. Попердньому мешканцеві, що звався символічно "Баба", вона, мабуть, служила за родинну їдальню. Для нас, нових мешканців Дому СУА, вона не була потрібна. Ми обідали в кухні, хто коли міг.

Пані Олена заходила ту малу їдальню влаштувати. Треба було стола, він у нас знайшовся. Також стільці позбирались. Врешті роздобули щось подібне до шафи-мисника. На вікнах появились завіски.

Хтось із нас запитався, кому, чи чому служитиме ця кімната.

— Для наших гостей, відповіла пані Олена. — Кожен, що прийде до нашого Дому, повинен сісти тут на чашку кави. А може й щось більш солідного, коли він голоден. Бо це наше призначення — працювати для жіноцтва — не буде повне. Не повірите, як воно важливо сісти за одним столом.

Одного погідного дня засіли ми до підвечірку. Бо й "підвечірок" впровадили ми у наш розподіл годин, щоб нагадував нам галицьке приходство. Із нами була, як принагідна гостя, Ірина Волянська з 42 Відділу СУА. Весела й говірка жінка з-під Самбора, як вона себе називала — "горнячка" Мова зійшла на початки громадського життя в Америці. Давні членки залюбки говорили про ці перші спроби громадської роботи.

— Отак ми будували наш Відділ, — говорила вона. Небагато нас було спочатку, бо більшість лишилася в сестрицтві. Та й ми не виступили з

сл. п. Олена Лотоцька
The late Helen Lotocky

сестрицтва, але нас тягнуло до іншої роботи. Дехто з нас добре промовляв, інша любила співати в хорі, ще інша навчилася писати протокол і так поволі наш Відділ став на ноги.

Пані Олена всміхається. Це ж бо вона була свідком, а то й керувала тими першими кроками тих, тоді ще молодих, жінок.

— А щоб ви всі знали, що тут сидите! Ми були тоді служницями та ще й на чужині... А пані Лотоцька з нас зробила людей!

Оці зустрічі й епізоди повинні нам щось розказати про пані Олену. Її коріння спочивало в галицькому селі. Велика священича родині. У малої Галі безліч подруг-дівчат, з якими ходила до школи. А потім Перемиський Інститут, де зустрілась із іншими, такими, як вона, дівчатами. Але батькові слова, що вона повинна принести користь своєму народові запам'ятались. Тому під час вакацій провадила хор або влаштовувала аматорські вистави. А коли забракло вчительки в їх селі, то вчила у школі.

А потім прийшло подружжя з молодим "питомцем" і виїзд до Америки. Манила далека невідома країна. Все було чуже, але були рідні свої люди і те саме галицьке приходство в американських будинках. Це все вона пам'ятала з рідного дому, і треба було піти материними слідами. Молода "їмость" заходила до помешкань наших вуглекопів, що були її парафіянами. Нераз зустрічала біль і горе, коли "майна" вбила батька родини або він захворів на невиліковну недугу. Але були й веселі хвилини, коли творились молоді подружжя, що їх вінчав її чоловік о. Василь. Тоді була "маткою" для молодят на їх весіллі і допомагала їм улаштувати своє гніздо.

Але родинне життя вимагало свого також і від неї. За 6 літ подружжя народилося троє дітей, які

вимагали її уваги й опіки. Молода мати цілковито була зайнята ними, коли зустрів її страшний удар долі — захворів і помер її чоловік від грипи-еспанки, що ширилась по закінченні війни. Замовк дорогий голос, погасли любі очі. Залишилась удовою з трьома малими дітьми. Але довкруги були знов свої люди і рідна сестра Стефа. Не можна було розпачати, бо діти вимагали свого. Отже у сестри вони й примістилися, поки молода мати не знайшла праці.

Хтось із досвідом порадив їй спеціалізуватись у банківництві. Короткий курс — і вже вона працює за банковою перегородою. Допомогло їй уміння орудувати цифрами і поводитись з людьми. Так простелився перед молодістю матір'ю шлях фахівця, з якого вона вже не зійшла. Згодом треба було доповнити освіту правничими студіями в університеті.

Оця кар'єра й виховання дітей цілком зайняли її, і тільки одна обставина в той час звернула її погляд у бік українського жіноцтва. Це було її друге подружжя. Володимир Лотоцький був тоді редактором "Свободи", і йому доводилося брати участь у різних святкових обідах чи празниках. Дуже часто була з ним його молода дружина. Володимир Лотоцький не любив промовляти. А церемоніял тих зустрічей за столом того вимагав. Отже його стала виручати пані Олена. Виявилось, що з неї добрий промовець. Запрошували її до себе тодішні жіночі товариства, і в них вона знов зустрілась із тими жінками, що їх пізнала в різних парафіях. Тільки тут вони гуртувались уже в окремі товариства.

Дальший перебіг життя пані Олени пов'язаний із заснуванням і розвитком Союзу Українок Америки. В це не будемо входити докладно, бо воно обговорене в кожній історії США. Та є ще риси її роботи, що не є загально відомі, а все ж вони помітно вплинули на шлях США чи нашого жіночого руху взагалі.

В самих початках Олена Лотоцька змагала до

того, щоб сполучити працю жінок-українок із американським світом. Завдяки своїй фаховій праці та її умінню ладнати з людьми вона скоро увійшла в цей світ. Не так легко воно було новозаснованій організації. Але Перший Український Жіночий Конгрес, що відбувся у 1932 р. в Нью-Йорку, дав доказ того. На його бенкеті промовляла популярна американська письменниця Фенні Гирст.

А це була заслуга пані Олени. Як сказано, вона вміла підійти до кожної людини й захопити її. Так вона зворушила серце американської письменниці, яка зацікавилась нашим середовищем і його потребами.

Ще одна громадська прикмета пані Олени встає перед нами. Про Перший Конгрес Українського Жіноцтва ми вже згадали. Пані Олена відчувала й розуміла значення такого здвигу жіночих мас. Подібно був скликаний Другий Жіночий Конгрес. Вже в перших числах "Нашого Життя" (1944 р.) вона порушує цю справу. У світі відбувалася жорстока війна, зв'язок із жіноцвом у рідному краю був перерваний. А його так бракувало Союзові Українок Америки! Отого подиху рідної землі, що зогрівав душі на далекій чужині.

І врешті її заходами воно здійснилося. У днях 12. і 13. листопада 1948 р. об'єднались у нарадах Конгресу представниці Америки, Канади й найновішої еміграції з Європи. Тоді то виринула думка заснувати світове об'єднання і вибрано для нього форму федерації. Так із того намагання пані Олени до цього З'їзду, до спільного вияву українського жіноцтва — постало СФУЖО.

Оцих кілька розмов і згадок нехай пригадають нам материнську постать жінки, якій українське жіноцтво в Америці так багато завдячує.

Л. Бурчинська

В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ В НЬЮ-ЙОРКУ ВІДКРИТО ВИСТАВКУ НИКИФОРА, МАЙСТРА НАЇВНОГО МИСТЕЦТВА

11-го листопада 1978 р. відбулося відкриття виставки картин українського маляра Никифора з Криниці — світової слави представника наївного мистецтва. Виставку влаштовано у десятиріччя смерті маляра.

Виставку приготувала директор Українського Музею Марія Шуст при допомозі та співпраці поета, мистецтвознавця і дослідника Никифора Вадима Лесича.

Виставка охоплює 50 картин і є розташована на 4-ому поверсі Музею. Картини розміщено за проектом Зенона Фецака, директора виставок музею "Сивік Сентер" у Філадельфії.

На виставці є прозірковий екран, на якому ротаційно йдуть прозирки з тих місцевостей, в яких постійно жив та малював Никифор. Виставку відкрила директор Музею Марія Шуст, а коротку біографію Никифора цікаво подав мистецтвознавець Вадим Лесич. З нагоди виставки видано каталог зі статтею про Никифора авторства Ірини Петренко-Фецишин.

Виставка триватиме до 28-го січня 1979 р.

Марія Савчак

ПРОГОЛОШЕНО ВИСЛІД ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ НА ОПОВІДАННЯ З СУЧАСНОГО ЖИТТЯ

(мт) Ганна Черінь, Микола Погідний-Угорчак, Микола Ковшун, Валентина Юрченко та Світлана Кузьменко вийшли переможцями та отримали нагороди на літературному конкурсі на коротке оповідання або новелю із сучасного життя — конкурсі, що його проголосила з нагоди свого двадцятиліття Бібліотека Пласту і Рідної Школи у Філадельфії. Рішення літературного журі, в склад якого входили літературознавці Іван Коровицький, Григорій Костюк та Юрій Лаврінченко, проголошено на Вечорі Літературного Конкурсу, що відбувся у Філадельфії, в залі "Тризуба" в суботу 18 листопада 1978 року. В імпрезі взяли особисту участь члени журі Григорій Костюк та Іван Коровицький. Вони дали критичний огляд та аналізу надісланих на конкурс літературних творів та вперше подали до публічного відома ухвалу журі.

Докладніше напишемо про це у наступному числі "Нашого Життя".

ТАКЕ ТО БУЛО РІЗДВО.....

Пам'ятний 1940-ий рік. Большевики зайняли Галичину. Львів тонув у снігах, іскрився морозом і дивувався довжезним чергам людей, загорнутих у коци, тупаючих ногами і хухаючих у руки, які стояли перед харчевими крамницями.

І надійшов Свят-Вечір. Він був зовсім інший, ніж попередні: задуманий, журливий і повний спогадів, як то було колись, а як є тепер...

В кімнаті віяло холодом, горіла свічка на столі, а маленька смерічка під вікном прибрана тільки ватою, насувала спогади про колишні пишні ялинки, які надавали стільки чару і святвечірнього настрою...

При столі сиділа родина з трьох осіб, зодягнута в плащі і мовчки споживала скромну вечерю..

Нараз дзвінок. Ми переглянулись.....

Може по нас? Казали на товарній станції підвезено вагони....

Хвилина тиші. І я поволі підвелась, щоб відкрити вхідні двері. О, Оленка і Оля! (Мої колишні учениці. Що за приємна несподіванка! — А ми прийшли до вас з колядою — несміливо, заїкуючись, проказала Оля. А Оленка тимчасом втягала із сходової клітки невелику, але видимо тяжку валізку. Зідхнувши, несміливо втрутила:

— Ми... ми принесли вам трохи вугілля, бо Оля згадувала, відвідуючи вас раніше, що живете в нетопленій хаті. Погрійтесь хоч на Свят-Вечір. Христос Рождається!

Я з вдячністю простягнула їм руки, і ми зі сльозами в очах впали одна одній в обійми.....

Горів у печі вогонь. Ми посідали довкруги печі та насолоджувались теплом, що стелилось по кімнаті.

Тихо пливли з наших уст одна за одною колядки, переплітані від часу до часу спогадами минулих років, або оповіданнями про події в школі Олі і Оленки, в якій я в минулому році вчила.

Минав час, зникла різниця років і як же ж тепло ставало у колі тієї невеличкої групи, яка знайшла себе у завір'юсі подій та шукала взаємно поради та виходу з межової ситуації.....

Скаже дехто:

— Все це історія, прогуло.... проминуло. Тепер не те. Старі.... молоді, розрив поколінь.... Пощо згадувати.....? —

А може й треба.

Послухайте! Не так то давно, бо в половині 60-тих років таки тут, в Америці, коли ми на Святий Вечір сиділи біля ялинки і колядували, відізався дзвінок вхідних дверей.

Колядники! Але ж на Свят-Вечір звичайно не ходять з колядою. Ми відкрили двері. Перед нами стояли родина молодих пластунів-сеньйорів: батько, мати і двоє дітей.

— Ми прийшли привітати вас з Різдом! Христос Родився! — проказали всі гуртом. — Славить Його!

Що за зворушлива несподіванка! І гості увійшли у вітальню. А уставившись довкруги ялинки, ми спільно відспівали "Нова радість стала" А потім прийшла гостина. Ми згадували сучасне і минуле.... І знову зникали різниці років. І знову була групка людей, які віднайшли себе у цю Різдяну Свату Ніч і принесли у хату тепло спільного роду і приязни.

А як тепер, при кінці 70-тих років?

Різдво по полудні. Дзвінок вхідних дверей. Крізь віконце у дверях бачу гурток молоденьких дівчат. Відкриваю двері.

— Чи дозволите заколядувати на ? —

— Прошу, заходьте. —

Стають у дверях вітальні і починають колядувати. Колядують вивчено, а провідниця групи тимчасом подає господарям конверту:

— Прошу все докладно виконати, покласти, де треба підписи. Ми дуже спішимось. —

Господар іде до другої кімнати, де більше світла і можна читати, господиня нашвидко приготує гостину — так годиться.

А колядка відлунням б'ється об стіни порожньої вітальні і так само "вінчування"

Виповнивши папери, господар приносить з другої кімнати конверту і чек та віддає провідниці, господиня запрошує до перекуски.

— Ні, ні, дуже дякуємо, немає часу. О, пан, що нас возить автом, казав поспішати, бачите, вже зі сходів нам рукою киває щоб виходити. —

Виходять, а їм назустріч нова група хлопців-колядників.

— Гай! — вітаються, а порівнявшись у дверях, один з них нахилиється до провідниці:

Гав мач? —

— О. Кей!

Відкриваю Енциклопедію Українознавства і читаю... "Бажальний елемент колядки є основна, найважливіша частина цілої колядської пісні. колядники співають гуртом... щоб розвеселити дім.... (Енциклопедія Українознавства т I. ст 231, 257).

ОТЖЕ????

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE -
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ ДЛЯ ПУБЛІЧНОГО КОРИСТУВАННЯ
СЕРЕДА, СУБОТА, НЕДІЛЯ: год. 1-5 ПО ПОЛ.
ПЯТНИЦЯ: ГОД. 3-7 ПО ПОЛ.
В ІНШИЙ ЧАС, ЗА ДОМОВЛЕННЯМ: ТЕЛ. (212) 228-0110

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

По 500.00 дол. Український Конгресовий Комітет Америки, доповнення до 1000.00 дол. **став меценатом.**

По 500.00 дол. Український Народний Союз — **добродій.**

По 100.00 дол. Проф. Андрій і Іванна Михайленко, Канада.

По 25.00 дол. Наталя і Михайло Клецорі, Ровден, Квібек з нагоди Срібного Ювілею щасливого подружнього життя наших дорогих приятелів панства Іванни й Ярослава Климів в Нью Йорку

По 20.00 дол. Ірина і д-р. Теодозій Сеньковські, Філадельфія.

ДАРУНКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ В НЬЮ ЙОРКУ.

Ксеня Бабяк, Нью Гайд Парк, Н.Й. — знімку О. Сцібайла з Мишкович біля Тернополя з 1919 року.

Анна Ваврик, Трой, Н.Й. — мужеську сорочку роботи Петра Грицика зі села Вовківці, повіт Борщів.

Ляриса Вацке, Едмонтон — 5 кольорових знімок з 19 століття і 1 з 18 ст. сумської області.

Осипа Годованська, Рочестер Н.Й. — різьблену дерев'яну сільничку.

Марія Горень, Мільвіл, Н.Дж. — цимбали роботи Василя Гореня з 1910 р.

Александра Гринчук, Вроцлав, Польща — 30 лемківських писанок.

Дарія Запор, Вайнланд, Н.Дж. — різьблену дерев'яну касетку з Києва з 1870 року.

Кіндзерова-Пастухів, Вест Бабилон, Н.Й. — рушник вишиваний білим по білому.

Ірина Кушнір, Буена, Н.Дж. — вовняний килим з села Жаб'є, якому минає 100 років і знімку з 1923 року з тогож села роботи Т. Банаха.

Ксеня Лисенко-Гаєвська, Чері Гіл, Н.Дж. — 4 вишивані скатерті на престіл до церкви з 1925 років.

Анна Мельник, Гартфорд Конн. — Жіночий народний одяг з Полтави 1936 р.

Василь Мизак, Бруклін, Н.Й. — вишивану жіночу сорочку, горботку та крайку зі села Лермаківка, повіт Борщів з 1925-1930 років.

Анна і Теодор Онуфрик, Асторія, Н.Й. — 2 банкноти позички національної оборони з 1921 року і 1 банкнот 25.00 золотих з 1926 року

Данило Рибак, Рочестер, Н.Й. — мужеську вишивану сорочку з села Вибудів біля Бережан з 1923 року.

Марія Салецька, Гартфорд, Конн. — вишиваний рушник зі села Суховоля біля Бродів з 1915 року.

Іван Семенген, Нью Йорк — банкнот 5 рублів з 1898 р. і 12 срібних монет з Америки.

Стефанія Ясна, Бронкс, Н.Й. — 7 вишиваних рушників з села Заднишівка, повіт Тернопіль, настільник і 1 рубель з 1961 р. і 3 рублі, та сім українських книжок, а одна в польській мові.

ДАРУНКИ ДО КРАМНИЧКИ:

Євгенія Добчанська, Нью Гейвен, Конн. — 2 серветки і 4 закладки.

Ірина Кашубинська, Парма, Огайо 33 Відділ США — фартушок і доріжку.

Ірина Кушнір, Буена Н. Дж. — 2 ляльки(жіночу і мужеську) і 6 подушечок на голки.

Стефанія Цегельська, Ст. Петербург Фла. — 33 Відділ США — 4 закладки до книжок і 2 серветки.

Щиро дякуємо
Марія Шуст
Директор Українського Музею.

ПОЯВИЛОСЯ ПЕРШЕ ЧИСЛО БЮЛЕТЕНЮ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Згідно з рішенням Управи Українського Музею в Нью-Йорку, видано Бюлетень Музею.

Перше число осінь-зима 1978/79 р. охоплює 12 сторінок друку. На його зміст складаються такі статті, як вступна українською і англійською мовами, історія Українського Музею, сучасний стан Музею, деякі скорочені статті про Музей, що появилися в загальній українській і чужій пресі, програма Музею на зиму 1978 і весну 1979 р., а також саття англійською мовою про Музей.

Сторінки Бюлетеню прикрашують знімки музейних експонатів. Редакційна Колегія Бюлетеню працювала в такому складі — Володимир Барагура, Мотря Кушнір і Марія Савчак.

Наступне число Бюлетеню плянується видати в літі 1979 р. за весну-літо 1979 р.

Марія Савчак
референтка преси і видавництва УМ

НЕБУДЕННІ ГОСТІ

На запрошення Головної Управи СУА відвідало нас троє борців за права людини й народу: Леонід Плющ, ген. Петро Григоренко і нещодавно прибула до США Надія Світлична. Взяли вони участь у зустрічі, яка відбулася в домі в СІУА. Публіки прибуло чимало, коло 250 осіб, а багато мусіло відійти, з браку вільного місця в залах. Усі з увагою слухали й живо реагували на слова гостей. Багато ж бо присутніх відчувало зв'язок з ними, бо знали радянську дійсність ще з часів Другої світової війни.

Гостей привітала голова СУА Іванна Рожанковська коротким словом, при чому зустріла їх, за старинним звичаєм, хлібом та сіллю на вишиваному рушничку.

Зустрічню проводила ред. Уляна Любович. У вступному слові звернула вона увагу на те, що люди повинні старатися одне одного пізнати й зрозуміти, і тільки тоді можуть діяти спільно для однієї мети. Надія Світлична сказала на лєтовищі, що її трактують як легенду, а новоприбулі, мабуть, уважають нас легендою, якій на ім'я "політична еміграція". Треба старатися пізнати одне одного та зрозуміти, що хто виховується в різних умовах, може мати різні погляди на світ. Далі ведуча завдала питання, на які гості відповідали. Перше порушено справу Гельсінкського договору та його вплив на рух опору в Україні.

На думку панелістів, Радянський Союз нехтує всіми правами громадян. Держави, які підписали Гельсінкський договір, визнали існуючі тепер кордони Радянського Союзу, який тільки цю частину договору признає, вважаючи натомість, що ухвали тієї частини договору, які стосуються до охорони прав людини, це "внутрішня справа держави". Страх перед уявною потугою Радянського Союзу є частинно причиною, що Захід задовольняється таким "виясненням". Ті обставини примусили численну групу радянських громадян творити "Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод".

Наскільки впливає діяльність діячів правозахисного руху на широкі маси, — важко сказати, не тільки тому, що нема можливості опитування (хоч інколи переводилися такі опитування принагідно, наприклад, у поїздах), але теж тому, що люди живуть від десятків літ під постійним страхом і це не дозволяє їм виявляти своїх справжніх переконань. Такий страх дуже важко побороти.

Дальші питання стосувалися переслідувань поза судовими присудами чи покараннями. Надія Світлична розказала, як уже після відбуття кари ув'язнення переслідували не тільки її, але теж її найближчих, у тому й маленького сина; не дозволяли мешкати й працювати там, де хотіла; виділяли кранниці, де їй можна купувати; забороняли виходити з дому в окреслених годинах тощо. При тому найменше переступлення заборон (наприклад, спізнєння на 3 хвилини в часі, коли їй заборонено перебувати поза домом) могло спричинити нове ув'язнення.

Якщо на твій клич не прийде ніхто,
тоді вирушай сам.
Сам вирушай, один вирушай,
в путь вирушай сам.

Якщо скує всіх ганебний страх
(О, доля твоя нелегка!)
і кожен у відповідь мовчки зідхне
і боязко очі схова-
сам говори. Твоя совість і глузд
підкажуть тобі слова.
Тоді говори сам.

Якщо підуть від тебе всі
(О, доля твоя нелегка!)
якщо всі покинуть тебе
і буде важким твій шлях-
ти все ж продовжуй вперед іти.
Хай ноги зіб'єш до крові
іти продовжуй сам.

Якщо буде темна, пекельна ніч
(Шаблею вітер і злива, як лід!)
і ніхто не запалить вогню,
щоб тим,
хто йде у пітьмі, допомогти. —
Тоді ти сам свій вогонь запали.
Ватру гніву й любови жар.
Свій вогонь запали сам.

Якщо на твій клич не прийде ніхто,
тоді вирушай сам.
Сам вирушай, один вирушай,
в путь вирушай сам.

(Вірш Рабіндраната Тігара
Н. Світлична)

Гості розказували про те, що з політичних в'язнів, серед яких є люди різних національностей, та ув'язнених у психушках є більшість українців і їх характеризує те, що вони не відмовляються від своїх переконань.

Щодо можливостей допомоги, то треба поширити кількість і дію груп сприяння виконанню Гельсінкських угод тут, у вільному світі та треба, щоб вони вели послідовно роботу в користь виконання постанов того договору.

Населення Радянського Союзу не є вже відділене такою залізною заслоною як колись. Є змога слухати закордонних передач, а вістки переносяться куди швидше, ніж раніше.

Потрібна є поміч особиста у формі листів та посилок, треба терпеливо хоч без особистої реклями шукати різних доріг такої помочі. Загальна допомога — це розголошення й інформація про ситуацію в СРСР серед широких кіл на Заході, але теж дія в соціальної, політичної і економічної ділянках.

Гутірка тривала майже дві години. Тут подаємо тільки дуже скорочений її зміст. Присутні слухали уважно живих свідків подій в Україні. Треба надіятися, що будуть ще нагоди зустрічатися й почути відповіді на хвилюючі нас питання.

О. П.

НАША ОБКЛАДИНКА

Катерина Кричевська-Росандіч
Artist Kateryna Krychevska-Rosandich.

Катерина Кричевська-Росандіч, якої репродукція святочної картки "Святий Юр Різдвяної ночі" прикрашує нашу обкладинку, це видатна українська мисткиня, що відома не тільки українському громадянству вільного світу, але здобула мистецьке признание в багатьох культурних країнах.

Сьогодні її мистецькі картини зберігаються в приватних колекціях в Австрії, Аргентині, Канаді, Чехо-Словаччині, Франції, Німеччині, Італії, Іспанії, Швейцарії, США, а навіть Японії.

Катерина Кричевська походить з роду видатних українських мистців Кричевських. Її батько Василь Васильович Кричевський — видатний маляр, графік і театральний декоратор. Дід Василь Григорович Кри-

чевський — мистець-маляр, архітект і знавець народного мистецтва. Брат Василя Григоровича Федір — славний мистець і професор Української Академії Мистецтва, а відомий аквареліст Микола, який довго жив і творив у Парижі, це її дядько.

Катерина Кричевська народилася 1926 року в Україні. Уже змалку почала малювати під керівництвом своїх батьків, а пізніше вчилася в художній школі в Києві.

Перебуваючи на селах України, вона мала нагоду пізнати народній побут, придивитися добре до вигляду селянської хати й полюбити чарівну природу України. Тому ще й тепер її картини, хоч мальовані з уяви, насичені любов'ю і зображають Україну такою, яка записалася в серці авторки на все життя.

Катерина Кричевська-Росандіч. Мату. Аквареля
The Mother by Kateryna Krychevska-Rosandich. Watercolor.

Катерина Кричевська-Росандіч. Сільський двір. Аквареля
A Village Courtyard by Kateryna Krychevska-Rosandich. Watercolor.

ВІТАЄМО З РІЗДВОМ

З Різдвом Христовим та Новим Роком пересилаємо наші щирі побажання всего найкращого почесній членці Наталії Чапленко, Окружній Управі СУА — Нью Йорк, Редакторів і редакційній колегії журналу "Наше Життя" і всім приятелям Гуртків Книголюбів.

**Христос Раждається
Гурток Книголюбів в Нью Йорку**

З цієї нагоди складаємо 25.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Головній Управі Союзу Українок Америки, Редакції "Нашого Життя" та всім членкам СУА, та їх найближчим складаємо найщиріші побажання з Різдвом Христовим.

При тій нагоді складаємо 25.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

**83-ій Відділ Союзу Українок Америки
Нью Йорк, Н. Й.**

ПОДЯКА

Окружна Управа Філядельфійської Округи СУА складає щирю подяку **64-ому Відділові СУА** в Нью-Йорку за випозичення "Історичного Одягу Українки" на бенкет для відзначення 40-ліття заснування Округи.

Паням — **Любі Артимішин і Олені Качалі** щира подяка за привезення тих строїв та одягання модельок. Приймаючи цей почин, як дарунок з нагоди 40-ліття Філядельфійської Округи дякуємо сердечно та складаємо 200.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку, в їх імені.

Окружна Управа СУА Філядельфія

Із щирим привітом

**А. Максимович
пресова**

Катерина Кричевська-Росандіч. Пристань. Аквареля Harbor by Kateryna Krychevska-Rosandich. Watercolor.

Катерина Кричевська-Росандіч. Манастир св. Михаїла в Києві. Аквареля 1969 р. The Monastery of St. Michael in Kiev by Kateryna Krychevska-Rosandich. Watercolor, 1969.

На еміграції Катря Кричевська продовжує своє навчання малярства в Художньо-промисловій школі в Празі і в Гайдельберзькому університеті в Німеччині.

Уперше виступила Катря зі своїми мистецькими творами ще в Києві 1943 року, потім на Міжнародній виставці мистецтва в Майнгаймі (Німеччина), де здобула другу нагороду.

У 1949 році Кричевські переселилися до США і з того часу Катря Кричевська розгорнула творчо-мистецьку працю серед нашої еміграції, беручи участь на виставках образотворчого мистецтва у численних українських осередках.

Вона багато разів брала участь у виставках, які влаштовував СУА в Нью-Йорку.

Хоч Катря Кричевська вийшла заміж за хорвата Драга Росандіча і живе в Каліфорнії, далеко від українських поселень, вона все зберігає тісний зв'язок з українською спільнотою Америки й Канади.

3 НАГОДИ

Як вислів сердечної подяки дорогим приятелям, зокрема членкам 47. Відділу С.У.А. в Рочестері, Н.Й. за св. Літургії, участь у похоронах мого найдорожчого мужа **бл. п. Григорія**, слова потіхи та розради, молитви і щедри пожертви в його пам'ять замість квітів на свіжу могилу — на цілі С.У.А. і Українського Музею — складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Ірена Шмігель
Рочестер, Н.Й.

Це доказують її численні самостійні виставки, які завжди показують її українське обличчя, бо між картинами міжнародного характеру домінують її праці з українською тематикою.

Кожна її виставка здобуває високу оцінку критиків. Зокрема дуже гарні оцінки висловили мистці українці: Гординський, Кузьма, Андрусів і Кейван.

Катря Кричевська-Росандіч сьогодні мистець у повнім розвитку своїх творчих спроможностей.

На останній виставці у вересні цього року в Едмонтоні, мистець і критик Іван Кейван говорив: "Як майстерністю своїх творів, так і своїми людськими вартостями вона зуміла прямо очарувати глядачів і залишила по собі надзвичайне миле враження"

А далі Кейван, закінчуючи промову, сказав: "Мисткиня Катерина Росандіч вже зайняла виразну позицію в нашому мистецтві в діаспорі й широко відома між чужинцями, а в історію українського мистецтва ввійде, як видатна постать"

Дарія Калатало відмовилася прийняти зворот коштів подорожі за свій виступ з сміховинками і гуморесками під час влаштованої нами "Китайської льотерії" Тому складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

28 Відділ СУА Ірвінгтон, Н. Дж.

Стефанія Дячок призначила 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", які одержала, як покриття коштів за участь з доповіддю на ширших сходинах нашого Відділу. Щире спасибі

59 Відділ СУА

Катерина Кричевська-Росандіч. Війна наближається. Аквареля 1973 р. The War approaches by Kateryna Krychevska-Rosandich. Watercolor, 1973.

З нагоди 15-ліття 76-го Відділу СУА пересилаємо 25.00 дол. на Фонд "Мати і Дитина" і бажаємо успіхів у дальшій праці

96 Відділ — Дітройт

З нагоди 75 ліття **Високодостоюної Пані Лідії Бурачинської**, голови СФУЖО, цією дорогою пересилаю вислови якнайкращих побажань-здоров'я, витривалості і успіхів в ділах на МНОГІ ЛІТА!

Людмила Сердюк

ЗУСТРІЧ З КАНАДОЮ

I.

Ми приїхали до Едмонтону 2 серпня по полудні. Перше враження, це ясний довгий день: год. 10 вечора а на дворі ясно, небо синє. І багато простору, вулиці широкі, повно квітів, чисто. Нові будинки, білі, ясно сірі, багато осклені. Їх будова дуже різноманітна, багата, і пристосована до снігів і морозу: крамниці гуртуються у пасажах, від будинку до будинку веде склом покритий перехід. Без інформації тяжко знайти б українські підприємства і крамниці, бо вони розкинені по всьому місті. У видавництві тижневика "Українські Вісті", я дістала книжку "Моя Канада й я". Прочитала її з великим зацікавленням, конфронтуючи відомості та околицю, що її оглядала, стараюся виробити собі погляд на "українську Канаду".

Заповідник в Елк Парку к. Едмонтону. Українська хата з повним влаштуванням.
Elk Park, Edmonton — A Ukrainian house and yard.

На схід від Едмонтону, в т.зв. Вегревільській Кольонії, де поселилися масово українці, у місті Вегревіль, поставлено найбільшу писанку у світі, що символізує життєву силу і культуру українських поселенців.

В Едмонтоні оглянули ми єпископську палату, що належить до історичних будинків міста, ново-збудований, модерний дім української молоді, архів-музей, катедру, розмальовану арт. Буцманюком і бюст письменника Василя Стефаника, що його поставили "прогресисти" біля своєї домівки, огорожений високою дротяною сіткою.

Люди гарні, привітні, сходяться між собою. Таку ж ввічливість ми стрічали і під час прогулянок в

Фрагмент нутра хати
A fragment of the inside of the house.

Українські люди з Галичини, Буковини й Центральної України, їхали до Канади шукати "землі, свободи й справедливості". Землю знайшли прекрасну, чорну, сипку. Літом її ogrіває сонце від 4-5 год. ранку до пізньої ночі. Ми їли у наших гостинних господарів плоди їх маленького, розкішного городу: огірки, фасолька, каляфйори, бурячки. Все те смачне, достигле, здорове.

На пам'ятку першого поселення в Альберті 1892 — 1894, що розрослося до однієї третьої населення провінції, закуплено "Село української культурної спадщини"; зараз звозяться туди типові українські хати, церкви, устаткування хат, ноша. На "Український День" з'їхалися до "села" українці дуже численно, молодь виконувала програму, гарно себе показали пластуни, учасники Міжкрайової Пластової Зустрічі 1978 р. в числі близько 1000 пластунів із цілого світу. Тоді простір "Українського Села" вкрили шатра, димився дим із кам'яних кухонь, лопотіли на вітрі пластові прапори.

ресторанах, готелях. Дуже багато японців, німців, голяндців. Ім'я українців знане й шановане. Чужинці знали, якою мовою ми розмовляємо, вміли вказати де є українська церква, ресторан. В державних парках знали, де таборують українські пластуни, знали про їх "джерборее" Летунська лінія в Кальгарі дуже гарно нас прощала, зробивши знімок із льорою заладованою шатрами, наплечниками, і групою пластунів, що їхали до Америки.

Місто Кальгарі, друге місто Альберти, постало 100 літ тому, в місці, де ковбої із Тексасу перегнали худобу через непрохідні тоді гори для багатой фарми в Альберті.

Побувши один день на "Ігрищах Бритійської Комдомінії" в Едмонтоні (де на світлійній таблиці оголошень спортових осягів часто стрічалися імена слов'янського й чисто українського походження), ми поїхали далі. Кілька годин рівним краєм, засіяним різними культурами, понад ріками й озерами, їхали

У Вегревіль, околиці заселеній українцями поставлено найбільшу в світі "писанку"
The "largest pysanka in the world" in Vegreville, Alberta.

ми просто на захід і раптом перед очима, мов якась з'ява, височезні скелі, сірі, голі, на вершках покриті снігом. Повищерблені, з гострими шпильями, самітні верхи, короткі ланцюги, глибокі провалля, ледівці. Це ж Скелясті Гори, що тягнуться по західній стороні американського континенту з півночі на південь, через Канаду, США, сягаючи по Полудневу Америку, де вони носять назву "Анди"

Скелясті гори, Альберта Cliffs in Alberta, Canada.

Це справжнє чудо природи; вода, вітри й морози покололи, повищерблювали скали, вічні сніги й льодовики наповняють водою ріки й озера, що мають синій, молочний колір. Ріки то розливаються широко, то, натрапляючи на тверді скали, спадають водоспадами вниз, змінюються у рвучкі, глибочезні. У тих горах міняється час на одну годину, іде границя Альберти й Бритійської

Колюмбії, переходить лінія сплаву рік в Тихий і Атлантийський Океани, стрічається схід із заходом.

Місцеві люди нам оповідали, що ще 50 літ тому, працюючи на фермі, в суботу їхали до містечка конем на танці.* Першими шляхами комунікації були ріки. По обох боках рік побудовані залізничні шляхи, а рівнобіжно модерні дороги, що появились вже у найновіших часах. Гарні, широкі, добре утримані. Людина шукала в горах можливості шляхів комунікації, часто переходячи одинцем різні частини гір і провалля. Робота ішла зимою, коли найменше води, тривала 24 год. на добу. Ріками спливає дрібно протерта льодовниками скала із мінералами в підгір'я, і в Бритійській Колюмбії ми купували смачні доспілі овочі, їли кукурудзу, що мала величезні соковиті зернята. А туристів! Ідуть авта, ідуть величезні трейлери, ідуть мотоциклі, усюди люди подивляють красу, здобувають верхи, а тепер приїзять і на лежача. Риби й звіря багато. Найбільша світова ловля лосося є власне у Бритійській Колюмбії.

Ванкувер, Над Пацифіком. Модерне місто, гори й Тихий океан
Vancouver, Canada — A modern city, mountains and the Pacific Ocean.

Дуже цікаві у Скелястих Горах джерела гарячої мінеральної води. Вони є власністю провінції, приступні всім, гарно улаштовані. Вода гаряча, доходить до 104 Ф. із випаром мінералів, можна в ній сидіти 20-25 хв., інакше людина може зімліти. Купіль приємна, головно ранком, коли ще повітря морозне й холодні мряки.

І всюди по дорозі зустрінете українців, то поїхали в гори, то купаються в гарячих озерах, то мають кімнати до винайму для туристів. Зараз починається розмова, привітання, розповіді, бо ж це зустрілися земляки. Українці тримаються міцно, становлять силу, мають гарну опінію, прив'язані до своєї релігії і звичаїв. І за те їх шанують. Це справжні піонери, що освоїли дику землю; тепер в їх рядах професіоналісти, люди науки, політики. Ми зустрічали автохтонів канадської землі, індіан. Великі, рослі, звертають на себе увагу Ми навіть були на їх оселі, а пластуни зазнали від них опіки и гостинности під час таборування. Мені їх жаль, як це вони, володарі гір, рік, ловці і рибалки, як же вони дали себе зіпхати до "резерватів"? Це таке загадкове питання, а ще більше тоді, коли порівняєш поселенців - українців, їх витривалість і їх любов до

*Міжкрайова Пластова Зустріч, Едмонтон, Канада 1978. Пластунки обмінюються адресами
The International Plast Jamboree Edmonton Canada 1978. "Plastunky" exchange addresses.*

землі, що дає плоди і дає підставу почувати себе гордим мешканцем цієї божої планети.

Так, подивляючи чуда природи, ми доїхали до Ванкуверу. Місто в горах, що сягають Тихого океану, на верхах сніги, в парках квіти. В "National Geografia Magazine" буде в жовтні чи листопаді подана історія і відомості про Ванкувер. А згадаю це на те, що там має бути поміщена теж згадка про українців. Варто б про це довідатися і прочитати.

Із цієї прогулянки залишилися гарні спомини, незабутні враження чудес природи, незабутні

*індіанський вождь серед пластунів. Розмова з Начальним Пластуном Ю. Старосольським
An Indian chief among "plastuny", conversing with the "Nachalnyj Plastun", Y. Starosolskyj.*

зустрічі із земляками. Українські поселенці своєю працею збагатили Канаду економічно. Вони збагатили культуру держави, що заступила їм рідну землю. Про це повинні знати всі, ті що разом із нашими поселенцями творять канадську державу. Вказати на те, що ті скарби духа української людини привезені з України, ось це місія канадського поселення наших земляків. І виглядає, що тієї місії вони свідомі.

РОЗМОВЛЯЮ З РЕДАКТОРОМ ЖУРНАЛУ "ЖІНОЧИЙ СВІТ"

Пані Ярославу Зорич, редакторку журналу Організації Українок Канади "Жіночий Світ", зустрічала я вже не один раз. Під час Конгресу СКВУ сиділи ми близько на "пресовій лаві" Скористала я з можливості поговорити з пані Славою та перевести, сказати б, блискавичне інтерв'ю. Яке ж було моє здивування, коли відповіді і розповідь редактора "Жіночого Світу" були наче відлунням моїх власних слів, інколи, правда у відворотному значенні, наче б у дзеркалі, де те, що по правій стороні, бачимо зліва.

Послухайте:

У. Л.: Прошу розказати мені, як вам працюється на тому становищі, чи маєте багато праці, чи маєте співробітників?

Я. З.: Постійних співробітників нема. Коли ж говориться про те, що це за багато праці для однієї особи, кажуть: "А ваша попередниця це все робила" Відповідаю: "Але я не є вона! Я є я!"

У. Л.: Не вже ж? А мені кажуть те саме: "Ви хочете постійної допомоги в праці? А ваша попередниця Лідія Бурачинська все це робила сама"

Я. З.: Ви все таки маєте редакційну колегію, а я не маю. Мені кажуть: "Дивіться, яке "Наше Життя" цікаве!"

У. Л.: Члени колегії, з малими винятками, мають багато праці поза "Нашим Життям" і допомагають не стільки, скільки було б треба. А мені читачі інколи кажуть: "Дивіться, який "Жіночий Світ" цікавий!"

Я. З.: Мені кажуть: "Чому в "Жіночому світі" нема дописів з відділів? "Наше Життя" тому цікаве, що має хроніку.

У. Л.: А мені кажуть: "У "Жіночому Світі" є багато цікавого матеріалу, а не хроніка, яка займає стільки місця.

Я. З.: А чи ви теж маєте стільки клопотів з друкарнею? Тепер при новій техніці буває дуже багато помилок.

У. Л.: Наша друкарня, треба признати, працює добре. Очевидно, помилки бувають, це залежить інколи від того, хто складає. Найгірше те, що мусимо спішити з коректою і робимо її наспіх та багато годин підряд, так що не все можна "зловити" Скільки годин денно ви працюєте?

Я. З.: Цього й не почислиш. В кожному разі далеко більше чим вісім денно!

У. Л.: А я думала, що це тільки я так довго засиджуюся в редакції.

Це була коротка розмова, ще й у скороченні подана. Але який з неї висновок?

Ще той редактор не вродився, щоб усім догодив!

А я (У. Л.) коли мені дуже тяжко, буду думати про пані Я. З. і про те, що я у своїй "біді" не одна.

"Associated Press" (А. П.) — це найстарша і найбільша пресова агенція у світі. Технічні винаходи останніх часів дозволяють їй розсилати вісті і фото до найбільше віддалених частин світу, протягом кількох секунд. Більше як один більйон людей користають із пресової служби А. П. Приблизно 10,000 газет, радіових і телевізійних станцій одержують інформації і фотографічні образи від А. П. Агенція працює безперервно 24 годин на добу, 7 днів на тиждень. Працівники відбувають свою службу на 4 зміни: від 9 рано до 5,30 по полудні; 5,30 до 2 по півночі; 4,30 по полудні до 1 по півночі; 11,30 вночі до 8 рано. Репортер, або редактор працює в тих самих годинах бодай кілька місяців, а дехто цілими роками.

Працівники А. П. діляться на репортерів, редакторів і фотографів. Всіх разом є їх 2, 600 у 64-ох країнах світу і в 106-ох містах США. Крім постійних працівників є ще такі, яких zatrudнюють на короткий час і їх називають "stringers"

Головний центр АП є приміщений в Нью-Йорку. Його бюро є поділене на такі відділи: крайовий (на цілу Америку), інтернаціональний, місцевий, адміністраційний, спортовий, радіовий, телевізійний,

фотографічний і окреме бюро для Латинської Америки. В цьому останньому робляться переклади всіх пересилань на еспанську мову і пересилаються за допомогою сателітів до країн Південної Америки. Всі інші переклади до країн поза Латинською Америкою виконуються в тих країнах у бюрох АП американським персоналом, або місцевими людьми.

Статті і вісті пишеться просто до компютора. АП перестав вживати машинок до писання вже в 1973 році. Компютери мають телевізійний екран і клявіші. За потистком одного гузика можна перередагувати цілу статтю і переставляти цілі параграфи. За іншим потиском гудзика стаття з компюторського екрану передруковується на телетайп в центральному бюро і в бюрох всіх газет і станцій, які співпрацюють з АП.

АП це недоходове підприємство, або "non-profit organization." Воно не є власністю якоїсь одної людини, чи групи людей. Воно також не одержує допомоги від уряду і тому є цілком від нього незалежне.

На чолі АП стоїть президент, його заступник і 21 членів Ради Директорів, що їх вибирають на три роки члени агенції (газети, радіо-станції, телевізійні станції тощо). Вони й покривають усі кошти АП, яка не виплачує дивіденд, а прибутки вживає на покращання служби для членів. Річний бюджет виносить 100 мільйонів доларів, найбільший між інформаційними агенціями світу.

Про розміри фірми АП свідчать ще й такі цифри: її комунікаційна сітка в самій Америці виносить 800 тисяч миль; інформації надсилає 1300 газетам, 3,600 радіовим і телевізійним станціям; фото 2000 видавництвам в Європі, Азії і Африці; свої бюро має у всіх головніших містах Америки, Канади, Південної Америки, Європи, Азії, Африки і Австралії.

АП постала в 1848 році за ініціативою шістьох редакторів ньюйоркських газет, які поставили перед

ПОДЯКА.

Найщиріша моя подяка всім хто старзвся потішити мене по страті моєї Найдорожчої Мамці Ірени Карпяк Ліскевич, яка відійшла у Вічність 7-го серпня 1978 р. В першій мірі дякую тим, які жертвували Сл. Божі за Душу Покійної, за пожертви замість квітів на "Церкву в Потребі" за щирі співчуття листовні, телефонічні і особисті. Зокрема моя подяка Управі 82-го Відд. СУА. за жертву 10 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" В Пам'ять Покійної жертвую 25 дол. на Пресовий Фонд цінного журналу "Наше Життя"

Олена Лиско.

МІРТАЛА БЕНТОВ

Я помірала б кулю земну —
та де земля починається?
Хвилю простежила б я морську —
та куди ж вона ховається?
Зазирнути б мені за неба край —
але ж небо де кінчається?
Шукала б дорогу в далекий рай —
та як вона називається?...

3 книжки "Райдужний міст"

МІРТАЛА Кардиналовська (Бентов)

РАЙДУЖНИЙ МІСТ

(96 сторінок, 10 репродукцій
скульптур)

Ціна 5.50 дол. з пересилкою

Замовляти:

Mirtala Bentov
241 Glezen Lane
Wayland, MA. 01778

собою завдання зменшити кошти своїх видавництв шляхом спільного збирання вісток в Нью-Йорку і поза ним. Своє центральне бюро вони назвали АП. Тут треба додати, що кошти видавання газет між 1835 і 1851 роками збільшилися з 500 дол. до 100 тисяч доларів.

Зв'язок між централею АП в Нью-Йорку і його відділами є організований в той спосіб, що бюро з Латинської Америки і з Азії надсилають свої вісті просто до Нью-Йорку, де їх редагують і розсилають передплатникам в Азії і Південній Америці. Зате статті з Європи, Африки і Середнього Сходу редагуються в лондонському бюро, звідти пересилаються до Нью-Йорку, а з Нью-Йорку передплатникам.

Крім АП, великими міжнародними агенціями є Ройтерс в Англії, Гавас у Франції, Волффле в Німеччині і Тасс в Радянському Союзі.

Головним конкурентом АП є Ю П І "United Press International" якого головне бюро приміщене також в Нью-Йорку. Воно є на одну третину менше від АП. З організаційного погляду, головна різниця між АП і ЮПІ є та, що ця остання агенція фактично є власністю фірми Scripps-Howard, який є власником багатьох газет, розкинутих по цілій Америці.

Для порівняння подам такі цифри: АП має 2,569 співробітників, а ЮПІ 1823 у цілому світі. Різниця 746 осіб, або 29%.

Цікаву еволюцію перейшла техніка передач фот на далекі віддалі. До 1935 року фото розсилали поштою, а відтоді посилають їх електронічними сигналами на віддаль 10 тисяч миль до фотографічних трансмоторів у 25-ти американських містах. Останньо цю техніку ще більше улпшено до тої міри, що АП розсилає електронічно свої фото по цілому світі за винатком Антарктиди.

Передавання вісток через радіо і телевізію і доставка редакційних матеріалів для них, розпочалась в АП в 1942 році, бо лише тоді ці способи комунікації знайшли широке застосування у світі.

Треба згадати, що стиль писання статей і вісток для радія і телевізії є інший, як до газет і тому АП має спеціалістів до цієї ділянки праці. Редагування їх полягає на тому, щоб їх можна відразу, без переріпки, передавати слухачам.

Крім звітів про щоденні події, АП виготовляє більші статті на теми політики, культури, економіки, науки тощо. Великою ділянкою праці є готування статей про спорт і наукові винаходи.

Мало хто знає про те, що АП видає також книжки і фільми, головно для вжитку в школах.

Після цих загальних інформацій я хотіла б описати типовий день праці в бюро, де я працюю. Моя ділянка збирати, писати і редагувати вістки з міста Нью-Йорку.

Кожний репортер, який приходиться до бюро і перебирає джур, переглядає програму дня: з неї він довідується що важливого діється в місті, і куди він повинен поїхати, щоб написати звіт. Він також читає

звіти за останні 24 години, щоб бути в курсі подій. Часто йому доводиться збирати відомості телефонічно, не залишаючи бюро.

Програму для виготовляється із т. зв. "пресс-релізів" і телефонічних повідомлень. Авторами одних і других є особи зацікавлені в тому, щоб дана подія попала на сторінки газет, до радія і телевізії. Хочу звернути увагу заінтересованих моїх читачів, що "пресс-реліз" треба адресувати до "Ap Local Desk" і вислати його принаймні один день перед початком імпрези, або ще краще, одне повідомлення вислати тиждень наперед, а друге один день перед початком події. Письмові повідомлення все мають більший вплив, як телефонічні.

Пригадую такий випадок: перед двома роками хтось потелефонував до АП, і так склалось, що телефон прийняла я. Я почула, що кардинал Йосиф Сліпий прилітає за дві години на летовище. Звичайно, вислати репортера вже було важко; програма дня була переповнена. Очевидно, коли б це був не кардинал Йосиф, але президент якоїсь держави, то репортер мусів би знайтися і його були б вислали, навіть коштом якоїсь іншої події. Але в цім випадку важко було щонебудь зробити і то тим більше, що американці не знають хто такий кардинал Йосиф.

Наука з цього така що повідомлення треба надсилати своєчасно, а при тому треба описати подію, або сказати про особу, про яку в данім випадку йдеться. Звичайно, писати треба ділово і коротко.

Бюро, в яким я працюю, переглядає всі пресс-релізи і приділяє для всіх подій репортерів, хіба що вони цілком малозначні.

Українські імпрези трактується нарівні з іншими, але під умовою, що про них належно поінформовано. Коли це є концерт — треба дати програму, коли демонстрація політичного характеру, треба сказати хто буде говорити, і яке він займає становище в американському, чи українському суспільстві.

Що ж діється, коли, скажім, я прочитала на програмі дня, що маю написати звіт із демонстрації під Об'єднаними Націями? Звичайно, я виїжджаю на місце демонстрації. Коли вона проходить спокійно, тоді я роблю інтерв'ю з кількома демонстрантами, слухаю промов і т. д. Тоді повертаюсь до бюро, пишу репортаж, його читає, звичайно, ще дві особи і тоді редактор передає його на компютор, а через нього всім нашим членам зацікавленим такими справами.

Дещо інакше відбувається праця репортера, коли демонстрація бурхлива, коли приходиться до зударів з поліцією або між групами різних демонстрантів. В такім випадку репортер передає свої уваги "з поля бою" телефоном до централі АП. Там інший репортер записує і подає кількома реченнями, що діється, у світі. Репортер повертається, слідує далі і знову йде до телефону. Така процедура продовжується так довго, аж поки не закінчаться головніші події демонстрації. Тоді репортер іде до бюро і пише основний звіт.

МОДЕРНА ХВОРОБА

"Одна з моїх пацієнток, — оповідає лікар, — приходять часто до моєї ординації, кожного разу з іншими "болями" Раз це болі голови, раз запор, іншого разу пальпітації і болі серця, то знову болі в суглобах, а навіть шкірні висипки. Ці симптоми не мають жодного відношення до анатомії чи патофізіології і є медично нелогічні. Всі обслідування, пересвітлювання, електрокадіограми і лабораторні проби нічого позитивного не виказують. Заспокійливі ліки (tranquilizers) тільки погіршують її стан. Це гістеричка і їй не можна допомогти"

Згідно зі статистиками, в ординаціях практикуючих лікарів є 15 - 40% цього типу пацієнтів. Ми називаємо їх несправедливо гістериками, коли в дійсності вони терплять на депресію. Депресія (давня назва: меланхолія) є сьогодні широко розповсюджена в цивілізованому світі, а особливо в Америці. Це пояснює популярність пілюль (pills) серед молоді і старших, жінок і чоловіків, бідних і багатих, одне слово, серед усіх прошарків населення.

Однак депресію можна легко вилікувати, якщо лікар зробить правильну діагнозу і якщо хворий не зневірився передчасно повільністю лікування, яке триває від 4 до 12 тижнів. Бо зневіра це один із симптомів депресії.

Треба знати, що здепримований хворий справді терпить чи фізично, чи психічно, чи під обидвома оглядами. Казати такому пацієнтові, що його нарікання і болі є уявні і що йому "нічого не бракує", минається з ціллю і лише збуджує в нього недовіря і погорду до лікаря, бо для нього його болі і недомагання є справжні.

Які ж є симптоми депресії? Насамперед психологічні: брак фізичної і духовної енергії, трудність концентрації, почуття особистої безвартості, почуття вини за вчинки і дії сьогоднішні і давноминулі, почуття осамітнення, безрадності і безнадійності, внутрішній неспокій (anxiety) і нервовість (irritability) Але найчастіший і найбільш відчуваний симптом — це забурення нормального сну. Хворий з трудом засипляє, часто будиться і завчасно встає з ліжка. Рано почувається стомленим і відчуває брак енергії. Це більше як щонебудь інше спонукує його шукати лікарської поради. Часто хворий "маскує" свої психологічні симптоми перед іншими, а навіть перед самим собою і виявляє свою депресію фізичними симптомами, які є такі різноманітні, що можуть наслідувати кожну можливу хворобу описану в медичних книжках. Отже було б заивим вичисляти всі можливі фізичні симптоми.

Які ж бувають причини депресії? Реальні причини це смерть близьких людей, втрата майна і нагле зuboжіння, розвід, серйозна хвороба особиста

чи в родині, втрата праці й інші подібні удари ("стреси"). Того роду депресії є самовилікувальні і часово обмежені. В більшості випадків вони не вимагають іншого лікування як потіхи, піддержки близьких і часу. "Час це найкращий лік" — каже народня мудрість.

Більш серйозною є депресія без наявної причини. Деякі люди мають вроджений нахил до депресії. Психоаналітики кажуть, що такий нахил є обумовлений давніми, іноді ще в дитячих роках, життєвими умовами і переживаннями, які сформулювали депресійний характер людини. Але ця школа тратить ґрунт під ногами, бо досліді останніх літ доказують, що депресія є спричинена біо-хімічними браками центральної нервової системи, а саме браком таких субстанцій як серотоніна і норспінефріна (neurotransmitters) Досвіди з тваринами і на людях доказали, що збільшення кількості цих субстанцій в мозку йде в парі з покращанням депресійних симптомів аж до повного видужання.

Лікування: тому що лікар не має можливості знати перед початком лікування, якої з двох вищезгаданих субстанцій не вистачає в мозку, він змушений починати лікування емпірично. Спершу приписує лік, який скріплює серотоніну, і якщо по 4 - 6 тижнях немає висліду, замінює лік на той, який зміцнює норспінефрину, знову ждучи на вислід 3 - 6 тижнів. Хворий мусить це знати і не зневірюватися. Першим об'явом поправи є покращання сну. З покращанням сну приходить зворот життєвої енергії і оптимізму. Внутрішній неспокій зменшується і в парі з цим наступає поправа фізичного здоров'я.

Вигляди на видужання є добрі під умовою, що хворий не припинить лікування, а лікар розпізнає хворобу Психіатра тут не конечно потрібно, бо депресія не є умовою хворобою, а хворобою чуття. Відіслання хворого до психіатра є лише тоді вказаним, коли депресія є глибока і не реагує на звичайне лікування, заходить можливість самогубства, або коли умова хвороба є евідентна. В таких випадках потрібна є лікарня і лікування електрошоками (electroshock)

УСМІХНИСЬ

"Чому ти хочеш розводу?", питає суддя.

"Бо ворожка сказала моїй жінці, що вона скоро стане вдовою!"

Американська преса незвичайно багато розписується постійно на тему жінок, дружин славних людей, а вже зокрема тих, що стоять у повному світлі публічного життя.

Розуміється, як у всьому, так і в цій проблемі думки дуже поділені: чи сьогодні в добі повної рівноправності дружина має стояти поруч свого славного чоловіка, чи крок поза ним; чи має показувати свою індивідуальність, чи її дискретно ховати в тінь? Це питання не сходять зі сторінок жіночих журналів і щоденної преси, передусім відколи дружина колишнього президента Бетті Форд, засакає всіх своєю відвертістю в інформаціях про своє особисте життя і переживання. Факт є, що більшість американських жінок, яким припала роля ділити життя з "високопоставленими" у спільноті чоловіками, не є з цього вдоволені і старається різними способами "бути собою" та звернути на себе публічну увагу.

А як є в нас?

Здається, оглянувшись довкруги, що українські жінки в тому випадку вибрали іншу дорогу. Звичайно дружини наших суспільних і політичних діячів стоять осторонь громадського життя. Вони не лише не хочуть звернути на себе увагу, а навпаки, дуже рідко показуються прилюдно в товаристві своїх чоловіків.

Частенько громада навіть запитує, чи цей або інший суспільний діяч має дружину, а коли так, хто і де її бачив. Але в нас майже так само мається справа у протилежному випадку. Наші відомі жінки-діячки звичайно всюди появляються самі, а їхні чоловіки або стоять в тіні, або ідуть іншими дорогами. Таке в американській спільноті не є ще дуже прийняте. Тому бачимо тепер не раз парадоксальну ситуацію на українських публічних імпрезах: на почесних місцях сидять в одному ряді українська всім znana громадська діячка і... нікому не відома дружина або приятелька американського почесного гостя, якого запросили організатори. А чоловік нашої діячки? Його або взагалі немає в залі, або сидить в далекому кутку між своїми знайомими...

Відкрите обговорювання інтимних проблем і групова терапія в американській спільноті дуже популярні. Давніше були лише "Анонімні алькоголіки" що собі взаємно допомагали в поборюванні алькоголізму. Але сьогодні маємо вже куди більше різних груп і товариств, які стараються у спільному нещасті чи у спільній недужі взаємно себе піддержати, обговорюючи відверто свої почування і думки.

★

Нашу увагу звернула недавно діяльність "Товариства співчутливих приятелів" яке, хоча постало

:*****

ПРО 18 КОНВЕНЦІЮ СУА

(Слово на сходинах Округу Нью-Джерзі)

Від 1956 року я брала участь, як делегатка, у кожній Конвенції СУА. У трьох Конвенціях я була активно заангажована. Була членкою конвенційного комітету, редактором конвенційної книжки, секретарем Президії Ювілейної Конвенції та знову ж членом конвенційного комітету 18 Конвенції (27-29 травня 1978). Моя активна участь у підготовці та переведенні тих Конвенцій дає мені підставу для порівняння і аналізу 18 Конвенції, а також для погляду на осяги нашої організації.

18 Конвенція була, на мою думку, безсумнівно найкращою з усіх, у яких я брала участь. Була добре і професійно підготована, дуже добре переведена і на високому інтелектуальному рівні.

Праця конвенційного комітету була дуже ефективна як у підготовці, так в часі самої Конвенції: реєстрація проходила справно, без запізнь, а бюро, яке постійно працювало, допомагало полагоджувати всі справи без втрати часу. Ведення Конвенції було зразкове. Навіть такі справи як зміну статуту, проведено без задержки. Закінчилася Конвенція точно в передбаченому часі.

Зупинюся над доповідями і панелями, які причинилися до високого рівня Конвенції.

Зустріч з журналістками з нагоди 35-ліття "Нашого Життя" яка відбулася напередодні Конвенції, надала певного тону якій у час Конвенції ще закріпився.

Обидві програмові доповіді — проф. Марти Богачевської "Вклад жінок у розвиток українського суспільства" та Люби Волинець "СУА і українська громада" — були знамениті і можна поручити використання їх на сходинах Відділів чи Округу.

Панелі, на яких були порушені справи жіночого організованого руху та виховні теми, були не тільки цікаві, але молоде жіноцтво внесло у своїх виступах багато свіжих думок враз з практичними висновками. Корисно було б запросити деяких панелісток до Відділів та Округу.

Гарно підготований бенкет вели дві членки нашої Округу (Нью-Джерзі) — Оля Гнатейко і Мирося Граб. Святочна промова голови СУА Івонні Рожанковської була одною з кращих, які в останніх часах довелося мені слухати не тільки в СУА, але на терені нашого громадського життя взагалі.

Як звичайно трапляється, були на Конвенції розбіжності поглядів на деякі справи. Головна Управа скликала в часі Конвенції надзвичайні сходи повного складу ГУ з участю голів Округних Управ, щоб ці розбіжності узгіднити. Здавалося, що всі учасниці матимуть досить вироблення та дисциплінованості, щоб достосуватися до постанов більшості. Однак сталося інакше і деякі виступи на пленумі внесли дисонанс, без якого могло б обійтися. Але й це було розумно полагоджене.

Хочу звернути увагу на ще один, дуже важливий, аспект, який можна було легко зауважити. На Конвенції панував дух позитивізму, перемагала думка про добро організації і її росту. Делегатки ставилися одна до одної приязно, що

десять років тому в Англії, тепер дуже розвинуло свою діяльність в Америці, передусім завдяки зацікавленню в ньому жінок-матерів. Це товариство має сьогодні понад 100 відділів на терені США, а його завдання є лише одне: дати моральну піддержку матер'ям та батькам, яким смерть забрала передчасно їхніх дітей.

Немає, здається, нічого гіршого, як мамі ховати в могилу дитину, якій вона дала життя, хоча не менше важка ця трагедія і для батька. Хто отже краще їх зрозуміє, як не такі, що пережили те саме горе? Отож "Товариство співчутливих приятелів" має відкриті двері для всіх, яким доля дала пережити таку втрату. Там кожний може виговорити свій жаль, свої почування і знайти піддержку в таких як він. Бо життя, без уваги на ці особисті трагедії, іде далі і треба всім його продовжати. Читаємо про самаританську працю членів того товариства і думаємо про нашу спільноту. Які емоційні ми в перших хвиликах трагедії наших приятелів чи знайомих, але як скоро опісля залишаємо їх самих у їхньому болі. Як придалися б такі "Співчутливі приятелі" не одній українській мамі чи дружині, що втратила у війсьній хуртовині синів та чоловіків. А сьогодні смерть та нещасливі випадки забирають дітей в українських родинях так, як в американських.

Хто в українській спільноті допомагає цим родинам перетривати без нерво-вого заломання такі важкі удари долі? Де можуть вони зустріти таких як вони, щоб взаємно себе піддержати?

О-КА

характеризує людей одної ідеї і мети. Це, на мою думку, є може й найважливішим чинником нашого успіху

Хочу ще звернути увагу на деякі важливіші справи. До статуту додано окремий розділ про Український Музей і правне відношення заїнкорпорованого Музею і СУА. Це важливе питання ясно з'ясоване в статуті так, щоб у майбутньому власність музейної збірки СУА була забезпечена. Вияснено теж конечність заїнкорпорування Українського Музею, бож це тепер велике підприємство з річним бюджетом понад 50.000 дол. і самому СУА було б не під силу його удержувати. До цього треба притягнути ширші круги суспільности. Нашим важливим завданням є приєднування членів Українського Музею з-поміж громадянства і членок СУА з річною вкладкою 25.00 дол.

Важлива постанова — це конечність дбати про фінансові потреби нашої організації. Зі звітів видно, що Відділи все ще видають річно 13.000 дол. на цілі не зв'язані з СУА. Хоч це менше ніж попередніми роками, але це значна сума і над обмеженням тих видатків треба працювати.

Наша організація сильна і велика. Вона сперта на здорових підставах, має добрий, компетентний провід осягнула високий рівень організаційно і інтелектуально. Ми всі повинні собі це усвідомити і гордитися тим. Ми йдемо вперед і не сміємо цього напруму стримувати.

На місцях, по Відділах нам треба посилити внутрішню працю, піднести рівень наших імпрез, включитися активно в організовану українську громаду, пам'ятаючи одначе про те, що там ми репрезентуємо СУА.

Лідія Гладка

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ — ОЧИМА СОЮЗЯНКИ

Український Музей... Ці два слова напевно були на думці кожної союзнянки-делегатки на XVIII Конвенцію Союзу Українок Америки, а особливо тих, які живуть далеко від Нью-Йорку.

Я не була іншою, бо при виборі делегаток у нашому Відділі моє перше питання було, чи і коли є в програмі Конвенції відвідування Українського Музею, хоч я була вже в Музеї кілька разів. Бувши головою Окружної Управи в час посвячення закупленого СУА-УККА будинку, я також мала це превелике щастя бути свідком відкриття Українського Музею — події, яка записалася золотими буквами в історії українського поселення в Америці.

Під час Конвенції Головна Управа СУА не дала нам, делегаткам, довго чекати, бо вже першого дня зараз по нарадах заплановано відвідини Українського Музею.

Зібралися делегатки під готелем і по чотири разом "ловили" таксівки, яких водії певно дивувалися, куди нам так спішно. Відповідь була одна: 203 Друга Евеню. Багато з них знали, що це адреса Українського Музею, бож на мапі для туристів у Нью-Йорку є замаркований Український Музей.

Правильна і не правильна виставки українського народнього мистецтва.

Приїхали, не чекаємо на ліфт, бо хочемо скоро бути нагорі. Спішно на четвертий поверх, але на третьому бачимо групу делегаток у кімнаті, яка є власністю УККА. Заходимо і зустрічаємо кураторку Українського Музею Оксану Грабович. Дивлюся і очам своїм не вірю. Невже це можливе в Українському Музеї? Типова виставка українського народнього мистецтва, яку бачимо часто по наших громадах. Переглянулася з Оксаною Грабович і вона, мабуть, відчитала в моєму погляді здивування, бо без питання сказала: "Це виставка, яка не повинна бути" Аж легше стало

І почала Оксана Грабович пояснювати, чому така виставка є неправильна, чому не дає користи для глядача і як часто ми недобре інформуємо своїх чужинців. Посипалися питання, на які О. Грабович фахово і переконливо відповідала. На мою думку, це була чудова

Докінчення на ст. 44

Тільки між нами і телефоном ...

ДЕМОНСТРАЦІЯ І ДЕМОНСТРАНТИ

Приїхали. Побачили. Відбули демонстрацію. А тепер приходить час на оцінку зусиль і успіхів, як і, може, деяких невдач. Мій приятель з Канади висловив декілька гостро критичних зауважень про демонстрацію, що відбулася на закінчення СКВУ

— Пані Любо, чи у вас, в Америці, не підготовляють учасників маніфестації чи демонстрації заздалегідь? Не говорять їм про головну мету такої акції, а з тим — і як поводитися під час неї?

— Пане Романе: і так і ні. Ось у нашій автобусі місцевий представник УККА просив учасників іти разом дорогою, а не тротуарами. Також підкреслив кілька разів, щоб ніхто не кидав яєць чи каменів ні на кого!

— У тім то й річ! Допустили одну емоційну особу до голосника; ця особа, хоч поважного віку, та почала кидати такі заклики, немов революція відбувалась у Нью-Йорку: - "На барикади! Проти ворога! і т. п.

— Знаєте, мабуть, дехто ще собі пригадував часи різних окупантів України, і те, як тоді треба було там поводитися під час демонстрацій...

— Пані Любо, та навіть день перед маніфестацією в "Нью-Йорк Таймсі" була стаття про намагання змінити закон, що забороняє демонстрації спеціально перед радянською місією. Отже учасники маніфестації знали (як і з минулорічних практик), що тільки кілька осіб буде допущено біля місії, а всі інші, тисячі, будуть далеко!

— Отож то, ці всі наболілі, невисловлені емоції не були дещо погамовані!

— Але при чому тут емоції? Коли середньо інтелігентний учасник знав, що до місії не дійде, тільки ходитиме перед поліцією, то навіщо приносити яйця, камені, штучні вогні? Дошкулювати власній поліції? Це вже цілковита нісенітниця! І треба було, щоб цих кілька молодих осіб поранено? Де були тоді організатори й упорядники?

— Це правда, пане Романе. Вже коли більшість входила в автобуси, якась жінка називала поліцію нацистами і т. п. Це підхопило кілька молодиків, які почали зачіпати поліцію. На дорозі не було вже нікого з організаторів. А вони повинні там бути, аж поки всі автобуси не від'їдуть. Це таки вже їхній обов'язок!

— Крім цього, пані Любо, чому не було більше цих упорядників? Чому вони не старалися, щоб наші учасники йшли разом, дорогою? Майже половина ходила собі групами по хіднику. Не дивно, що на телевізії казали, що були тільки дві тисячі демонстрантів. А я сам більше нарахував!

— Кажуть знавці, що було принаймні 8 тисяч. І це правда, що дещо більше порядку, вказівок, інформацій та упорядників таки конечно потрібні на майбутнє! І головне, щоб демонстранти знали, проти кого вони, щоб не звертали свого запалу проти місцевої поліції, яка пізніше не матиме добрих споминів про українців і буде поводитися не так як треба, навіть і загостро проти тих, які на неї не нападали.

— Так, а наших демонстрантів треба навчити ще культурної поведінки на таких імпрезах, що нас усіх репрезентують.

Любов Калинович

ПРИГАДКА

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПРИГАДКА

НАУКОВО-ЛІТЕРАТУРНИЙ ФОНД ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА
КОВАЛЕВИХ

пригадує, про

НАУКОВИЙ КОНКУРС

на історичну працю (монографію)

Темою може бути будь-який відтинок історії України. Рукопис повинен обіймати найменше 100 стор. машинопису. Друковані наукові твори будуть теж братися до уваги.

Нагорода за найкращий твір: 400 дол. Реченець конкурсу: **31 грудня** 1978. Склад журі буде проголошений пізніше.

Твори надсилати на адресу:

Ukrainian National Women's League of America
108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003

"НАШЕ ЖИТТЯ" ЗМІСТ XXXV РІЧНИКА (1978 р.)

АРХЕОЛОГІЯ, ЕТНОГРАФІЯ, МУЗЕЙ

Б. Л.: Відвідини Музею Людини	1	11
Писанкові взори	4	26
Бурачинська Л.: Сестри Кульчицькі	8	8
Взори для вишивання чч. 3,5,8,9,10	11	обкл.
Кашубинська І.: Великодний стіл	4	14
Писанки центральних земель України	2	обкл.
Писанки	4	обкл.
Сеньків І.: Наше Різдво в народних ви- руваннях і обрядах ч.1 ст.9	2	8
Український Великдень ч.3 ст.3	4	5
Чорненький теренок — оценька єт ч.8ст 13	9	13
Сяницька І.: Настінні розписи лем- ківських хат	7	6
	7	обкл.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Вісті: ч.1 ст.5, ч.2 ст.2, ч.3 ст.2 6, 13, ч.4 ст.7, ч.5 ст.6, ч.6 ст.6 ч.7 ст.5, ч.8 ст.6, ч.9 ст.6, ч.10 ст.7	11	6
Голова СУА привезла дарунок для україн- ського музею від Лесі Ковалевої	7	9
Дражевська Л.: Різдвяні дні в Україн- ському Музеї	1	18
Кобринська М.: Український Музей на порозі другого року	4	6
Кузьмович О.: Історія постання килима Подаровано комплект прозірок до Музею людин в Парижі	9	6
Показ писання писанок	5	8
Руснак І. У.М. — очима союзнянки	3	2
Савчак М. В. У.М. відкрито виставку Ни- кифора	11	17
Український Музей в Нью Йорк <i>Таймсі</i>	11	4
	4	8

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ СУА

Ч.1 ст.20, ч.2 ст.18, ч.3 ст.19, ч.4 ст.19, ч.5 ст.17, ч.6, ст.2,16, ч.7 ст.26, ч.8 ст.20, ч.9 ст.18, ч.10 ст.25	11	29
--	----	----

XVIII КОНВЕНЦІЯ СУА

Вісті Конвенційного Комітету: ч.1 ст.20, ч.3 ст.19, ч.4 ст.19,	5	8
Гладка Л. Про 18 Конвенцію СУА	11	16
Навроцька Х.: Що таке Конвенція?	4	2
Привіти для XVIII Конвенції СУА	6	1
Нововибрана Головна Управа СУА	6	2
Загальні резолюції XVIII Конвенції СУА	6	2
XVIII Конвенція СУА	7	1
Важливі події з життя нашої організації	7	1
Резолюції XVIII Конвенції СУА	7	3
Магун Л.: Бенкет з нагоди 18-ої Конвен- ції СУА	8	7
Рожанковська І.: По конвенції	9	20

СУА вітає Папу Івана Павла II	10	2
Вітаємо Надію Світличну і її синів у віль- ному світі	10	3
Процюк О.: Засідання Головної Управи СУА	10	18
Екзекутива ч.3 ст.13	10	25
РЕФЕРЕНТУРИ		
Організаційна	5	7
Музейна	2	18
Пресова ч.2 ст.18, ч.5 ст.18, ч.7 ст.26, ч.9 ст.20 ч.10 ст.25		
Суспільна опіка і стипендійна акція: ч.1 ст.20, ч.3 ст.19, ч.4 ст.19 ч.5 ст.15, 17 ч.6 ст.16, ч.7 ст.26, ч.9 ст.20, ч.10 ст.25	11	
Запасний фонд "Нашого Життя": ч.1 ст.20, ч.2 ст.18, ч.3 ст.19 ч.4 ст.19, ч.5 ст.3,17, ч.6 ст.16, ч.9 ст.20	11	
Пресовий Фонд "Нашого Життя": ч.1 обкл.,	10	обкл.
Ювілейний дар	5	обкл.
Акція СКВУ — за свободу переслідуваних . .	7	обкл.
Календарець СУА чч.2,3,4, -обкл. ч.5, ст.18, ч.7 ст.26, ч.8 обкл.		ч.9 ст.21

ВІСТІ СФУЖО

Наше тридцятьліття		
Комісія зв'язків СФУЖО	2	20
Виховна Комісія СФУЖО	3	21
Бюджетова Комісія СФУЖО	3	21
Писанка для СФУЖО		
Комісія Міжнар. Року Дитини	5	19
Комісія Статусу Жінки	5	19
Відзначення 30-ліття СФУЖО	5	20
Нова форма вкладки	6	18
Українське гасло Року Дитини	6	18
Анкета Світового Руху Матерів	7	27
Пресова Комісія СФУЖО	7	28
Грамоти СФУЖО	7	28
Комісія МРД	7	28
Оксана Мешко — мати Року	8	21
Світова Сесія СФУЖО	9	22
Конференція СФУЖО	9	22
Комісія СФУЖО у Чикаго	9	23
Інструкція Комісії МРД	9	23
Наша єдність	10	19
III Світова сесія українського жіноцтва	11	31

ЖІНОЧА ПРАЦЯ, ЖІНОЧИЙ РУХ

Міжнародний Рік Дитини	1	22
В обороні віри і церкви	2	19
Комісія Декади Жіночого Поступу	2	20
Сесія Комітету Українок Канади	2	20
Голоси в оборону	3	20
Проекти Міжнар. Року Дитини	20	
20-ліття Відділу Альфа-Омега	5	20

у співпраці з Міжнар. Роком Дитини	6	17
37 Конвенція Ген. Федерації Жін. Клубів	6	18
Вісті з Міжнар. Року Дитини	8	21
Сумні думки — промінь надії	11	30

СКЛАДОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ СФУЖО

Участь СУАвстралії	1	21
У З'їзд ОЖ ОЧСУ	1	22
Із звіту голови ОУЖ ВБританії С. Наумович	2	19
Міжнар. Рік Дитини у Франції	3	20
Українські вечерниці в Курітібі	3	21
Вшанування пенсіонерів	4	21
Гурток Книголюбів у Чикаго	4	21
Укр. Фолкльорна Група у Бразилії	4	21
Курс вишивання рушників	4	21
УІІІ. Крайовий З'їзд ОЖ ЛВУ	6	17
Т-во Укр. Жінок ім.О.Теліги	6	18
Заг. Збори ОУЖ Бразилії	6	18
Маніфестація 8.березня	7	27
Нова навчальна станиця	7	28
Гурток Книголюбів у Гамільтоні	7	28
Із плянів ОУЖ Англії	8	22
Поїзд-виставка	8	22
Річна Конференція ОУБельгії	9	22
Нова Центральна Управа ОУК	9	23
Зустріч із ОУЖ Німеччини	9	23
30-ліття СУАргентини	10	19
Курс народнього вбрання	10	19
Відзначення 30-ліття ОУЖ В Британії	10	20
У 60-ті роковини державности	11	31

ПОСТАТІ

Молоді доктори (Р. Волинець, С. Фостяк)	1	21
Ювілей Марії Процай	1	22
Маруся Бек в Австралії	1	22
Євгенія Янківська	2	20
Анна Прийма	2	20
Століття Олени Кульчицької	4	21
Молоді лікарки (др. Оксана Балтарович, др. Лі- дія Тим'як-Карлон, др. Марія Дарія Гординська, др. Люба Кігічак, др. Ірина Дяшук, др. Дарія Сайкевич, др. Джуді Ва- лігунда)	4	21
Оксана Мешко	8	21
Признання для журналістки (Віра Ке)	8	21
Відзначення українки (М. Зибачинська)	10	20
В обороні жінок-в'язнів (Емілія Ільїна)	10	20

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Воропай В.	10	20
Гуменюк А.	3	21
Кос В.	6	18
Коцюбинська І.	3	21
Кубійович Д.	1	22
Слюзар Л.	8	22
Струтинська А.	5	20
Черниш О.	1	22
Шах І.	9	23
Юрченко О.	5	20

ВИХОВНИЦТВО

Барагура М.: Самостійна праця дітей і поміч батьків	9	9
Зельська І.: Батькам про Пласт	7	13
Салабан-Горбачевська Д.: Батьки і діти	8	2
НАШІ СВІТЛИЧКИ		
Хміляк О. Потреба приналежности до гурту ч.7 ст.25	8	19

ВИШИВКА

Церква в полум'ї	1	27
Вишивка на сукнях	2	27
Вишивана скатертина	4	27
Легка літня сукня	5	27
Вежа Волоської Церкви	6	24
Вишивка для дівчаток	7	35
Церковні ризи	8	26
Хлоп'яче вбрання з бойківщини	9	29
Рушник з України	10	25
Зимова сукня	11	39
Взори чч. 3,5,8,9,10	11	обкл

ГУТІРКИ ВІДГУКИ ЛИСТУВАННЯ НОВИНКИ

Андрушків С.: ч.1 ст.13, ч.2 ст.14, ч.4 ст.12 ч.5 ст.9, ч.7 ст.16, ч.8 ст.18, ч.9 ст.18, ч.10, ст.13	11	25
Калинович Л.: Тільки Між нами і теле- фоном...		
Академії, академії — та для кого?	1	12
Сповідь про заботони та рівноправність	2	15
Наші діти, стипендії і... студії російської мови	3	14
А як перед весіллям?	4	13
Сила жінок та ефект соборности	5	8
А чому ми на заході?	6	15
Мова: Союзники й діти — а як буде з внуками?	7	17
Чи не потрібна інша сегрегація?	8	17
Куди заведе нас короткозорість?	9	17
Гостини для приятелів, чи...?	10	10
Демонстрації і демонстранти	11	18
Вечір на пошану української журналістки	3	4
Вечір української журналістки	4	3
35-ліття "Нашого Життя", Чикаго	10	12
Відгуки — листи до Редакції: ч.2 ст.13, ч.3 ст.16, ч.4 ст.14, 17, ч.5 ст.25,.....	7	33
Подумайте — відгадайте: ч.1 ст.36, ч.2 ст.15, ч.3 ст.17, ч.4 ст.18, ч.5 ст.26, ч.6 ст.23, ч.7 ст.24, ч.9 ст.17, ч.10 ст.26.	11	39
Відвідала редакцію (Рената Бабак)	4	17
Запитник — Жіночий рух	10	11
Звернення до українських установ, організа- цій і громадян	2	7
Кашубинська І.: Великодний стіл	4	14
Наумович С.: Продовжую дискусію	3	9
О-ка У них, а в нас	11	16

ДИТЯЧІ СТОРІНКИ

Андрушків В. Іваницька К.: Розвага — Забава: ч.2 ст.34, ч.4 ст.34, ч.6 ст.34, ч.8 ст.34.	10	34
Андрушків О.: Я Українка	9	35
Антонич Б.: Батьківщина	5	34
Бабай: Лист до сестрички	5	35
Горобці	3	34
Ліжко	3	35
Білик М.: Україна	7	42
Буня (Е.П.): Сміла Мишка	5	34
Жижка М.: На Йордан	1	34
Колосок (народня казка)	7	43
Любович У. Привітаймо наших рідних з України	11	43
Мац М. Я живу в Линбрук	11	42
Перелісна К.: Бджілка	5	35
Не страшеньке	5	35
Щиглик	3	34
Сніжиночки	11	42
Петрів М.: Черногуз і жаби	5	35
Пишемо писанки	3	35
Подоліук М.: Ціп	9	34
Чорнобицька Г.: Зайчата промінці	3	35
Якубович М.: Андрійкова пригода	7	42

ЖІНОЧИЙ РУХ СУА ПОДІЇ ПРОБЛЕМИ

Даниш М.: Думаймо позитивно	5	2
Запитник: Жіночий Рух	10	11
Кравчук А.: Будьмо знайомі, українці всіх континентів!	5	15
Кутко Г.: Чи жіночий рух актуальний в українському середовищі	10	14
Кушнір М.: Жіночий рух вчора і сьогодні	7	8
Навроцька Х.: СУА бере участь у приві- таннях владик українських церков	2	3
Мої враження з Американської конвенції жіночих клубів	8	4
Рожанковська І.: Сердечно вітаю делегаток і гостей XVIII конвенції СУА	5	1
Ставнича О.: Перша Національна Жіноча Конвенція в Гюстоні, Техас	1	3
Цибульська Д.: Чи жінка професіона- лістка повинна бути активна в жіночих організаціях?	2	2

КНИЖКИ, РЕЦЕНЗІЇ, СТАТТІ, НОТАТКИ

Ізарський О. Полтава (М. Тарнавська)	1	14
Мудрик Мриц. На світанку (Л. Онишкевич) ..	2	16
Лисак Л. Замок на вулиці Мейн (С. Бубнюк) Harvard Ukrainian Studies (М. Тарнавська)	3	15
Завадович Р. Гоца-драла (Л. Онишкевич)	4	16
Журнал вищих українознавчих студій (М. Тарнавська)	4	14
Нездоланий дух (Л. Канюга)	5	10
Юрченко В. Веселі цвіркуни (Л. Храплива- Щур)	6	11
Завадович Р. Гоца — Драла (Л. Храплива Щур)	6	12

Мак О. Призабуті казки (Л. Храплива-Щур)	6	12
Kostash Myrna: All of Baba's Children (Л. Онишкевич)	10	9
(Автори книжки в дужках)		

СТАТТІ

Храплива — Щур. Наша дитяча книжка і те що кругом неї...	1	16
Ю. Клиновий: Олена Теліга — збірник	4	9
Горлиця Лада: Таємниці загадки землі (Гуменна Д. Минуле пливе в прийдешнє)	7	22

МОЛОДА МУЗА

Канюга Л.: "Нездоланий дух"	6	11
------------------------------------	---	----

НАША ОБКЛАДИНКА

Б. Л. Дещо про дереворізьбу	1	6
Г. С. Олекса Грищенко	2	4
Л. У. Інтерв'ю з Аркадією Оленською-Пе- тришин	3	10
Геруляк С. Русалка Віла	4	обкл.
Л. У. Образ жінки — матері мужної і ге- роїчної	5	1
Караффа Корбут Ілюстрація	6	обкл.
Царинська полонина	7	обкл.
Кульчицька О. Жінка з снопом	8	10
Л. У. Олександр Пежанський	9	3
Л. У.: Марія Стиранка і її акварелі	10	8
Катерина Кричевська-Росандіч	11	8

ОПОВІДАННЯ НАРИСИ НОВЕЛІ РЕПОРТАЖІ ФЕЙЛЕТОНІ

Блак, Галун Марія: Тітка Америка ч.1 ст.17, ч.2 ст.17, ч.3 ст.18, ч.4 ст.15, ч.5 ст.16, ч.6 ст.14, ч.7 ст.20, ч.8 ст.16, ч.9 ст.19, ч.10 ст.16	11	26
Грищенко О.: Україна моїх блакитних днів ч.2 ст.6	3	16
Дражевська Л.: Хто ми і чий ми діти	7	14
Жижка М.: Віфлеєм	1	2
Когут З.: Дорогі Друзі! ч.7 ст.18, ч.8 ст.14, ч.9 ст.14, ч.10 ст.15	11	
Кузьменко С.: Облудна Течка	5	11
Л. У.: 30-ліття "Нашого Життя" в Чікаго	11	27
Ми встали і нас порухували	10	12
Перехожа М.: У першому бою	7	12
Розмовляю з ред. "Жіночого Світу"	9	11
Рожанковська І.: З поїздки по Європі	11	12
Романишин Т.: Українська телевізійна програма в Торонто Канада	8	3
Д-р. Рубінець М.: Відкриття нового при- міщення "Рідної Школи" в Курітібі	9	7
Снігурович Т.: Міркування з приводу однієї чайної імпрези	1	15
Тауридзька Л.: Утеча від дійсності ч.5 ст.11	6	10
Б.М. Українці Атланти в обороні своїх націо- нальних і людських прав	6	8
Чайківська І. Зустріч з Канадою	11	33

ПОЕЗІЇ

Антонич Б.: Заповіт Листопаду	10	1
Бердник О.: 1 січня. Зірнька	11	1
Вівчар Х.: 3 дня на день	2	16
Голобородько В.: Несла мати воду	5	5
Біла любов	5	5
Голод М.: Ars Poetica	6	6
Гурко С.: Тиша	6	5
Діма: Інша вулиця	4	5
Костенко Л.: Буває тяжко в порожні	9	13
Коцемба Ю.: Як це ти робила	10	11
Коцур Г.: З збірки "Пригорщі весни"	3	2
Кравців Б.: Чайка	8	1
Руденко М.: Так просто все	2	1
Рябченко О.: Незабутні січні	1	2
Симоненко В.: Ти знаєш	11	2
Тагоре Р.: Якщо на твій клич	11	7
Теліга О.: Відвічне	4	10
Подорожний	4	11

ПОСТАТІ, ІНТЕРВ'Ю

(В дужках прізвище особи про яку мова у статті)

Андушків Луцька С.: Музичний садочок (М. Савицька)	9	8
Барагура М.: Ольга Ціпановська — "Тітка Оля"	9	4
На шляху до професійних вершин (Марія Кульчицька)	2	13
Бурачинська Л.: Сестри Кульчицькі	8	8
Із розмов і згадок (О. Лотоцька)	11	2
Б. Л.: В рядах кооперації (Стефанія Савицька-Матчак)	3	7
Б.М.: 15 літ галерії О. Соневицької	11	32
Вітаємо довголітню редакторку "Н.Ж." (Л. Бурачинська)	11	2
Г.С.: Олекса Грищенко	2	4
Дражевська Л.: Сестра Лесі Українки розповідає	3	5
Каменецька Н.: Зразкова 90-літня громадянка і членка СУА (Оксана Добрянська)	2	16
Клиновий Ю.: Поезія Олени Теліги	4	9
Лена Голіцинська	6	7
Лідія Бурачинська — "Українка Року "1978"	9	21
Любинецька Ф.: Пам'яті Д-р. Стефанії Коренець	7	23
Л. У.: Єлисавета Скороладська-Кужім	10	6
Л. У.: Марія Стиранка і її акварелі	10	8
Л. У.: Слідами провини й кари Надії Світличної	10	3
Л. У.: Інтерв'ю з Аркадією Оленською Петришин	3	10
Мистець-маляр Ляриса Лугова-Жером	7	15
Нагородили І. М. Івахів	5	13
Наші Градуантки (З. Дідух-Мрищук, С. Слиж, З. Грищенко, М. Новицька)	6	13
Наші Градуантки О. Мухин, І. Пелех, М. Стефанишин, М. Дячук, М. Панасюк-Гринів, Р. Панчук-Ріпецька)	7	15

Наші градуантки (д-р Кігічак)	11	32
Не забуваймо про тих що відійшли! (Осипа Грабовенська)	10	4
Оксана Генгало відійшла у вічність	9	7
Р. Д.: Пам'яті лікарки і громадянки (д-р. Н. Пелехович-Гайворонська)	5	7
Репрезентантка "Нашого Життя" на Балю Преси 1978 (А. Роговська)	10	17
Розв'язний шлях мистецького таланту Ірини Банах-Твердохліб	5	14
Слава Геруляк приготує виставку	4	18
С. М.: Пам'яті Олени Кульчицької	8	27
Тарнавська М.: Невже ви не знали моєї бабці? (М. Чайковська)	2	10
Молода українська співачка (К. Цісик)	8	11

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бачинська О.	10	33
Благовська А.	1	32
Бованко І.	6	36
Вишнівська К.	5	33
Гайдамах Г	11	40
Гайворонська Н. Пелехович	5	7
Горобійовська К.	7	41
Гардій В.	8	36
Генгало О.	9	7
Дмитрук О. Бедрійчук	6	33
Дулька А.	8	36
Забігайло А.	1	32
Івахів М.	3	31
Кентржинська О.	6	33
Клебан С.	3	32
Кобрин Я.	3	32
Кочерган М.	2	33
Липецька М.	11	40
Малишка П.	1	32
Матчак С. Савицька	3	7
Мудра О.	7	41
Німчановська А.	3	31
Палюх А.	10	33
Посекіра С.	7	40
Рєбізант А.	1	32
Роленко Р. Скульська	6	33
Салдан С.	11	40
Сепел К.	11	41
Седорак М.	5	36
Сирота М. Лаврик	4	33
Слободян А.	6	36
Чарнецька М.	3	33
Яворська М.	8	36

СТАТТІ

ВСТУПНІ СТАТТІ

Л. У. Талант дарувати й одержувати	1	1
Герої і час	2	1
А де ж весна, а де ж красна?	3	1
Любов і нетерпимість	4	1
Якою міркою міряти	6	3
Ми одної крові — ти і я	8	1
Голод — 1933	9	1
Холодний розум і гаряче серце	10	1

Огляньмося назад, погляньмо у майбутнє 1978 — дві пропам'ятні річниці	11 11	1 2
Гнатейко О.: Нова українська людина	10	5
Дражевська Л.: Діти — 1933 — голод	6	4
Ільницька У. Організація праці в Associated Press	11	13
Кузьмович О.: Скільки нас? Встаньмо, щоб нас порахували!	4	3
Мостович О.: Материні руки	5	4
Д-р Мороз Р. Модерна хвороба	11	15
О.С.П.: Світовий Конгрес Вільних українців	9	3
П.О. Небуденні гості	11	7
Рідна М. Таке було Різдво	11	5
Салабан Горбачевська Д.: Батьки і діти	8	3

ХАРЧУВАННЯ

Брикович Д.: Корж зі свіжих овочів	7	34
Гриців Л.: Хліб	1	28
Пиріжки	2	26
Тістечка	4	26
Салати	5	26
Вина в куховарстві	6	23
Галушки	9	28
Зацукровані овочі	10	26
Гриців Л. Свіже печиво на сніданок	11	38
Кузьмович О.: Осінні заварювання	8	28
Д. Х. Торти.....	3	26
Черник О.: Торти	7	34
Шурова О.: Ламанці з маком	7	34

ХРОНІКА ОКРУЖНИХ УПРАВ

		Відд.	33
Округа Дітройт	9	30	34
Округа Філядельфія	4	28	35
	7	36	36
Округа Нью Йорк	5	29	
	6	26	41
Округа Огайо	8	29	43
Округа Нью Джерзі	6	29	46
Округа Нова Англія	7	38	47
Округа Південного Нью Йорку	3	27	48
Округа Північного Нью Йорку	2	30	49
Округа Чикаго	1	29	51
	2	28	
	10	27	54

ХРОНІКА ВІДДІЛІВ

Відд.		59	61
		63	64
1	5	30	64
2	4	28	65
5	9	30	68
7	8	30	69
8	8	30	70
9	3	27	71
11	7	36	73
12	8	30	74
13	4	29	
	7	36	75
14	7	40	76
16	1	29	77
	10	28	78
17	5	28	81
18	6	29	82
19	7	37	
20	4	29	83
	9	30	
21	5	32	
22	1	30	85
	10	28	86
23	9	31	89
26	9	31	90
28	6	29	91
29	1	31	92
	10	28	93
30	8	31	96

	8	31	97	2	32
	3	28	98	4	33
	5	32	99	3	29
	1	31	100	6	32
	10	30	101	1	32
	4	30		10	32
	4	30	102	1	32
	2	30	103	6	27
	2	31	104	6	28
	4	31	105	6	28
	2	32	106	7	39
	2	28	107	7	40
	10	30	108	7	39
	4	31	114	3	30
	3	28	116	8	32
	4	31			
	6	30			
	9	31			

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

Відд.		1	3	обкл.
	6	30		
	2	32	10	9
	8	32	11	7
	6	31	12	4
	6	26		9
	7	38	13	9
	1	31	14	7
	10	30	17	2
	6	31	18	6
	9	32	20	6
	10	31	21	3
	4	31	23	4
	9	32	24	6
	6	26	33	6
	9	32	34	3
	6	26	35	4
	2	29	41	4
	10	31	51	4
	2	32	54	6
	6	32	56	7
	6	27	57	3
	4	32	64	3
	7	38	70	4
	6	32	71	3
	7	39	73	7
	9	32	82	6

84	2	29
86	6	обкл.
93	7	обкл.
105	7	обкл.
107	7	обкл.
108	7	обкл.

ІЗ КОНФЕРЕНЦІЇ СФУЖО В ПІВД. АМЕРИЦІ:

З нагоди Конференції СФУЖО, яка відбулася в днях 27-29. жовтня 1978 у Буенос Айрес, Аргентина, — учасниці Конференції зложили вінок біля пам'ятника Т. Шевченкові. У цій врочистості взяли численну участь представники громадських і молодечих організацій. Про перебіг Конференції подамо в черговому числі.

ПІЗНАЙМО ІНШІ ЖІНОЧІ ОРГАНІЗАЦІЇ.

Бенкетів у нас багато, і всі вони приблизно такі самі. Та ось трапилася нагода Наталі Даниленко і мені побувати на небуденному бенкеті, що відбувся в травні ц. р. у "Бенджамін Франклін Хотелі" у Філадельфії.

Небуденний він був для нас тим, що, поперше, почесною гостею була Корета Скот Кінг, а подруге, що незважаючи на велику зливу, бенкет почався в точно означений час і закінчився за дві години.

Бенкет улаштував "Жіночий Шлях" (Women's Way), об'єднання, що охоплює шість жіночих організацій, завданням яких є приносити поміч жінкам у життєвих

кризах, як н.пр. розвід, побиття, знасилування і т.п. Ціль бенкету була віддати шану двом жінкам: одній, яка жила в минулому столітті, Люкреція Мот, а другій, що живе тепер, Корета Скот Кінг, але життя яких має багато спільного.

Люкреція Мот, глибоко релігійна, до своєї смерти в 1880 р. боролася за рівноправність для всіх без різниці статі, кольору шкіри, релігії чи етнічного походження і за мир. К. С. Кінг є не тільки жінкою свого, тепер славного, мужа, д-ра Мартіна Лютера Кінга. Вона, як і Люкреція Мот, глибоко релігійна, активістка в боротьбі за мир, рівноправність для всіх, ЕРА, іменована видатною жінкою світу, перша жінка, що проповідувала в катедрі св. Павла в Лондоні, авторка книжки "Моє життя з Мартіном Лютером Кінгом", делегатка до "Комісії Жіночої Декади" при Об'єднаних Націях. Отож і не диво, що коли Маргарет Бейкон, член ради "Жіночого Шляху" і авторка біографії Люкреції Мот, вручила пані К. С. Кінг першу нагороду імени Люкреції Мот у формі золотої медалі, то понад п'ятсот жінок і чоловіків виявили своє захоплення довгими оплесками.

Нам удалося особисто познайомитися з пані К. С. Кінг і вручити їй листа від ред. Лідії Бурчинської з проханням про інтерв'ю для "Українки в Світі" К. С. Кінг робить незвичайне враження, як своїм оригінальним, навіяним легкою мелянхолією обличчям, так і своїм спокоєм та опанованістю. Вона не гірський потік, а широка, спокійна ріка, що таїть у собі глибину. Мимоволі приходиться на думку широка, повільна Міссісіпі. Вона не є динамічним оратором, як Барбара Джордан. Її слова плывуть поволі, рівномірно, але ефект на слухачів не менший.

З приємністю доводиться ствердити, що членом організаційного комітету цього дуже вдалого і цікавого бенкету була Марта Кушнір. Думаю, що було б побажаним, щоб членки СУА, які вдержують зв'язки з американськими жіночими організаціями чи прауюють в них, інформували загал нашого жіноцтва про важливі і цікаві моменти з їхньої праці. Пізнаймо інші організації, щоб зміцнити свою.

Віра Кліш і К. Кінг

Vera Klym with Coretta King

Віра Кліш

КАЛЕЙДОСКОП ЖІНОЧОГО ЖИТТЯ

УПОРЯДКУВАЛА СВІТЛЯНА ЛУЦЬКА-АНДРУШКІВ

УКРАЇНА

• Недавно у члени Спілки Письменників України прийнято наступних жінок: перекладача **Жанет Максимович** (1929 року народження). Ж. Максимович переклала на французьку мову "Соняшники" О. Гончара (1972), "Земля" О. Кобилянської (1973), "Камінний хрест" В. Стефаника (1975) та інші. Викладає у Львівській консерваторії; поетку **Тамару Севернюк** (1941 року народження). Вона авторка книжки "Серце вміє співати" (1977). Т. Севернюк працює в молодіжній газеті "Молодий буковинець"; літературного критика **Наталю Черненко** (1931 року народження). Вона є авторкою книжки "Час і сучасність" (1978). Працює головним редактором журналу "Прапор"

• Цього року сповнилося десять років вокальному ансамблеві "Молодички", який існує при Київському університеті. Оригінальність цього жіночого колективу полягає в тому, що більшість творів їхнього репертуару — пісні мало співані, або й узагалі досі незнані. Дівчата-студентки привозять їх з рідних сіл, у більшості випадків самі ж гармонізують. За високу майстерність і культуру хорового співу ансамбль здобув різні нагороди. "Молодички" очолює Г. Шумська.

• У журналі "Народна творчість і етнографія" (ч. 4, 1978) появилася стаття **М. П. Сахро**, завідуючої відділом Коломийського музею народного мистецтва Гуцульщина, п. з. "Декоративно-вжиткові тканини Коломийщини". Стаття ілюстрована. Ядерним коротким способом подає багатий матеріал про розвиток ткацтва і вироби верет, пошивок, скартертей, переміток, рушників тощо, на Коломийщині. М. П. Сахро є автором праць "Коломийський державний музей народного мистецтва Гуцульщини" (1962), "Подорож у казку" (1970) та інших.

• В Одеському музеї західного та східного мистецтва була влаштована виставка портретів "Жінки в світовому мистецтві". На виставці показано коло сто репродукцій мистецтва 15-20 століття Західної Європи. Більшу частину репродукцій виконала французька фірма Браун і Сі.

• Розкрився талант молодшої народної художниці **Людмили Вітковської** з містечка Чонгар. Її картини це малюнки-орнаменти, рисовані в наївно-примітивному стилі. Світ її картин барвистий і чарівний. У своїх сюжетах вводить прозаїчні деталі сучасності, які перетворює в невід'ємну частку композиції. Картини Л. Вітковської виставлялися в Києві.

ЮГОСЛАВІЯ

• Любляна. У дні 3-9 вересня ц. р. відбувся в Загребі та Люблянці Восьмий Міжнародний конгрес славистів. **Проф. І. Тарнавецька** з Манітобського університету виголосила доповідь про "Нові напрями в розвитку української мови в Північній Америці". **Калина Угрин** з Франції говорила на тему "Громадянство і національність в конституції Української Народньої Республіки" (1917-1918). У конгресі взяло участь понад тисячу учасників. Були й науковці з України з Академії Наук та Київського університету.

КАНАДА

• Торонто. На Науковій осінній конференції, яку влаштувало канадське Наукове Товариство ім. Шевченка, **д-р О. Копач** доповідала на тему "Скитська тематика в античній і українській літературі". Олександра Копач є автором книги "Мовостиль Ольги Кобилянської" (1972) та упорядником "Хрестоматії з української літератури для шкіл і курсів українознавства" (1970).

• Торонто. У листопаді ц. р. в приміщенні Української мистецької фундації відбулася перша самостійна виставка **Ліліяни Генік-Березовської**. Були виставлені скульптури і напівскульптурні рельєфи з глини. Л. Березовська є абсолювенткою мистецько-гончарського відділу коледжу Джан Аббот, який закінчила в 1978 році.

ТІТКА АМЕРИКА

переклад Марії Струтинської

Marie Halun Bloch: Aunt America.

New York: Atheneum 1963

Copyright 1963 by Marie Halun Bloch

Продовження

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

ЛИСТИ

В цю ніч, коли тітка Америка покинула їх, Леся лежала в постелі така втомлена, що не могла вже нічого довше відчувати. Та, хоч як вона не була б втомлена, її думки не давали їй заснути. Вони мандрували безцільно по її голові, наче духи, залишені на великому, пустому просторі у серпанку туману, то виринаючи з мряковиння, то потопаючи в ньому.

Одна з її думок була така реальна, що вона сіла на ліжку і подивилася на софу, де спала тітка Лідія. Нікого не було там. Вона впала наново на свою подушку.

Її думки були тепер у Києві, в малому парку з площею до гри. Вона спробувала знову відчути ритм і вільність летіти високо вгору. Однак, вона була тепер занадто втомлена для цього.

У темряві кімнати Лесі затьмарилось чоло. Було ще щось інше, що вона мусіла пригадати. Але, що воно таке було? Щоб це не було, воно загубилося в тумані і не хотіло звідтіля вийти. "Ну, це не має значення", прошепотіла до себе Леся.

Тепер лялька почала снуватися в її думках. Вона ще не повернула її. Стомлено вона почала міркувати, чому тітка Лідія дала їй книжку, а Єлені ляльку. Що, якби було сталось навпаки? Ні, це не було б правильне. Єлена ніколи не була б зраділа книжці. Вона просто не була з тих. Тоді, якщо б узагалі не було ляльки, Леся була б захоплена книжкою.

Тітка якимось чином відчула цю різницю між нею і Єленою. Тоді, це була причина, що вона дала їй книжку!

Щодо ненависної ляльки, то вона сподівалася, що ця ще завжди лежить схована під мостом. Вона глибоко зідхнула. Завтра, напевне, вона мусить повернути ляльку Єлені. Вона не відчувала потреби казати Єлені про свій учинок. Вона зробила це проти тітки Лідії і — в якийсь таємничий спосіб — проти тата, також. Вони були тими, кому вона мусіла сказати.

У сусідній кімнаті тато поворушився і про- бурмотів у сні якісь слова. Леся також нарешті заснула.

Вона спала кілька годин, коли раптом прокинулася, дивлячись широко відкритими очима в темряву. Вона сіла в постелі. Листи! Пам'ять, що висковзнула їй раніш, тепер повернулася ясною думкою в її голові. Тітка Лідія поклала шість листів, що їй дали, в свою малу валізочку. Леся це спостерігала.

А передучора — чи справді це було передучора? — в парку два чоловіки, що гойдали своїх дітей, розмовляли про когось, кого зловили на кордоні з нецензурованими листами.

Лесине серце почало товктися.

Уже з самого способу, як тітка вклала ці листи до своєї валізочки, Леся знала, що тітка не усвідомлювала небезпеки. Якщо б тато був це бачив, — Леся була цього певна — він був би остеріг її заховати їх в безпечніше місце. Тільки тому, що тітка не звикла до їх способу життя, вона не розуміла потреби бути обережною.

Леся лягла знову. Що бо вона могла зробити? Що б вона не думала, вона не була дорослою людиною. Можливо, це не була її справа. Чи вона не чула так часто дядька Володка, як він повторював: "Не займайтеся справами, що вас не торкаються. Пильуйте свого діла, а все буде гаразд?"

Леся спробувала заснути знову. Та вона не могла навіть заплющити очей. Вона спостерігала, як світанок поволі роз'яснював кімнату. Сьогодні тітка Лідія всяде до потягу, що повезе її до кордону, а потім — геть з країни. На кордоні вони відкриють її валізи і найдуть листи і — Леся не хотіла уявляти дальших подій.

Однак, вона не могла стримати своїх думок. Вони будуть допитувати її суворо, але вкінці, правдоподібно, вони будуть мусіти відпустити її. Вони очевидячки, заберуть від неї листи.

А потім — Лесю вдарила нова думка. Як же ні, вони піchnуть допитувати тих, що листи писали. Це був Антін і Анастазія і Петрів батько.

Вони можуть навіть допитувати тата й маму, тому що вони мали відвагу, якої не мав дядько Володко, приймати у себе на ніч тітку Лідію, допитувати людей, що приходили побачити тітку в їхньому домі. Прикромшам не буде кінця.

Продовження буде

ДОРОГІ ДРУЗІ! *Докінчення*

2-го жовтня на святочному бенкеті (не випадає ж нам обходитись без бенкетів!) в розкішній залі, за празниковими столами, в святковому настрої, багаточисельна публіка мала нагоду вислухати певну кількість дуже змістовних промов і декілька гарних сольоспівів. Бенкет пройшов достойно і цілковито відповідав поясненню цього слова в оксфордському лексіконі.

Надзвичайно цікавою подією була пресова конференція, яка відбулась 4-го жовтня в готелі "Колюмбус" Зорганізована комітетом, в який увійшли о. д-р І. Гриньох, д-р. В. Маркус, д-р. В. Косик і мгр. Єва Піддубчишин, вона мала широкий розголос в світовій пресі. Переді мною копія з підписами присутніх — всіх 23. Крім представників української преси, тут 18 підписів запрошених журналістів європейських часописів і пресінформацій. Заангажована професійна перекладачка перекладала питання присутніх з італійської, французької і німецької мов на англійську. Відповідали члени комітету.

На самому початку всім присутнім був розданий "прес-реліс", де в сконденсованій формі повідомлялося про причину українських святкувань у Римі і про ціль Українського Патріархального Об'єднання та його невдоволення деякими потягненнями Ватикану. Привітавши всіх присутніх, д-р Василь Маркус відкрив пресконференцію з нагоди двох ювілеїв Патріярха Йосифа Сліпого.

Запитів було багато. Траплялись і несподіванки, як наприклад питання:

— Чи Кардинал Сліпий отримав привітання з советської амбасаді? або:

— Яке ваше становище до одружених священників?
чи:

— Якщо ви не годитесь з деякими потягненнями Ватикану, чи не маєте ви зв'язку з архієпископом Ляфєбром?

Відповіді були урівноважені, ґрунтовні і коротко задовільні. Пресконференція пройшла ділово й успішно. Вже від наступного дня почали показуватись результати: "Інтернешенел Дейлі Нюс", "Інтернешенел Гералд Трібюн", "Іль Маттіно", "Іль Темпо", "Зе Таймс", "Рома" "Віта", "Іль Джорнале делль'Інтерно", "Ле Монд", "Ле фігаро", "Кор'єре делла Сера", "Нахріхтен" вмістили статті різної довжини і різних навітлень про наші, українські проблеми, вимоги і нашу боротьбу.

Приходив час прощатись з Римом. Я ще хотіла заїхати на день-два до Атен, але через "страйк" в Англії важко було дістати місце в літаку і я, побоявшись, щоб мене цей "страйк" не затримав у Греції в "безфінансовому" стані, рішилась летіти просто додому. Діставши місце в літаку на 13-те жовтня, почала востаннє відвідувати мої улюблені місця Риму і дорогих мені людей. Попрощалась з пані Софією Мельник, яка вже півроку лежала тут у шпиталі, з пані Олею Коновалець, була на Авентіно, була в наших монастирях і семінаріях, зірвала рожу біля святої Софії.

— То ви їдете! А мені тут уже казали: "та не тримайте Зою так довго!" Ну, — все в Божих руках! — сказав з усмішкою Блаженніший, помітивши, як я стараюсь стримати сльози.

— Думайте, пишть і — знову приїжджайте! — Благословив мене, і я пішла.

В четвер, 13-го жовтня, попрощавшись з сестрами, пані Чубатою і дорогою "Мадонною", владика Кир Іван Прашко і я вилетіли з Риму.

Правда, вилетіли з 6-ти годинним запізненням, бо "загайджекований" літак "Люфтганси" набирав біля нашого літака паливо і тому ціле летовище було в стані алярму й цілковитого безголов'я, але нас "загайджекувати" ніхто не схотів, і ми, без дальших пригод, щасливо вилетіли з Риму, що треба, мабуть, завдячувати молитвам владикі Кир Івана.

В суботу вже о 5.30 ранку, літак приземлився в Мельборні. На владіку чекала багатотисячна українська громада і отець Бовден, на мене — лише моя родина і може, деякі друзі.

Моя друга подорож до Риму стала спогадом.

В думках часто блукаю римськими вулицями, їм морозиво на "піяцца Навона", дивлюсь, як італійські робітники вкладають мозаїку в храмі св. Софії, бігаю по подвір'ї з Карою, Бровком, Циганом і Круцьком, іду бічною брамою до Ватикану, або сиджу в інституті "оріентале" чи з пані Орисею в нашій бібліотеці.

Чи побачу це все знову? Не знаю.

Якщо б хтось запитав мене — чому я так люблю Рим? — відповісти було б нелегко.

Певно, що сам Рим це невичерпана скарбниця для кожного, хто цікавиться історією, бо де ще на світі ви знайдете таке місто, що великодушно дозволяє вам дивитись на *три* тисячі літ минувшини? І де ще в світі існує таке місто, в якому ця минувшина так

*Залізнична станція в Мельборні
Melbourne, Flinders Street Station*

щасливо переплітається з сучасністю, не гублячи свого чару?

Але це лише одна сторона Риму — загальновідома й загальнопризнана цілим світом. Для української людини Рим має ще й другу сторону, суто українську. І кожний український турист, який зупинявся в Римі не лише, щоб фотографувати історично-знані об'єкти (ви можете купити, досить дешево, знімки й прозорки, які є напевно більш професійні), а мав ще час і нагоду (й бажання) пізнати цей інший Рим, де велич світової історії підкреслює невмирущість українського духа, напевно не може його забути. Наша гостинниця, наш храм, наші музеї, наша бібліотека, наші семінарії, наш університет, наші монастирі — це також Рим!

Діти й молодь, які там вчаться, говорять такою українською мовою, яку ми від дітей і молоді розучилися уже чути. Для них Петро Могила, Сковорода, Котляревський, Шевченко, Леся Українка, Ліна Костенко, Симоненко, Мороз, Сверстюк і Гончар — не є лише "десь, щось, колись" чути!

Пригадую, як в товаристві 14-ти річного Андрійка з "Малої семінарії" я йшла сходами Трінтіта деї Монті.

— Здається цими сходами сходить Гоголь кудись... — зауважила я, хмарно стараючись при-

гадати описи Риму з книжки Михайла Островерхи "Берегами мандрівок"

— Не знаю куди Микола Гоголь сховався, але мешкав він не дуже далеко на Сикстинській вулиці.

— Звідки ти це знаєш? — спитала я здивовано.

— Та ж Гоголь — українець! — відповів Андрійко з певним докором.

Андрійко не був виїмком.

Пригадую іншого Андрійка, 20-ти літнього студента УКУ, який, на моє питання:

— Де криється причина, що ви всі говорите тут такою гарною українською мовою? — відповів:

— Для нас тут, у Римі, Україна багато ближча, ніж в Америці, Канаді, чи навіть в Європі. Може, тому українська мова стала для нас першою, не другою...

Кожне чуже місто, хоч яке історичне й гарне, залишається чужим, якщо людина не знайде в ньому щось рідне й близьке.

В Римі я знайшла.

Колись я хотіла жити лише в Нью-Йорку. Але потім відчула, що український Нью-Йорк — не дуже відрізняється від української Австралії. Те саме "гетто", ті самі дрібничковості й маленькі борсання. В Римі Україна здається ближча! Скучаю сильно за моїми друзями в Нью-Йорку, якщо не могла б жити в Римі, хотіла б жити в Нью-Йорку. Та, мабуть, житиму в Мельборні...

В останньому листі Блаженніший пише:

— "Трохи відпочиньте та й приготуйтеся в подорож по світі з новим поетичним полетом і новими поетичними ідеями. По дорозі вступаєте до Риму, бо слово поета завжди має свою силу і підносить духа народу"

Чи знайду я таке слово? Не знаю.

Боже поможи!

Зоя Когут

XVII ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій проголошує оцим XVII-ий з черги Літературний Конкурс, якого темою буде оповідання для молоді.

Завдяки фундації д-р Марусі Бек створено в 1960 р. при СФУЖО літературну нагороду для письменниць і жінок-аматорок пера. З того часу проведено вже 16 літературних конкурсів на різні жанри, а цього річ присвячений молоді.

Тематика оповідання для молоді довільна, сучасна або історична, але з доброю мовою і зрозумілою складнею. На нагороду призначено 200.00 доларів — по 100 за два найкраще написані оповідання; крім цього будуть відзна-

чення для трьох чергових оповідань, беручи до уваги тематику і мову.

Реченець закінчення конкурсу 31 грудня 1978 р. Конкурсні твори розглядатиме журі в такому складі: д-р Анна Марія Бойцун, д-р Богдан Романенчук, д-р Олександра Ткач.

Конкурсні оповідання слід надсилати в трьох копіях під псевдонімом, а справжнє прізвище авторки в окремо запечатаному коверті, на адресу:

Mrs. Anna M. Wojcun

Box 30-C, Millstream Road, Cream Ridge, N. J. 08514

КОМІТЕТ ЛІТЕРАТУРНОЇ НАГОРОДИ СФУЖО

УЧАСТЬ СУА В 3-МУ КОНГРЕСІ СКВУ

Голова СУА Іванна Рожанковська була делегаткою від СФУЖО й очолювала Статуту Комісію СКВУ. Христя Навроцька, заступниця голови СУА була делегаткою від УККА і членкою Фінансової Комісії. Брала теж участь у засіданні Світової Комісії Міжнародного Року Дитини.

Делегатками СУА на 3-й Конгрес СКВУ були: кореспонденційна секретарка Головної Управи Марія Савчак. Вона теж була членом Комісії для Справ Культури; вільний член Екзекутиви Ольга Гнатейко, яка була членом Резолюційної Комісії й брала участь у Комісії Прав Людини; голова Окружної Управи Нью Джерзі Лідія Гладка, яка брала теж участь у Сесії Організацій Української Молоді.

СУСПІЛЬНА ОПІКА

Подаємо до відома склад Комісії Суспільної Опіки при Референтурі Суспільної Опіки Головної Управи СУА:

Теодозія Савицька — голова Комісії
Ірена Качанівська — касирка стипендійної акції
Софія Андрушків — стипендії до Європи

Секретаріат стипендійної акції СУА:
Поля Книш, Ірена Мокрівська, Віра Сушків, Марія Мотиль.

Програма "листування": Анна Кравчук
Допомога — "бабусям": Іванна Ратич,
Ольга Гнатик

Допомога політичним в'язням і їхнім родинам — Ольга Гнатейко.

В міру потреби Комісія СО добре додаткових членів.

З огляду на віддаль Комісія буде працювати в більшості дорогою листування, з виїмком першого засідання.

Теодозія Савицька,
референтка суспільної опіки

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕКИ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

XVIII Конвенція рішила збільшити

ЗАПАСНИЙ ФОНД ДО 75.000 дол.

До кінця вересня 1978 зложили:

Окружні Управи і Відділи СУА
Поодинокі особи

43,083.01 дол.

7,925.39 дол.

51,009.00 дол.

ПОДБАЙТЕ ЗНОВ ПРО ВІДПОВІДНИЙ ДАТОК!

**НА ЗАПАСНИЙ ФОНД "Н.Ж."
ВПРОВОДЖ СЕРПНЯ І
ВЕРЕСНЯ 1978 р. НАСПИЛИ
ТАКІ ПОЖЕРТВИ:**

50.00 дол. — Марія Одежинська,
Честенгем

10.00 дол. — Надія Костик, Наяк.

10.00 дол. — В. Глух, Елмгурст.

70.00 дол. разом.

Щиро дякуємо
Іванна Ратич
фінансова секретарка

СПРОСТУВАННЯ

33-Й ВІДДІЛ СУА, КЛІВЛЕНД

У звіті з загальних зборів Відділу, який був поданий у ч. 6 "Нашого Життя" за червень на обкладинці просимо доповнити склад Управи: Євгенія Дубас — заступницею голови Контрольної Комісії, а Стефанія Сікора і Ірина Стецура є референтками суспільної опіки цього Відділу.

ХРОНІКИ ОКРУГ

В новому 1979 році передбачуємо зміни у реченнях та способі приготування "Хронік Округ". Докладні інформації подамо у черговому числі "Нашого Життя" та в об'їзнику, який приготує редакція і пресова референтка Головної Управи СУА.

Слідкуйте за інструкціями у наступному числі "Нашого Життя".

УВАГА

Просимо присилати дописи писані на друкарській машинці. Невиразно написана хроніка, стаття чи допис може спричинити помилки у звучанні імен чи прізвищ.

Редакція "Нашого Життя"

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА ВПЛАТИЛИ В ЖОВТНІ 1978 Р.:

По 200.00 дол.:

Любов і Мирослав Прокоп, Нью-Йорк

По 150.00 дол.:

Уляна і Володимир Дячук, Ратерфорд

По 100.00 дол.:

Александра Школьник, Акрон
Волтер Батринчук, Честер

По 75.00 дол.:

Дарія Хухра, Кергонксон (через 89-ий Від. СУА)

По 60.00 дол.:

59 Відділ СУА, Балтімор (Це неприятий гонорар членки Відділу Анни Поліщук, за приготування поминок, по бл. п. К. Горобійовській)

По 48.00 дол.:

Олена Кокодинська, Йонкерс

По 10.00 дол.:

І. Чумиловська, Скенектади
Михайло Чайківський, Нью Гейвен
Марія Голуб, Каламазу

Разом 763.00 дол.

Ірина Качанівська
фінансова референтка стипендій

В "Нашому Житті" ч. 7 за липень-серпень 1978 на ст. 40 і 44 в хроніці та звіті з загальних зборів 14 Відділу СУА в Атланті подано помилково ім'я Уляни Колінс, касирки Відділу, яка провадила курс розпису кераміки. Просимо вибачити.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ТРИДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ГРУДЕНЬ

ЧИСЛО ОДИНАДЦЯТЬ

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ — СЛАВИМО ЙОГО!

Дорогі сестри і браття в Україні й діяспорі суцї, дорога українська молоде, дорога українська дитино! Вітаємо вас із світлим празником Рїздва Христового!

У цей святковий час линемо думками на нашу Батьківщину, звідкіля пливе світло боротьби за Божу і людську Правду, що стало провідною зорею нашої праці. Об'єднані та зміцнені духом єдності Світового Конгресу Вільних Українців та Світовою Сесією СФУЖО, ми засилаємо Вам наш Рїздвяний привїт.

У цьому новому 1979 році, проголошеному СКВУ Роком Української Дитини, ми обїцяємо вам ужити всіх зусиль, щоб правду про незавидне становище української дитини занести до всіх закутків вільного свїту.

З глибокою надією на Божу справедливість звертаємось до новонародженого Дитятка Ісуса та Божої Матері, покровительки українського народу, та прохаємо Божого благословення. Віримо, що вже недалекий той час, коли українська дитина вільними й непорочними устами привїтає нас словами Божої благовїсти:

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ!

Іванна Рожанковська
Марія Квітковська
Уляна Целевич
Валентина Кузьмич
заступниці в США

Стефанія Савчук
почесна голова
Лїдія Бурачинська
голова

Софія Проців
Лена Слобода
Ольга Заверуха
заступниці в Канаді

Анастасія Остап'юк
заступниця в Європі

Лїдія Тауридзька
заступниця в Пївд. Америці

Лїдія Гаєвська-Денес
заступниця в Австралїї

СУМНІ ДУМКИ — ПРОМІНЬ НАДІЇ

Раз-у-раз доходять тривожні вїстки з рїдного краю. Натиск окупанта кріпне, коло його утисків затїснюється. Дитячих садків з українською мовою навчання по містах зовсім немає, число шкіл зменшується. Всюди лунає урядова російщина. Зменшується також число українських газет і журналів, дарма, що своїм змістом вони цілковито підтримують режим. Говорити українською мовою ніхто не відважується, хїба що на селі. Навїть туристи на свої українські запити не завжди отримують українську відповідь.

Це викликає в кожній з нас сумні думки. На як довго вистачить нам снаги ставити опір тим темним силам, що наступають на нас? Чи зможе стїльки разів знекровлений нарід, позбавлений проводу, наново відродитись? Чи виростуть із його нутра нові діячі опору на зміну тим знеможеним, що караються по тюрмах і на засланні? Чи зможе українська культура, позбавлена своїх цїнностей, відродитись у нових формах?

Такі думки ходять нам по голові. Шукаємо відповіді у нашій дійсності, розпитуємо приїжджих, прочитуємо листи. А над усе розглядаємо зміст самвидаву, що своїми скупими відомостями відкриває нам цілі свїти. Адже його сторінки виповнюють різні люди з своїм окремим підходом, неоднаковою настановою, з різним світоглядом навїть. У кожному з них знаходимо цїнну думку, що подиктована опором проявам гноблення.

А тоді вже шукаємо і знаходимо й інші позначки внутрішньої сили. Кажуть, що в церквах України повно народу, а між тим і молоді. Кажуть, що мистецька самодїяльність розвивається і міцнішає. Кажуть, що українська книжка не залежується на полицях книгарень, а її зразу ж розхоплюють. І багато, багато таких позначок потягу до свого рїдного можна нарахувати.

І не тільки в рїдному краю зауважуємо це. Також тут, на поселеннях проходять різні процеси. Нарі-

каємо на неохоту людей до громадської праці, на слабу жертвенність, на різні признаки занепаду. Але водночас зустрічаємо молодих людей, що шукають свого кореня у минулому, зауважуємо відродження церковних і народніх традицій. Ми є свідками поважних дослідів нашої культури. А вже в обороні прав українського народу змобілізувалась ціла наша спільнота. Бо не тільки діємо у формі петицій та інтервенцій, але й походів, листів і телеграм, що зачі-

пають кожну одиницю. Світова Жіноча Сесія напередодні III Конгресу СКВУ (21. листопада 1978 р.) пройшла під гаслом "Станьмо в обороні жінки і дитини в Україні!"

І так сумні думки перебиває промінь надії. Ми живі, рухливі й динамічні, а головне — віримо у нашу правду, у нашу перемогу. З такими думками зустрінемо Різдво Христове — свято миру на землі.

III. СВІТОВА СЕСІЯ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА

Дня 21. листопада 1978 напередодні III. Конгресу СКВУ відбулася в Нью-Йорку Третя Світова Сесія Українського Жіноцтва. Головна її настанова була звернена на оборону України, бо й гаслом її було: **"Станьмо в обороні жінки і дитини в Україні"**. Та в програмі Сесії було передбачене також відзначення 30-ліття Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Програму Світової Сесії відкрила голова СФУЖО Лідія Бурачинська. До ділової президії Сесії вибрано Любомиру Чайковську на голову і Стефанію Бернадін на секретарку. До Комісії Постанов увійшли пп. Л. Бурачинська, Н. Пазунок, І. Пеленська, А. М. Баран.

У програмі ранішньої Сесії був панель молодого жіноцтва на тему "Наші засоби оборони українських політв'язнів" Його учасницями були — пп. Ольга Гнатейко (Союз Українок Америки), Лариса Лозинська-Кий (Об'єднання Жінок ОЧСУ), Зоряна Луцька (Комітет Оборони Валентина Мороза). Як модераторка панель працювала д-р. Наталя Пазунок. У цьому панелі учасниці розглянули цілий ряд засобів, яких можна вживати в наших країнах поселення. Представивши кожну панелістку, модераторка д-р. Н. Пазунок зробила підсумки їх виступів.

Черговим промовцем була Уляна Целевич, голова Комісії Оборони Переслідуваних при СФУЖО. Вона говорила на тему: "Оборона України", розглядаючи радше питання оборони прав людини чи нації. Тому що Декларація Прав Людини не виявляє вимог і потреб її національного буття, то доповідниця спинилась ширше на цій стороні наших змагань. Кількома точками вона окреслила прямування, якими жіночі організації могли б зміцнити цей похід в обороні України. Вказала на Міжнародній Рік Дитини,

що його можна також використати для оборони інтересів України на міжнародному ґрунті.

Цим виступом закінчилась перша частина Сесії. Слідував спільний полуденок, що його підготували членки Комітету. У дружній гутірці ділились учасниці Сесії враженнями. Це ж бо зійшлись представниці 4-ох жіночих організацій з канадськими й заморськими делегатками.

О год. 3 по полудні почалась святкова частина Сесії. Її відкрила діюча голова Об'єднання Українських Прав. Сестрицтв Валентина Кузьмич молитвсю і передала провід Сесії д-р. Наталії Пазунок. Слідував вхід представниць жіночих організацій з їх прапорами. Коли ці видимі знамена наших змагань усталились півколом довкруги президіяльного місця, тоді покликано почесну президію, до якої увійшли пп. Л. Бурачинська, В. Бучинська, С. Бернадін, Д. Бойдунік (Екзекутива СФУЖО), Х. Навроцька (СУА), д-р. М. Квітковська (УЗХ), М. Ласовська (ОЖ ОЧСУ), В. Кузьмич (ОУПС), Л. Чайковська (ОУК), О. Саварин (ЛУКЖ), О. Заверуха (ОЖ ЛВУ), О. Бандура (Союз Українок Аргентини).

Слідувала доповідь Віри Бучинської про 30-ліття СФУЖО. Доповідниця у своїй промові вийшла від Першого Конгресу Українського Жіноцтва у 1948 р. у Філадельфії, де засновано Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Накреслила дальший шлях СФУЖО, що від основних 10 організацій у 1948 р. об'єднав 20 із широкою діяльністю у вільному світі. У 30-ліття наших змагань українське жіноцтво показало потяг до єдності й має великі заслуги у збереженні національної субстанції й обороні України.

Однією з головних точок Сесії стало проголошення Оксани Мешко матір'ю Року. Це виконала Мирослава Ласовська, відчитуючи грамоту прого-

лошення. Присутні привітали цей акт бурхливими оплесками. Грамота, що її виконала по-мистецькому Марія Винницька, буде передана до українського відділу Музею Каса Лома в Торонто.

Слідувало роздавання грамот з нагоди 30-ліття СФУЖО. Грамоти отримували жертводавці, які зложили 100 дол. або більше з нагоди 30-ліття. Їх відчитувала Л. Дяченко, скарбничка, а вручала голова.

Наприкінці відчитано постанови Сесії, що їх уложила Комісія Постанов.

Тут вставлено точку, що не була передбачена, а виринула несподівано. Анна Марія Баран, організаційна референтка СФУЖО, яка саме повернулася із свого об'їзду наших складових організацій в Півд Америці, висловила привіт і признання від них для СФУЖО, а видимим знаком того була ще свіжа орхідея, яку передало Об'єднання Українських Жінок Венесуелі. Цю квітку пристібно на знак вдячності голові СФУЖО Л. Бурачинській.

Після ухвалення постанов голова СФУЖО закрила Сесію. Присутні відспівали національний гімн.

У 60-ТІ РОКОВИНИ ДЕРЖАВНОСТИ

Союз Українок Аргентини вшанував ці роковини урочистими сходами, що були присвячені жінкам-учасницям наших визвольних змагань. Це відбулося 17 вересня ц. р. в Буенос Айресі. У програмі сходи головне місце зайняла доповідь Теклі Мосори, учасниці нашої визвольної боротьби. Її силуетка появиться незабаром у нашому бюлетені "Українка у світі" Опісля секретарка СУА Лідія

Докінчення на обкладинці

Д-р Люба Кігічак під час показу примінення вишивки у сучасному одязі, виведеному Комітетом "Українська Спадщина" при Окружній Управі СУА, під час XI Наукового З'їзду УЛТПА у Клівленді 1976 р.

Д-р мед. Люба Кігічак, це перша українка в Огайо, яка завдяки своїм здібностям, пильності і послідовності закінчила медичні студії.

Люба народилася 1951 р. в Брадфордді, Англія. На 11-му році життя переїздить до Клівленду, Огайо. Тут вчиться у парафіяльній школі св. Йосафата у Пармі і в Рідній Школі. Обі закінчує з визначним успіхом. Продовжує науку в бруклінській середній школі, де була першою ученицею.

В тому часі виявляє громадські зацікавлення. Активізується в СУМА й переходить вишкіл виховниці в Елленвілл. Була членкою танцювальної групи і хору ім. Тараса Шевченка під керівництвом бл. п. проф. Ярослава Барнича.

1968 р. вписується на жіночий Вестерн Каледж в Оксфордді, Огайо.

Студіює біологію, хемію, фізику, англійську літературу і російську мову. В рамках вимінної програми третій рік студій проводить в університеті Дургем і Кембрідж в Англії. Студії закінчує з найвищими відзначеннями. Стає членом Академічного почесного Товариства та Фі Бета Каппа ("сороріті"). Впродовж двох років, очолює студентську раду.

З багатьох медичних шкіл, які прийняли її, вибрала Кейс Вестерн Резерве Університет у Клівленді з огляду на його модерну методу навчання. Там студіює в роках 1972-1976 і закінчує медичні студії з найвищими відзначеннями.

Під час студій додатково одну ніч у тижні безкорисно працює в університетській клініці.

З огляду на високі оцінки в науці була стипендисткою жіночого Вестерн Каледжу і компанії Дженерал Моторс.

Щоб познайомитися з країною свого походження по закінченні студій д-р Люба відвідала Україну, де мала нагоду пригланутися тамошньому медичному світові.

Зацікавлена хірургією переїздить на обов'язковий медичний вишкіл до Шведської Клініки у Сіетл, стеїту Вашингтон. Там працює два роки.

Тепер включилася у програму наглої помочі групи 20 хірургів, яка обслуговує чотири стеїти на Заході. Як лікар-жінка, є членом дирекції цієї групи.

Д-р Люба Кігічак вихована в любові до Бога і України, є практикуючою християнкою і членкою парафії Української Католицької Церкви. Співає в церковному хорі та помагає своїй громаді.

Любить українське мистецтво, зокрема вишивку, сама вишиває. Природа і мандрівки по горах, це її додаткове замилування.

Завдяки своїм медично-професійним знанням і здібностям вона присвячує свій труд несенні помочі терплячим людям.

Мати д-р Люби Кігічак, Меланія є членкою 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки у Клівленді. Їй належить признання й ґратуляції за успіхи доні.

М.Г.

15-ЛІТТЯ КАРТИННОЇ ГАЛЕРІЇ О. СОНЕВИЦЬКОЇ

В грудні ц. р. сповнилося 15 літ існування в Нью-Йорку картинної галерії Ольги Соневицької. Галерія приміщувалася початково в залах Літературно-мистецького Клубу за головування скульптора Сергія Литвиненка, який всеціло підтримував задум ініціаторки. При його допомозі О. Соневицька збрала 80 картин мистців-малярів з північної і південної Америки, Австралії й Європи, зокрема з Парижу (Хмелюк, Грищенко, Вирста, Сологуб, Зарицька). У 1967 р. галерію перенесено до приміщень т-ва "Самопоміч" при 98 Друга Евеню, де вона знаходиться досі.

Завдяки енергії, рухливості, проворності й організаційному хистові власниці галерія зростала і збагачувалася новими іменами наших видатних малярів та кількістю картин різних напрямків, стилів, тем і техніки виконання.

О. Соневицька влаштувала п'ять індивідуальних виставок в Нью-Йорку, в тому вперше в Америці дві виставки Галини Мазепи (Венесуеля). Організувала теж виїзні виставки з доповідями мистців і мистецтвознавців (Вашінгтон, Філядельфія, Клівленд, Елізабет, Пассейк, Трентон, Гардфорд, Ньюарк, Кергонксон). Так знайомила вона широкі кола громадянства з образотворчими надбаннями сучасних наших видатних майстрів пензля.

Докінчення на обкладинці

НАШЕ ЖИТТЯ, ГРУДЕНЬ 1978

УКРАЇНЦІ АТЛАНТИ, ДЖ. В ОБОРОНІ СВОЇХ НАЦІОНАЛЬНИХ І ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Неоднократно трапляється, що американські засоби масової комунікації — радіо, преса, телевізія несвідомо або зломанірено ідентифікують нас із росіянами, Україну з Росією чи ССРСР, плутають назву "українець", "український" з "росіянин", "російський" заперечують нашу національну ідентичність, промовчують або в невірному світлі зображують нашу історію, визвольні змагання, політичні аспірації, очорнюють нас у воєнних злочинах, жидобивстві тощо.

Такі прояви дискримінації, що є запереченням наших людських і національних прав та фальшуванням історичних фактів, проходять безкарно. Інколи з українського боку є протести і неефективні спроби заперечення, вияснення і спростування. Здебільша чинники, які допускаються дискримінаційних актів, ігнорують ці наші протизаходи.

Але бувають випадки, що наполегливість, рішучість, завзяття і звернення до відповідних американських чинників громади, а то й окремих людей, дають позитивні наслідки. Таке трапилося в Атланті, Джорджія.

Молода, але діяльна українська громада, згуртована в Асоціації Українців Джорджії з осідком в Атланті, тепер під головуванням інж. М. Марченка, влаштувала цього року відзначення роковин 22-го Січня академією-концертом із участю співацького квартету, дитячого хору, виступу школи українознавства і солістки-співачки. З нагоди роковин цієї важливої дати в історії України губернатор Джорджії Джордж Басбі і мейор Атланти Мейнард Джексон проголосили спеціальні проклямації. Про цю подію організатори свята подали короткі письмові повідомлення до місцевої преси, а обширніший допис про 22-го Січня і про проголошення вперше проклямацій найвищими чинниками місцевої стейтвої й міської політичної адміністрації вислано до престижного атлантського щоденника "Атланта Джорнел енд Констітюшен"

Однак редактор щоденника відмовився помістити допис, мовляв, газета не хоче встрявати в політичні проблеми, а на аргумент, що з нагоди цієї події були проголошені проклямації, редактор виправдувався, що час для поміщення статті закороткий і порадив звернутися до трьох місцевих телевізійних станцій, з яких тільки канал ч. 5 прислав репортерів і технічний персонал.

Представники станції відбули розмови з інж. Марченком і д-ром Кучмаком, від яких отримали вичерпні інформації про Свято Незалежності. Дістали теж вирізки з газет, відбитки проклямацій зі стейту Джорджія, міста Атланти й інших місцевостей, а також приготувану для "Атланта Джорнел" статтю.

Не зважаючи на ці заходи, українські спостерігачі телевізійної програми, які пильно стежили за звідомленнями русла ч. 5, були розчаровані, бо хоч деякі деталі показано гарно й цікаво, то пропущено найважливіше, а саме сцену, яка була прикрашена національними емблемами й одягнених в українську національну ношу солістку й акомпаньорку. При тому диктор дав невірні коментарі, а саме: 1) що російська група в Атланті відзначила український День Незалежності; 2) що Україна, це частина Росії; 3) що Україна є російською республікою.

Українська громада Атланти й її американські приятелі негайно зорганізували кампанію, домагаючися масовими телефонічними протестами, щоб станція спростувала невірну інформацію. Продюцент станції Марк Дойл склав вину на репортера Маркуса Енгела, який в проміжку часу виїхав з Атланти й обіцяв, що станція дасть спростування на вечірній програмі в 6-й або 11-й годині.

Проте таке спростування не появилось, хоч директор станції запевнив одного з американських приятелів українців, що воно мало місце в 12-й год. дня. Почалася посилена телефонічна кампанія, але управа станції ігнорувала голоси протесту, або давала нечемні й аrogантні відповіді. Продюцент був невловимий, мовляв, занедужав, а в помешканні не приймає ділових телефонів.

Голова громади інж. Марченко втратив надію на успіх протестаційної акції, але Ольга Цегельська, яка запросила була станцію на святкування, не опустила рук. Вона далі наполегливо домагалася телефонічного получения з Дойлем, мотивуючи це тим, що він допустився дискримінації й потоптання людських і національних прав української групи та сфальшування проклямації американських адміністраційних чинників. Про поведінку станції вона повідомила губернатора й мейора. У наслідку вони оба спільно з О. Цегельською звернулися до Вашингтону, а саме до езекутивного бюро президента, до асистента директора бюро публічних зв'язків Білого Дому та до Конгресового Відділу Запису Офіційних Документів.

Згадані чинники обіцяли інтерв'ювати, а крім того порадили звернутися теж до міських і стейтвових властей, зокрема до сенатора Сема Нона й конгресмена Віча Фовлера. Ці заходи увінчалися успіхом. Директор зв'язків у бюрі мейора Атланти доручив телефонічно телевізійній станції спростувати фальшиві інформації в межах цієї самої програми і в цьому самому часі, в якому була передана оригінально.

І справді, в 6-й годині вечора коментаторка станції Джек Меддокс проголосила, що в попередній передачі станція зробила помилку, яку тепер спростовує. Подавши вірні дані про цю історичну подію, дикторка склала ще й побажання українській групі.

Бюро конгресмена В. Фовлера телефонічно переверило в речника української групи, чи спростування було задовільне, а конгресмен листом подякував за довір'я і за звернення до нього за поміччю.

Приклад атлантської громади хай послужить іншим українським осередкам, як треба в таких випадках поступати, коли конституційні права українців порушені й коли хтось публічно допускається дискримінації в відношенні до наших національних і людських прав.

М.Б.

ЗВЕРТАЄМО УВАГУ ЖЕРТВОДАВЦЯМ, ЩО ВСІ ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ МОЖНА ВІДЧИСЛЯТИ ВІД ПРИБУТКІВ ПРИ ПОДАТКОВИХ ЗІЗНАННЯХ.

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol XXXV

DECEMBER 1978

No 11

We send Christmas Greetings to our staff, writers, subscribers, readers, friends and critics — and we wish them a New Year filled with happiness and success!

"Our Life"

BY DR. IVAN SENKIV

UKRAINIAN CHRISTMAS EVE: FOLK BELIEFS AND RITUALS

Whether we are aware of it or not, many of our Ukrainian Christmas Eve traditions are filled with beliefs, ritual folk poetry and symbolism of a pagan agricultural era. Specifically, they are the remnants of the winter solstice celebrations which marked the beginning of the solar year, when the sun began to grow in strength as it turned toward spring. This celebration, which the ancients performed with great rejoicing, eventually became intertwined with the Christian celebration of Christ's nativity. That earlier tradition is preserved today only in a fragmented fashion, or transformed into new religious forms, but it is worth exploring.

The essential element of the winter solstice celebration was the popular belief in the miraculous power of nature on the day (Dec. 21) when the sun, rather than continuing to wane in power, was mysteriously "reborn." It was believed that people could at this time invoke the power of nature to grant them a similar growth in happiness, wealth and peace in the new year. This was done by dramatizing and creating images of wealth through various cult formulas, dances and songs. "Sviatyj vechir" or "Holy eve" was the result.

Since "Sviatyj vechir" was the symbolic picture of the desired well-being sought for in the new year, even the poorest arranged for bountiful tables. Indeed, the entire day was devoted to preparing the meal, which was consumed only after sunset. The elderly fasted all day and did not smoke. Argument, yelling or anger was forbidden. The women baked bread all day and prepared the 9- to 12- course meal, consisting entirely of plants and vegetables grown in the garden and the field.

In addition to "kutia" (boiled wheat kernels mixed with honey or sugar), there were "holubtsi" (cabbage rolls), "varenyky" (dumplings) with cabbage or potatoes; barley; cabbage soup; pureed beans; plum compote; "kulesha" (boiled cornflour), mushrooms, etc. All the foods were cooked in water, with oil added only at the meal. Dairy products and meats were forbidden until Christmas Day.

As she cooked, the housewife imitated the clucking of hens, so that they would be fertile in the new year. As she prepared the house for the supper, she imitated the sounds of mooing cows and baa-ing sheep and neighing horses in order to insure the animals' health and fertility.

The most important part of the meal was the "kutia", because it was considered to be the cult food of the deceased ancestors ("grandfathers" and "grandmothers"), who were also symbols of fertility and life. Indeed, "Holy eve" was the feast of the ancestors who were honored guests at the sacred supper. Hence the name "Holy " or "sacred eve"

In the eyes of the people, all nature was populated with the souls of the departed, whose spirits permeated the water, trees, grain, and homes. Grass and hay were the places of repose of the ancestral spirits and it was believed that their presence would increase the well-being of the household. For this reason, the man of the house as representative of the family and master of the sacred ceremony on "Holy eve", brought a sheaf of wheat (a "deed" or "grandfather-sheaf") into the house and placed it in the corner, under the icons. Furthermore, he brought hay into the house and laid it on and under the table and benches, so that the ancestral spirits residing therein would be present at the celebration.

The basis for the cult of the dead was human faith in the soul's immortality. In the popular view, people did not die, but only changed forms. Life and death were simply the arrival and departure of new family members, while the souls of the departed were believed to maintain a tie between the terrestrial and spiritual worlds thereby connecting humankind with eternity.

Before the "Holy supper", the man of the house performed magical rituals to insure the peace and safety of the family, livestock and property against devils, witches and evil spirits. Also, the master symbolically called down and invited storms, hail, sleet and frost to attend the supper in an attempt to appease these forces of nature and thereby safeguard against their arrival during the summer harvests. With the protection of the ancestral spirits, the master of the house was in touch with the universe and her tempestuous forces. He was their equal.

After the conclusion of these ceremonies, the family sat down to "Holy supper." Spoonfuls of "kutia" were first thrown against the ceiling to insure the well-being of the livestock. Then the supper began in earnest. Afterwards remains of the food and pieces of bread were left on the table. By the light of the candles, the visiting ancestral spirits would partake of the meal throughout the night...

Translated by A.H.S.

ON OUR COVER

"St. George's Basilica on a Christmas Night" by Kateryna Krychevska-Rosandich has also been reproduced on Christmas cards. Ms. Rosandich, a prominent Ukrainian artist, is known not only in Ukrainian circles but has also gained recognition in many countries throughout the world. Today her works are in private collections in Austria, Argentina, Canada, Czechoslovakia, France, Germany, Italy, Spain, Switzerland, the U.S.A. and even Japan.

Kateryna Krychevska comes from a long line of Ukrainian artists. Her father, Wasyl Krychevsky, was a well-known painter, graphic artist, and scenic designer. Mykola Krychevsky, her uncle, distinguished himself as a watercolor painter in Paris. Grandfather Wasyl Krychevsky was a painter, architect and authority on folk art. His brother, Fedir, was a famous artist and a professor at the Ukrainian Academy of Art.

Born in Ukraine in 1926, Ms. Krychevska-Rosandich began to paint as a

Ukrainian Girl 14 1/2 x 19 1/2

Катерина Кричевська-Росандич.
Дівчина. Аквареля

child, under the guidance of her parents. Later she studied art in Kiev, Prague and Heidelberg. While visiting Ukrainian villages, she had the opportunity to observe the manners and customs of the people, note the appearance of the village house, and fall in love with the beauty of nature in Ukraine. Even now, her works, although painted from memory, reflect that love and depict Ukraine as it is etched in the heart of the artist.

Ms. Krychevska-Rosandich's first show was in Kiev in 1943, and later, in Maheim, Germany, her works were awarded second prize. In 1949 the Krychevskys immigrated to the U.S.A. and from that time Ms. Krychevska-Rosandich has continued her work within the Ukrainian community. She has participated in many UNWLA-organized art shows in New York. Her independent shows always feature works with Ukrainian themes. Ms. Krychevska-Rosandich's work is praised by critics, among them Ukrainian artists Hordynsky, Kusma, Andrusiw, and Keyvan.

WOMAN

MOTRIA KUSHNIR

VIEWS & NEWS IN WOMAN'S WORLD

For the 500 workers employed by New York City's Triangle Shirtwaist Company, Saturday, March 25, 1911, began just like any other working day. In the early dawn hours, they filed into the Asch Building and squeezed into the rickety elevator which took them to the seventh, eighth and ninth floors of the building, where the Triangle Factory was housed. By 5:00 AM the employees were at their sewing machines. They expected to leave work at seven in the evening, as usual.

But at about 4:30 in the afternoon, the muffled sound of an explosion was heard coming from the Asch Building. Smoke came billowing from the top-story windows. A passer-by looked up to see what he thought was a "bale of dark dress goods" being tossed from an eighth-floor window. Then, the screams began. One worker after another jumped to her death trying to escape the now blazing fire.

Rescue efforts by the fire department were totally ineffectual. The firefighters' ladders could reach only as high as the sixth story. Those trapped on the floors above were instructed to jump into blankets and rescue nets, only to impact of their weight tear through the fabric, leaving the victims shattered, bleeding and lifeless. William Shepherd of the United Press reported that: "The floods of water from the firemen's hoses that ran into the gutter were actually red with blood."

When finally the fire was extinguished, the walls of the modern, supposedly fire-proof building remained unharmed. But throughout the night, ambulances rushed back and forth from the scene of the tragedy to

the hospital carrying the injured, while the police removed the bodies of those who had burned or suffocated in the factory above and of those who had been killed in the street below.

The death toll was 146, mostly women and girls, many no older than eight years of age.

Grief and horror characterized the initial response of the public, as well as the newspapers. But anger and outrage swelled as the reasons for the catastrophe were reported. No fire drills had ever been organized in the building; no sprinkler system had ever been installed; doors opened inward rather than out. The inadequate and poorly constructed fire-escapes had twisted and broken under the weight of those fleeing the fire.

Most shocking of all was the fact that Triangle's owners had a policy of locking all exit doors to the factory to keep union organizers out and the women in — preventing them, management claimed, from stealing and loitering in the stairwells.

Memorial marches, protest meetings and relief campaigns were organized throughout New York City. Thousands of grief-stricken and angry people participated. The Women's Trade Union League sponsored the largest memorial meeting, held at the Metropolitan Opera House. Resolutions were passed calling for a state bureau of fire prevention, additional factory inspectors and immediate legislation to protect workers and to provide worker's compensation.

Not until three years later, in 1913, after constant

SEVEN STEPS TO GETTING ORGANIZED

How does my friend Tania K. do it? She keeps her house neat as a pin, always looks elegant, is successful at her job, is well-read, active in her community, and is raising a bunch of bright, well-adjusted kids. How does she manage to do it all and still maintain her sanity and good humor with apparent ease?

I posed this question to Tania one day over lunch, and decided to take notes on her remarks. Here are some of her words of wisdom:

1. *Establish goals and priorities for your life in general and for each day in particular.* Sort out your tasks for each day into three categories:

A — those things which *absolutely must* be done that day or those which relate to your long-term goals

B — those things which *should* be done that day

C — things that can wait until tomorrow.

Be sure to accomplish all or most of the items on your "A" list each day. If you tend to work on your "B" and "C" projects but put off doing the "A" items, you may be procrastinating or avoiding your responsibilities.

2. *Keep all notes in a small, portable notebook. Carry it with you.*

Write down all important everyday details as they come up: a new phone number, appointment time, vacuum cleaner price, book title, etc. This is a more practical alternative to jotting down these notes on separate pieces of paper, which get lost or misplaced and often necessitate a frustrating and time-consuming search. (If you happen to have the time, you can transfer some of the information — such as phone numbers — to a permanent file at your leisure).

3. *Put every moment of the day to use.*

Don't stare at the wall while waiting for your doctor's appointment: write that thank-you note you've

public pressure and union lobbying, was a sweeping new industrial code enacted by the New York State Legislature.

Dramatic tragedies like the Triangle Fire have always riveted public attention on working conditions and have galvanized wide-spread support for reform. Because the loss of human life is so obvious in cases of major-scale accidents, fires and other industrial disasters, issues of occupational safety take on a high public visibility.

Yet, inhuman conditions which adversely affect workers' health and welfare have often remained unnoticed. People have labored in horrifying environments, especially after industrialization changed the way society produced the goods and services it needed. Even today, this kind of tragedy occurs on a daily, continual basis, gradually wearing down human health and ultimately leading to enormous loss of life over the long term.

How great, indeed, has been the human toll for our

been postponing writing, or make out your weekly grocery list. Sew while watching TV, read while commuting.

4. *Delegate responsibilities.* Train your children to wash up after dinner, and to tidy up their rooms. Ask an elderly aunt to hem your skirts for you, and take her out to lunch in return. If you really hate to do certain jobs, why not exchange services with a friend? (You upholster her furniture, she paints your apartment).

5. *Know your biorhythms, and adjust to them.*

Your psychological and physical ups and downs are a very individual matter. Discover the time of day you function best and devote that time to the important "A" tasks in your life. If it turns out you're a night owl and can write best after midnight, you're better off spending thirty minutes writing an essay at night than agonizing over it fruitlessly all afternoon.

6. *Don't be a perfectionist.*

Sometimes a compulsion to perfectionism is an excuse for laziness or procrastination, as in "I can't accept this position in the organization because I could never be as good a president as so-and-so", or "I can't finish up this project quickly, because it requires a more thorough analysis", or "I couldn't possibly invite my friends over until the house is spic-and-span..."

7 *Break up your goals into small, manageable tasks.*

Each day, perform one small task geared to each goal. Eventually, you will find your goal has been reached, almost unnoticeably and quite painlessly. For example, if the thought of trying to clean up your attic intimidates you, try it little by little. Start with the steps the first day, then clear one or two square yards each day, working no longer than thirty minutes per day.

consumer society? Why are specialists in occupational safety and health calling the American worker an endangered species? What are the facts about the bitter wages employees collect as an unwanted side-effect of having to work, of wanting to do so?

Next month's "News and Views" will be devoted to an historical overview of women's role in the work force. Contrary to popular belief, women — not men — were the first factory and mill workers employed in the developing textile and food industries. The circumstances under which they were forced to work may seem unbelievable to us today. What working conditions were and why they changed will be our topic for part 2 of this article.

In the third section of this particular series, current health and safety issues — as they relate to female employees — will be discussed. What do you know about hazards and dangers you might encounter in your line of work? What can you do to protect yourself? Hopefully, this column will provide at least an introduction to these subjects.

As it turns out, my friend Tania did not pull these organizational concepts out of thin air. She found these, and many other ideas in a couple of excellent books available in any public library or bookstore, and applied them to her own life. These are: *Getting Organized: The Easy Way To Bring Order in Your Life* by Stephanie Winston, and *How to Get Control of Your Time and Your Life*, by time-management expert Alan Lakein.

Really want to get organized? Then make reading the above books an "A" priority; get a small notebook, and write down the titles right now; start reading on the way to work tomorrow...

ATTENTION CONTRIBUTORS TO THE UKRAINIAN MUSEUM IN NEW YORK!

PLEASE NOTE THAT ANY CONTRIBUTION MADE AFTER JUNE 12, 1977 MAY BE DEDUCTED WHEN FILING YOUR NEXT INCOME TAX RETURN. THE NUMBER TO USE IS #13820916 EO-M-78-EO-708.

— A. H. S.

CONTENTS 1978

POEMS

Olena Teliha — To my contemporaries	4
Olena Teliha — Eternal	4
Iryna Stasiv-Kalynets — The Ballad of the Guelder Rose Twig	5
Vasyl Symonenko — You're a Person	10

EDITORIALS

The talent of Giving and Receiving	1
Heroes and Time	2
Between Love and Hatred	4
Editorial	6

ORGANIZATIONS AND MUSEUM NEWS

Branch 72 Activities	2
Events Calendar	4
UNWLA Vice-president appointed to National Committee	5
15th Anniversary of Branch 72	5
Branch Activities	6
Headquarters News	6
UNWLA President and the Executive Meeting of the Int'l Council of Women	7
Letter to Ukrainian Museum	7
UNWLA Represented at the 87th Annual Convention of General Federation of Women's Clubs	8
Branch Activities	9
UNWLA Welcomes Nadya Svitlychny	10
UNWLA Greets Pope John Paul II	10

FEATURES

Kushnir — Woman	1
Sawyckyj — Oral History in the Ukrainian Community (2)	1
Kushnir — Woman	2
Sawyckyj — Oral History (3)	2
Kushnir — Woman	3
Sawyckyj — Oral History (4)	3
Kushnir — Woman	4
Kushnir — Woman	5

The Personality Necessary for Optimum Success in Public Relations	7	30
Young Ukrainian Songstress — Kvitka Cisyk	8	24
Starving Children of 1933	9	24
Kushnir — Woman	9	24
Kutko — Ukrainian Women and "The Movement"	10	21
Hnateyko — Ukrainian Community Organizations: Time for a Change	10	23
Kushnir — Woman	10	23
D-r I. Senkiv — Ukrainian Christmas Eve	11	34
Kushnir — Woman	11	35
AHS. Seven steps to getting organized	11	36

SHORTS

January 12th- Solidarity Day	1	26
First Major National Study of Ethnic Museums, Libraries, Archives and Art Galleries at Kent State University	1	26
Oleksa Gritchenko	2	24
Patricia H. Kotyk	2	25
Contest for Children	2	25
Artist — Arcadia Olenska-Petryshyn	3	25
Evening in honor of Ukrainian Journalists	3	25
UNWLA Scholarship Program 1968-78	4	23
UNWLA Scholarship Program 1968-78	5	22
Houston in retrospect	5	24
Invincible Spirit	6	20
First Major Study	6	22
Information wanted	6	22
Are you a Superwoman?	7	31
Correction	9	26

ON OUR COVER

11 35

BETWEEN US AND THE TELEPHONE

Your children, scholarships, and... the study of the Russian Language	3	24
Confessions about superstitions and Equality	6	21
Dear Mrs. Luba!	6	22

LETTERS TO THE EDITOR

11 35

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

ЛУКІЯ ГРИЦІВ

СВІЖЕ ПЕЧИВО НА СНІДАНОК

Коли на дворі зима, сніг — мимоволі пригадується мені запах дріжджевого печива з домашньої печі і стає так мило, тепло, як колись у бабусиній кухні.

При сьогоднішньому влаштуванні модерних кухонь, справа свіжого печива є дуже упрощена і ніхто з нас не повинен оправдуватися, що з тим "забагато мороки"

Для прикладу хочу подати сьогодні припис на булочки до сніданку, які печемо кілька днів наперед, а скажімо, в неділю вранці, коли ціла родина є разом, пригріваємо їх та подаємо гарячими до кави.

ВУЗЛИКИ

4 горнятка борошна
½ горнятка цукру
2 чайні ложечки соли
2 сухі дріжджі
¼ горнятка молока
½ горнятка води
4 унції масла
1 яйце

топлене масло до змарування

У великій мисці змішуємо 1½ гор. борошна, цукор, сіль і сухі дріжджі. Молоко, воду і масло підгріваємо до дуже високої температури (120° - 130° Ф). Мішаючи електричним мішалом вбиваємо поступово гарячий плин до борошна та при середній швидкості б'ємо 2 хвилини, додаємо яйце і ще ½ гор. борошна та на високій швидкості б'ємо додаткові 2 хвилини. Додаємо решту борошна, замішуємо, закриваємо алюмініювою фолією та переходимо в холодильник до другого дня (6 - 24 годин)

Ділимо тісто на дві частини. Кожну з них викачуємо на стільниці на прямокутник 15" × 8", тьмо на 15 односторонніх пасочків, кожний з них зав'язуємо у вузол, змащуємо маслом та посипаємо мішанкою, яку окремо приготуємо, змішуючи 1/3 гор.

борошна 1/3 гор. брунатного цукру, 1 чайну ложечку цинамону, та дві ложечки топленого масла

У теплом місці вузлики ростуть 1 годину, опісля печуться 30 хвилин у нагрітій на 250° печі. Коли після спекання простигають, ховаємо їх у пластиковому мішечку в холодильник, де вони можуть переходитися 6 днів.

Як приходить час подавати "вузлики", нагріваємо піч до 400° Ф, укладаємо їх на сухий металевий лист та допікаємо 6-8 хвилин.

РОГАЛИКИ

5 горняток борошна
1 чайна ложечка соли
1 ложка цукру
1 пачечка сухих дріжджів
1 горнятко молока
2 ложки води
2 ложки олії
3 жовтки
1 яйце
4 ложки цукру
2 унції масла

1 і ½ гор. борошна, сіль, 1 ложка цукру і дріжджі вимішати разом. Молоко, воду і олію загріти, щоб було все гаряче. Плин доливати до борошна і на середній швидкості вбивати електричним мішалом 2 хвилини. До цього додати яйце, жовтки, цукор і масло, які були окремо втерті на суцільну масу та ½ гор. борошна. Тепер при високій швидкості бити знову 2 хвилини. Решту борошна домісити рукою. Коли тісто виросте, один раз здусити його двома — трьома рухами руки, щільно закрити алюмініювою фолією та сховати в холодильник до другого дня.

Поділити на дві частини, викачати колеса в промірі 12" поділити кожне на 8 частин, які утворять 8 трикутників. Кожний трикутник скручувати від довшого боку до гострого

кута, перед тим вкладаючи в середину начинку (заправлений мак, повидло чи конфітуру з рожі).

Укладати рогаики на змащений металевий лист (у відступі 1 ½" один від одного) та залишити на 1 годину в теплі, щоб підросли. Пекти в нагрітій до 250° Ф печі 30 хвилин. Вихолодити та сховати у пластиковий мішечок. Переховувати в холодильнику не довше, як тиждень. Коли прийде час подавати, нагріти піч до 350° Ф. Убити 1 білок з 1 ложкою цукру і цим змастити рогаики та пекти на сухому листі 12 хвилин.

СПРОСТУВАННЯ

В 10-му числі "Нашого Життя" за листопад, на 26-ій ст. "Наше харчування" у приписі "Ясний овочевий корж" пропущено при ломці одно речення. Подаємо цей припис знову у повному звучанні.

ЯСНИЙ ОВОЧЕВИЙ КОРЖ

2/3 горнятка білого товщу (Crisko)
2/3 горнятка цукру
2 яйця, збиті на шум
½ горнятка води
½ горнятка помаранчевого соку
¼ горнятка меду
2 горнятка просіяного борошна
¼ чайної ложечки соли
½ чайної ложечки мушкателевої галки
1 чайна ложечка порошку до печива
2 чайні ложечки цинамону
½ чайної ложечки соди до печива
2 фунти (lb) мішаних зацукрованих овочів
1 горнятко родзинок
½ горнятка мигдалю тьмого в поясочки
1 горнятко борошна

Товщ втерти з цукром, додати яйця і сильно бити, потім воду, сік і мід — добре змішати.

Дальших 6 складників разом просіяти і легко вимішати з попереднім кремом. Овочі і горіхи змішати з 1 горнятком борошна та додати тіста.

Дві форми 4 X 8 змастити товщем, вистелити восковим папером та вилити туди тісто. Пекти при 275° F — 1½ — 2 год.

СКЛАДАЙТЕ ДАТКИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "НАШОГО ЖИТТЯ"

НАШЕ ЖИТТЯ, ГРУДЕНЬ 1978

ЗИМОВА СУКНЯ

Не тільки літні, але й зимові сукні можуть бути прикрашені вишивкою. Доказом того — проект вовняної сукні, вишитої гуцульськими мотивами.

Сукня виконана з поліестру піскового кольору. Скроєна за формою букви А, гладко прилягаюча з дещо поширеним подолом. Рукави вшивані й вузькі. У стані підперезана пояском і доповнена шалем з того самого матеріалу.

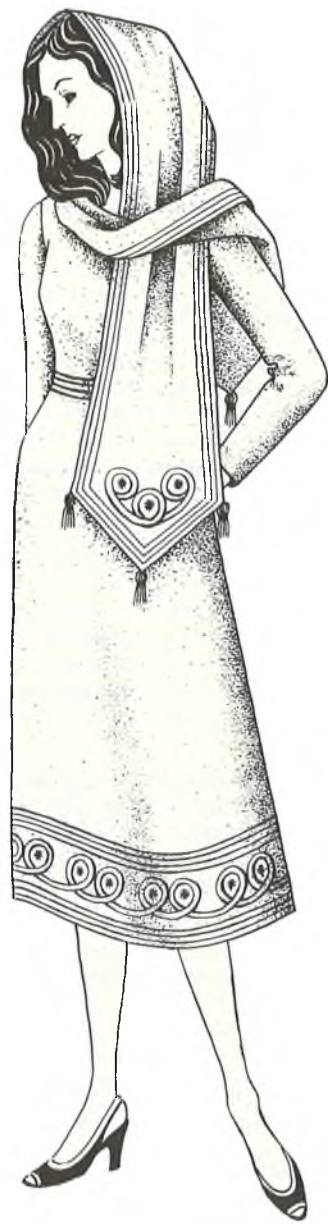
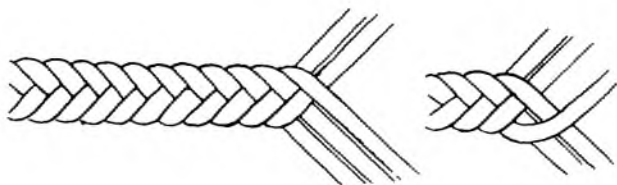
Вишивку ужито на шалі, пояску і подолі сукні. Головною її підставою є волічкова плетінка (плетений шнурок) у кольорах червоному, жовтому й зеленому. Ці шнурки уміщені у не-

(Рисувала Марійка Винницька)

ликому відступі біля себе. На подолі плетінка вміщена двічі з мотивами гуцульського китара посередині. На пояску маємо саму тільки плетінку, а на шалику є один розгалужений мотив і волічкові кутаси. Подаємо зразки орнаменту у природній величині.

ГУЦУЛЬСЬКИЙ ОРНАМЕНТ

Вишивана прикраса сукні складається з плетінки (шнурка) і квітів. Шнурок виконують із волічки. Квіти виконані з того ж шнурка, уложеного в заокругленій формі, обведеного перетиканням (гл. рисунок).

ПОДУМАЙТЕ — ВІДГАДАЙТЕ

1				
2				
3				
4				
5				

ПОЗЕМНО

1. Один з чотирьох в хатині
2. Жіноче ім'я
3. Хай буде невеличка, але своя
4. Буває фальшивий, міцний, часто закінчує музичний твір
5. Настає після ночі

ДОЗЕМНО

1. Варить, але рідко дома

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Смуток огорнув ньюйорську громаду на вістку про ненадійну смерть бл. п. **Стефанії Салдан**, людини, яку всі любили.

Любили її та цінили її відданість та ентузіазм у праці членки 64 Відд. СУА в Нью Йорку.

Не стало між нами довголітньої членки Управи Відділу, яка ніколи не жаліла свого труду для Союзу Українок Америки, Українського Музею чи Об'єднаного Комітету Українських Організацій міста Нью-Йорку, до якого делегував її 64 Відділ.

Не стало між нами людини, яка любила людей, яка раділа радістю других і переживала зі смутком їхні турботи. Не стало людини, яка любила красу природи і красу життя. Не зважаючи на недугу серця воліла жити повним життям коротше, як довше — інвалідом.

Дорога нам усім пок. Стефа залишиться у нашій пам'яті як та, що твердо заступалася за права нашого Народу і нашої Церкви і, у якої не було мови про компроміс, як ішлося про Україну.

З великим болем відпровождали Покійну в останню дорогу її чоловік Михайло, Рідня та численні приятелі яким стоятиме перед очима усміхнена і щиродушевна людина. Людина — що любила людей.

Спи спокійно Дорога нам Стефо

Вічна Тобі пам'ять

Христя Навроцька
пресова референтка 64-го Відділу

Покійна **Марія Людвика з Губицьких Липецька** народилася 28 березня 1899 р. в Дрогобичі, де закінчила семінарійні курси, а іспит зрілості склала в учительському семінарі в Перемишлі. Учителювала на польських землях від 1929 р. в 7-класовій школі в Тушині коло Лодзі. Шкільна дівчора дуже її любила і називала її янголом. 10 липня 1930 р. Покійна вийшла заміж за правника Франца Липецького, який перенісся до Тушина і там до 1 вересня 1939 року провадив адвокатську канцелярію. Під час війни Покійна з чоловіком і двома синами побували в різних містах Галичини. Вкінці опинилися вони в Байройті (Баварія), де Покійна включилася в таборову суспільну працю. Зорганізувала робітню народніх вишивок і ляльок, яких експонати на виставках чарували чужинців, а дохід з виставок ішов на патріотичні цілі. Займалася доживлюванням бурсаків і помагала воякам УПА, які перейшли зі зброєю кордони і опинилися в Байройті. —

1 жовтня 1949 р. подружжя Липецькі приїхали до Америки і тут напочатку працювали фізично, щоб допомогти двом синам здобути університетські студії. Поза працею на хліб насущний Покійна була дуже активною членкою 26 Відділу СУА, ро-

била ляльки та вишивки на імпрези, з яких дохід ішов на потреби церкви, чи української вищої школи і часто допомагала чоловікові б. УСС-ові влаштувати Листопадове свято. Була альтруїсткою, лагідної і спокійної вдачі і тому здобула собі симпатію у всіх, що її знали. Любила родинне життя, була примірною дружиною, матір'ю і бабунею. Молилася до смерті з вервицею в руках і з вервицею лежить в домовині.

Від 1975 р. Покійна почала занепадати на здоров'ї і 21 вересня 1978 р. відійшла у вічність, залишаючи в глибокому смутку чоловіка Франца, двох синів інженерів — Любомира з дружиною Христиною і двома дітьми та Романа Юрія з дружиною Александрою і двома дітьми.

23 вересня голова і членки 26 Відділу СУА та українська громада Дітройту відпроважали Покійну на вічний спочинок на кладовище "Воскресіння" в Мт. Клеменс. Прощальне зворушливе слово над могилою мала голова 26 Відділу Катерина Кобаса.

Вічна їй пам'ять!

Стефанія Лужецька
пресова референтка

Ділимося сумною вісткою з членством СУА і приятелями, що 8-го листопада 1978 р. на 81 році життя упокоїлася в Бозі довголітня членка 35-го Відділу СУА в Озон Парку, Н.Й. **бл. п. Гелен Гайдамах**. Покійна народилася у селі Ушковичі, повіт Перемишляни. Бл. п. Гелен Гайдамах залишила в глибокому смутку двох синів, синову, чотирьох внуків і п'ятьох правнуків.

Спи Дорога Союзанко, хай американська земля буде Тобі легкою.

Анна Опарик
пресова референтка 35-го Відділу.

Замість квітів

У світлу пам'ять стриянки **бл. п. Івонни Левицької-Дуткевич** і **бл. п. Наталії Гарасовської** складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а родинам висловлюємо щирі співчуття

Ірена і Роман Левицькі

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ділимося сумною вісткою з членством СУА і приятелями, що 13-го вересня 1978 р. по довшій недужі успокоїлася в Бозі **бл. п. Катерина Сепел**, довголітня членка 23-го Відділу СУА в Дітройті, Міч.

Покійна народилася в селі Бліх, повіт Зборів, Західня Україна. Була жертвенна, піддержувала імпрези 23-го Відділу.

В похоронному заведенні при численній участі членок 23-го Відділу бл. п. Катерину з жалем прощала голова Відділу Марія Честух.

Похоронні відправи відбулися з церкви св. Михаїла в Дірборн, Міч., де Покійна та її муж бл. п. Никола були жертвеними парафіянами й належали до фундаторів будови цієї церкви. Похоронні відправи відслужили: парох о. Вейн Ручгі і о. прелат Михайло Бохневич. Гарно співав хор під управою Ольги Соловій. Під час похоронних служінь членки 23-го Відділу стояли біля домовини з почепленими відзнаками СУА.

Парох о. В. Ручгі в своїй прощальній промові згадав про Покійну, як про релігійну й жертвенну парафіянку. Прощальне слово сказав теж о. прелат М. Бохневич. В похоронних відправах взяла участь родина Покійної і численна громада. За давнім українським звичаєм родина влаштувала поминки. Під час тризни члени родини Покійної згадували про допомогу, яку Вона несла своїм рідним так в Америці, як і в Україні. Її жертвенність на потреби парафії підкреслювали теж у своїх промовах

приятелі Покійної. Поминки закінчено молитвою і співом "Вічная пам'ять"

Бл. п. Катерина залишила в глибокому смутку синів Миколу й Роман-а та доньку Ірину, дві синові, сім внуків, трьох правнуків і сестрінку Варвару Таскі, дальшу родину в Америці і в Україні.

Спи, Дорога Союзянку, нехай американська земля буде Тобі легкою!

Анастасія Королишин,
протоколярна секретарка

В пам'ять Дорогої Мами син Роман склав 40 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" і 50 дол. на сироти в Бразилії.

Замість квітів

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Василя Стадника**, мужа нашої членки складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

1 Відділ СУА в Нью Йорку

В пам'ять сина **бл. п. Андрія Афтанаса**, який помер на весні 1978 р., складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" через 47 Відділ

Ольга Чернівська

Замість квітів на далеку могилу в Україні **бл. п. Івана Семенця**, брата довголітньої членки нашої Управи Наталії Миколаєвич, складаємо 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя", а родині висловлюємо щирі співчуття

79 Відділ СУА, Бостон

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Томаса Свенсон**, чоловіка нашої членки Анни Свенсон, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

82 Відділ СУА — Нью Йорк

На тризни по **бл. п. Томасові Свенсон**, чоловікові нашої членки Анни Свенсон, родина і знайомі зібрали 40.00 дол. які Анна Свенсон передала через наш Відділ 20.00 дол. на Український Музей, 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

82 Відділ СУА — Нью Йорк

Замість квітів на могилу **бл. п. Теодора Балко**, мужа нашої членки Стефанії Балко складаємо 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

93 Відділ СУА — Гартфорд, Конн.

Замість квітів на могилу **бл. п. Миколи Пересади**, батька нашої членки Стефанії Павлічко, складаємо 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

93 Відділ СУА — Гартфорд, Конн.

Замість квітів на свіжу могилу мого дорогого брата **бл. п. Івася Семенця**, який помер коротко після моїх і мого мужа відвідин Його і всіх інших рідних, складаю (через 79 Відділ СУА в Бостоні) 25.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Наталія Миколаєвич

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Івана Фаріона**, могой бубшого учителя, складаю 20.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя", а опечаленій родині висловлюю глибокі співчуття

Теодора з Бутитерів Блажкевич

Замість квітів на могилу незабутньої дорогої кузинки **бл. п. Стефанії Салдан**, складаю 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя"

Олена Сушків

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Марії Віханської**, учительки музики в Дітройті, яка померла 20 жовтня 1978 р. складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" Сестрі покійної п. Ромі Гарбовській з родиною, пересилаємо наші щирі співчуття

Родина Камінських з Дітройту

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Дарії Хроноват**, складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Галина Лукашевська

В пам'ять **бл. п. Євгенії Макарушки** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Ольга Крихтяк

В другу болочу річницю смерти найдорожчої мами **бл. п. Анни Салдан** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

Ольга Крихтяк

У вічну пам'ять моєї дорогої тітки **бл. п. Катерини Сепел** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Варвара Таскі

Замість квітів на могилу **бл. п. Олі Ошудляк** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Стефа Ліскевич

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

СЛАВІТЕ ЙОГО!

ЧИТАЧАМ І СПІВРОБІТНИКАМ СТОРІНКИ "НАШІ МАЛЯТА" ТА "РОЗВАГА — ЗАБАВА" БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО ТА ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

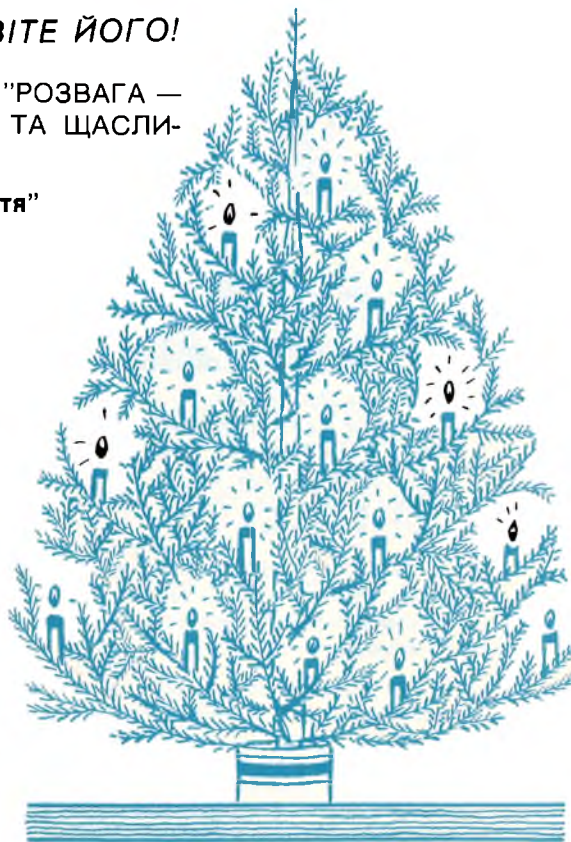
Редакція "Нашого Життя"

СНІЖИНОЧКИ

Ми сніжиночки біленькі,
І легенькі і малі,
Вітер крутить нас швиденько,
Не пускає до землі.

Відпусти нас, буйний вітре,
Ми стомились танцювать,
Нам давно пора спочити
У садочках біля хат.

К. ПЕРЕЛІСНА

ПРОЗА ВИРІЗНЕНА НА КОНКУРСІ "ХТО МИ І ЧИЇ ДІТИ"

Мотря Мац
(8 літ)

Я живу в Линбрук, недалеко міста Нью-Йорк, де я також народилася. Цього року скінчу третю класу. В американській школі всі мене поважають за те, що, крім англійської мови, говорю по-українськи і добре вчуся еспанської мови. Мене кличуть "Мотрі", хоч називаюся Мотря. Зате не тяжко їм вимовляти моє прізвище, бо називаюся Мац.

Щосуботи мій тато возить мене до української школи в Гемстед. Там читаємо книжку "Волошки", пишемо диктати і вивчаємо напам'ять вірші. Вдома читаю народні казки. Найкраще подобається мені казка про рукавичку.

Люблю дуже декламувати вірші, особливо Шевченка, Франка й Олеся. Недавно я декламувала два вірші Василя Стуса. Перший вірш, який я декламувала на сцені був "Сонце заходить" Тараса Шевченка.

В хаті ми говоримо лише українською мовою. Мої батьки приїхали з України. мама варить багато

нашої їжі: вареники, борщ, голубці. Дуже часто тато вечорами грає нам на гітарі, а я з моїм малим братчиком співаємо пісні. Любимо співати "Циганочку", "Чорна кура", "Червона ружа", але найбільше люблю співати "Ой видно село", особливо те місце, де співається "Ха — ха, ха — ха, дівчино..." і закінчую голосно братчикові до уха: "хлопці ж бо то хлопці всі як дураки" За це мені тато часто забороняє дивитися на телевізію.

Мій тато любить співати партизанські пісні, найбільше тоді, як прийде мій вуйко і розповідають довго про той час, як були в УПА. Я навчилася від них співати "Там у лісі під сосною", "Ой коню, мій коню" і "Там сорок повстанців".

Вчуся грати на фортепіані і хотіла б дуже вчитися грати на бандурі, але не знаю, коли мені тато зробить бандуру.

Я бажала б вивчати українську мову і писати вірші та оповідання.

ПРИВІТАЙМО НАШИХ РІДНИХ З УКРАЇНИ!

У середу 8 листопада ц. р. на летовищі Кенеді в Нью-Йорку зібралася чимала група пресових і телевізійних репортерів, а теж представників різних організацій та приватних людей. Були теж, очевидно, молодь і діти. Всі очікували на літак, яким мала приїхати Надія Світлична зі своїми синами: восьмилітнім Яремою та п'ятимісячним Івасем.

Враз усі схопилися з місць і почали на привітання плескати в долоні. В дверях станула Надія Світлична з малим Івасем на руках, а за нею ввійшов у залю Ярема. Виглядав він стомлений і невеселий. За ним була далека дорога, а, може, сумний був, бо не знав, що його тут чекає, чи знайде хлопців та дівчат, з якими зможе разом учитися, гратися та дружити.

Сидів Ярема та терпеливо ждав, поки скінчаться привітання та питання репортерів, на які відповідала

Надія Світлична з синами Івасем і Яремою на летовищі Кенеді в Нью-Йорку.

Nadya Svitychna with her sons Iwas' and Jarema at Kennedy Airport in New York.

братчик. Ярема любить свого братика і ми бачили, як він до нього примовляв, а Івась відповідав йому по-своєму: — бу.. бу... бу... ме... ме... му. Що це значить в його мові — не знати.

Минуло кілька днів і Ярема почав уже ходити до школи. Покищо ще не знає англійської мови, але напевно скоро навчиться. Зате говорить по-українському так гарно, що наслухатися не можна. Це справді солов'їна мова в його устах. Може, він нас навчить так гарно говорити рідною мовою.

Тепер надходять Різдвяні свята! Перше Різдво яке Ярема та Івась будуть святкувати у вільному світі.

Дорогі діти! Хлопці й дівчата! Привітайте наших

Ярема і ген. Петро Григоренко
Jarema and Gen. P. Grigorenko.

його мама. Коли вона була ув'язнена в більшовицькій тюрмі, малого Ярему віддали до дитячого будинку, а після старань передали його під опіку його бабусі до Донбасу. Він знав, що його мама була засуджена за те, що боронила право на свободу людини і народу. Але це вже минуло і ось він тепер на новій землі. Сидів побіч генерала Петра Григоренка, який уже раніше прибув до Америки. На світліні бачимо їх обох. Обличчя їхні сумні. У кожного свої нерадісні думки.

Але незабаром до Яреми підступили діти, які прийшли його вітати. І бачите на другій світліні Ярему, як зустрічає нових друзів. Малий Івась спав і не журився, бо про нього думала мама та й старший

Перша зустріч з ровесниками на летовищі: Тарас Певний у першій розмові з Яремою.

The first encounter with a contemporary at the airport — Taras Pevnyj and Jarema Svitychnyj in their first conversation.

Ярема (другий зліва) зустрів своїх ровесників на летовищі: Зліва Ромко Геврик, Тарас Певний і Лесько Геврик Jarema (second from the left) met some boys his age at the airport: (left to right) Roman Hewryk, Taras Pevnyj and Lesko Hewryk.

друзів з України! Напишіть карточку або листа до них обох. Хоч Івась ще не розуміє цього, але за декілька років йому буде приємно прочитати, що його, хоч малесенького, привітали тут рідні діти.

Свої вітання та бажання шліть на адресу "Нашого Життя" з заввагою "Для Яреми й Івася" Ми все це їм

перешлемо, а в одному з наступних чисел сторінки "Нашим малютам" напишемо, який вислід цієї переписки. Добре?

Відгукніться скоро!

Our Life
108 Second Ave.
New York N.Y 10003

Уляна Любович
редактор

ЩЕ ПРО КОНКУРС

"ХТО МИ І ЧИЇ МИ ДІТИ"

Виховна референтка СУА Орися Лончина одержала низку листів від дітей, які брали участь у конкурсі й були нагороджені. Містимо деякі з тих листів:

Високоповажана Пані Лончина!

Вчора, по школі, я приїхала автобусом додому й застала на порозі хати мою Маму та Бабуню з пакуночком у руках. Мама подала мені пакуночок і сказала, що це для мене. Я нетерпеливо роздерла коверту й витягнула чудову книгу під заголовком "Україна" Це для мене була велика несподіванка.

Я вже знала про те, що я одержала перше місце в конкурсі "Хто ми і чиї ми діти", але я не сподівалася такої гарної нагороди. Ця книжка є для мене дуже цінна й я буду старатися перечитати її, щоб ще більше довідатися про нашу Україну.

*Я дуже дякую Вам та паням і панам журі за те, що вибрали моє оповідання про "Ціпа", дякую за гарну нагороду для мене та за Ваші ґратуляції!
Ще раз дуже дякую!*

Мартуся Подоліук

В "Нашому Житті" ч. 9 на ст. помилково подано Маруся замість Мартуса Подоліук

Докінчення. УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ...

лекція про українське народне мистецтво в найлегше поданій формі. Вірю, що кожна делегатка, яка бачила і чула цю лекцію, інакше буде оглядати виставки українського народного мистецтва і в багатьох випадках поправить якість наших виставок по громадах.

На четвертому поверсі зустріла нас директорка Українського Музею Марійка Шуст, пропонуючи нам свою допомогу в огляданні музею. Оглядаємо строї з різних частин України, яких було 18, як також понад 80 вишиваних і тканих предметів домашнього вжитку, переважно рушники, які були розміщені на п'ятому поверсі. Написи є такі докладні, що не мусимо завдавати питань. Яка краса, яка упорядкованість! Хочеться подивитися зблизька і здалека на кожний стрій, та, на жаль, це неможливо, замало місця, а до того нас так багато в кімнаті. Який превеликий жаль, що не маємо просторих кімнат для показання такої чудової нашої минушини. Жаль до нас самих, до української громади, що так мало цікавиться таким великим досягненням, як уладження і відкриття Українського Музею.

Та з жалем прийшла надія. Сьогодні оглядають цей музей представниці кожної громади в Америці. Ми власне будемо тими, які переконують громадянство, що Український Музей — це справа кожного з нас, хто називає себе українцем.

Ми вдячні Головні Управі СУА, що взялася за це діло і як жінкам таке право належить, "вродила" цей музей, перевела його через найтяжчі труднощі і фахово упорядкованим передала в руки всієї української громади в Америці. Ми всі тепер відповідальні за його дальшу долю.

Ірина Руснак

Замість квітів

Замість квітів на могилу бл. п. **Олександра Бадюляка**, чоловіка нашої членки Галини складають 15.00 дол. на Український Музей в Нью Йорку

Членки 41 Відділу СУА. Філадельфія.

Замість квітів на могилу бл. п. **д-ра Дмитра Капітана** складають на Український Музей 10.00 дол. Шановній Дружині висловлюємо глибоке співчуття.

Євгенія і Роман Будзяк

Замість квітів на могилу бл. п. **інж. Семена Карпенка**, батька нашої членки п. Олі Гунчак складаємо 15.00 дол. на Український Музей.

86 Відділ СУА ім. Олени Теліги в Нью-арку, Н.Дж.

Замість квітів на могилу бл. п. **Івана Фаріон**, тестя нашої членки п. Оксани складаємо 10.00 дол. на Український Музей.

Членки 90 Відділу СУА.

Замість квітів на могилу бл. п. **Ольги Бачинської** складають 82.00 дол. на Український Музей зібрані на Панахиді

Членки 47 Відділу СУА.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Володимира Грицька**, чоловіка бувшої членки Головної Управи і почесної членки СУА Стефанії Абрагамовської-Грицько, 25.00 дол. на Український Музей складають

Членки Екзекутиви СУА

Замість квітів на свіжу могилу моєї Приятельки дитячих і молодечих років **бл. п. Наталії з Пасічинських Гарасовської** складаю 10.00 дол. на Патріарший Фонд.

Олена Питляр

Вудгейвен, Н. Й.

Докінчення зі стор. 31

Тауридзька прочитала спогад про Олену Степанів, свою вчительку з гімназії СС Василіянок у Львові. Говорила про неї також її колишня учениця з раніших років Ольга Райтарівська. Опісля поодинокі членки ділилися прочитаними вітками про Софію Галечко, Ганну Ратич, Віру Бабенко та й інших учасниць визвольної боротьби.

На закінчення програми присутні проспівали цілу низку стрілецьких пісень. У такий сердечний спосіб членки СУА віддали свій поклін учасникам наших визвольних змагань.

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 - 1 і по полудні від 3 - 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533 - 4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y 10003

Замість квітів на могилу бл. п. **Анастасії Слободян**, бувшої голови 21-го Відділу СУА, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

21 Відділ СУА в Брукліні

З приводу річниці смерті мого незабутнього і дорогого мужа бл. п. **Альфреда Омеляна Козака** складаю 30.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Юстина Козак

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Віхонської**, членки 63 Відділу СУА складаю 5.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя" Родині п. Ромі Гарбовській висловлюю глибоке співчуття.

Леонтина Галяженко
чл. 63 Відділу СУА

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

До нас наспіло чимало цікавих листів та відгуків. З технічних причин помістимо їх у наступних числах. Просимо бути терпеливими.

Редакція

Докінчення 15 ліття Галерії

Про картинну галерію О. Соневицької передавало вістку в Україну радіо "Свобода" і ватиканська радіостанція.

Ольга Соневицька народилася в Копичинцях на Поділлі. Закінчила з відзначенням гімназію "Рідної Школи" в Чорткові, а іспит зрілості склала в тернопільській гімназії. Хоч двічі записалася на філософічні студії віденського університету, то через несприятливі життєві умови не мала змоги їх закінчити.

В ранній молодості віддалася громадсько-суспільній і культурно-освітній праці на терені Чорткова, Станиславова, Тернополя і Львова, куди доля кидала її чоловіка проф. д-ра Михайла Соневицького, знавця класичної філології, літератури й культури, автора наукових праць з цих ділянок. У рідному краю працювала в Союзі Українок, в Музичному Інституті, зокрема об'їздила села з популярними доповідями.

Після прибуття до Америки крім популяризації образотворчого мистецтва за допомогою галерії й об'їзних виставок, іншими ділянками, які найбільше цікавлять О. Соневицьку, є журналістика й культурно-освітня праця. Вона стала членкою СУА,

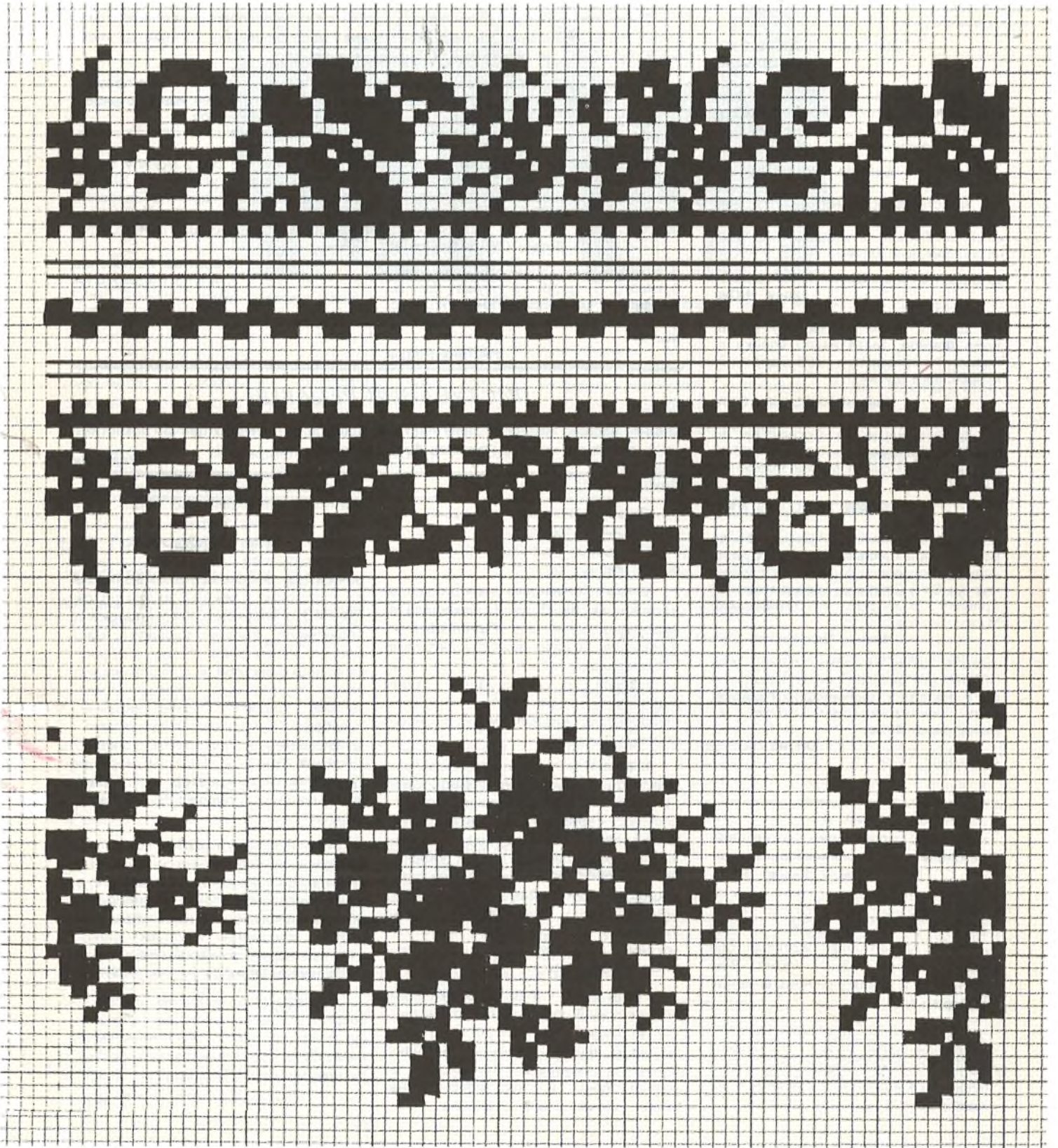
працювала пресовою й культурно-освітньою референткою 64-го Відділу, пресовою референткою 82-го Відділу, культурно-освітньою референткою т-ва "Самопоміч", довгі роки входила в склад управи ЛМК, була членкою секції журналісток СФУЖО, є членкою СУЖА і працює в редакційній колегії журналу "Наш Світ" в якому веде жіночу сторінку. Співпрацювала або є співробітницею різних періодиків — "Новий Шлях", "Вільне Слово", "Гомін України", "Свобода", "Америка", "Наше Життя" Є звичайним членом НТШ, головою Ділового Комітету Земляків Чортківської Округи і редактором "Історично-мемуарного Збірника Чортківської Округи"

Картинна галерія дає О. Соневицькій вдоволення й снагу до праці в тій свідомості, що вона є в центрі творчого процесу українського образотворчого мистецтва і своєю галерією допомагає мистцям знайти громадянство з їхніми творами та промоує їм шлях до українських хат.

Невисипуність, наполегливість і енергія О. Соневицької дають надію, що вона ще довго сповнятиме свою місію бути посередником між українськими мистцями і громадою.

М.Б.

*"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"
Return to "Our Life" Magazine, 108 Second Ave. New York, N. y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED*

"Квітки з колосками" Взір з села Угринів, Сокальщина. Зі збірки Ірини Кашубинської. Рис. Ольга Трачук.